

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Σαίξπηρ [William Shakespeare]

Ιουλία και Ρωμαίος (Romeo and Juliet)

Τραγωδία

Μετάφραση: Α. Σ., Π. Κ.

Παρθενών, Αθήνα

1. τμ. 1, τχ. 1 (Μάρτιος 1871), σ. 24-32
2. τμ. 1, τχ. 2 (Απρίλιος 1871) σ. 103-108
3. τμ. 1, τχ. 4 (Ιούνιος 1871) σ. 219-224
4. τμ. 1, τχ. 5 (Ιούλιος 1871) σ. 292-298
5. τμ. 1, τχ. 6 (Αύγουστος 1871) σ. 365-375
6. τμ. 1, τχ. 7 (Σεπτέμβριος 1871) σ. 405-410
7. τμ. 1, τχ. 8 (Οκτώβριος 1871) σ. 452-457
8. τμ. 1, τχ. 11 (Ιανουάριος 1872) σ. 613-625

ΣΑΙΚΣΠΗΡ

ΙΟΥΔΑΙΑ καὶ ΡΩΜΑΙΟΣ.

Πρόσωπα.

ΔΕΛΛΕΣΚΑΔΑΣ, πρίγκηψ τῆς Βερόνης,
ΠΑΡΙΣ, νέος εὐπατρίδης, συγγενῆς τοῦ πρίγκη-
κῆπος.

ΜΟΝΤΕΓΟΣ) ἀρχηγοὶ τῶν δύο ἐχθρι-
ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ) κῶν οἰκογενειῶν.

Εἰς ΓΕΡΩΝ, συγγενῆς τοῦ πρίγκηπος καὶ
φίλος τοῦ Ῥωμαίου.

ΡΩΜΑΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Μοντέγου.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ, συγγενῆς τοῦ πρίγκηπος
καὶ φίλος τοῦ Ῥωμαίου.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ, ἀνεψιὸς τοῦ Μοντέγου καὶ
φίλος τοῦ Ῥωμαίου.

ΤΥΠΑΛΛΟΣ, ἀνεψιὸς τῆς κυρίας Καπου-
λέτου.

ΑΔΕΛΦΟΣ ΔΑΤΡΕΝΤΙΟΣ, μοναχὸς Φραγ-
κισκάνος.

ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΩΑΝΝΗΣ, μοναχὸς τοῦ αὐτοῦ
τάγματος.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ, ὑπηρέτης τοῦ Ῥωμαίου
ΣΑΜΨΩΝ) ὑπηρετεῖ τοῦ Καπουλέ-
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ,) του.

ΑΒΡΑΑΜ, ὑπηρέτης τοῦ Μοντέγου.

ΦΑΡΜΑΚΟΒΩΛΗΣ.

ΤΡΕΙΣ ΜΟΥΣΙΚΟΙ.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΟΣ.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΥ.

ΠΕΤΡΟΣ

ΔΕΙΩΜΑΤΙΚΟΣ.

ΚΥΡΙΑ ΜΟΝΤΕΓΟΥ.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.

ΙΟΥΔΑΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Καπουλέτου.

ΤΡΟΦΟΣ, τῆς Ιουδίας.

*Ποιῖται τῆς Βερόνης, ἀνδρες καὶ γυ-
ναῖκες συγγενεῖς τῶν οἰκογενειῶν Μοντέ-
γου καὶ Καπουλέτου, προσωποποιήσεις,
φύλακες καὶ ὑπηρετεῖ κ.λ.*

*Ἡ σκηνὴ εἰς Βερόνην ἐν τῇ πέμπτῃ πράξει
πρὸς στιγμὴν εἰς Μάντουαν.*

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Χορός.

« Εἰς τὴν ὡραίην Βερόνην ἔνθα ἐκτυλίσσ-

αεται τὸ ἡμέτερον δράμα, ἡ ἀρχαία ἔχθρα δύο οικογενειῶν ἐξίσου εὐγενῶν ἐξεγείρεται ἐκ νέου, καὶ αἱ χεῖρες τῶν πολιτῶν βάπτονται εἰς τὸ αἷμα τῶν πολιτῶν. Ἐκ τῶν κόλπων τῶν δύο τούτων ἐχθρῶν πρὸς ἀλλήλας οικογενειῶν γεννᾶται ζεύγος ἐρωτικόν· ἡ τύχη καταδιώκει τοὺς ἐραστάς, μόνος δὲ ὁ πανόδυρος θάνατός των δύναται νὰ ἐξαλείψῃ καὶ θάψῃ τὸ μίσος τῶν οικογενειῶν των. Ἐλθετε νὰ ἴδῃτε ποῖαν ἀπαισίαν καὶ ταχεῖαν αὐλάκα, ποῖον ἔχνος θανάτου καὶ θλίψεως ἀφῆκεν ὁ ἔρωσ των! Ἐλθετε νὰ παρασταθῆτε θεαταὶ τοῦ μίσους τούτου ὑπερ μόνον πρὸ τῶν πτωμάτων δύο παιδιῶν καταπραύνητ. Τοιοῦτον εἶναι τὸ ἔργον ὑπερ τὸ θέατρον ἡμῶν μέλλει νὰ σᾶς παρουσιάσῃ πρὸς τοῦτο δύο μόνον ὥρας ἅς ζητοῦμεν· καὶ ἂν μᾶς διαφύγῃσιν ἐλλείψῃσιν τινές, ὁ ζῆλος ὁμοῦς ἡμῶν θέλει τὰς ἐπαναρθῶσει.»

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Λημοσύια πλατεία.

(Ἐισέρχονται ὁ Σαμφῶν καὶ ὁ Γρηγόριος ἀπλησμένοι διὰ ξιφῶν καὶ ἀσπίδων.)

ΣΑΜΦΩΝ.— Γρηγόρη, εἰς τὴν τιμὴν μου δὲν θ' ἀφήσω νὰ μᾶς πάρουν ἀπὸ κάτω.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.— Ἀπὸ κάτω! καὶ λοιπὸν θὰ γίνουμε χαμάλιδες;

ΣΑΜΦΩΝ.— Θέλω νὰ εἰπῶ πῶς ἂν μᾶς παραφορτωθοῦν θὰ ἀντισταθοῦμε.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.— Καὶ θέλει ρώτημα; ἔσο ζῆς βάσταγε καλὰ τὴ κεφάλι στοῦς ὤμους.

ΣΑΜΦΩΝ.— Ἐγὼ ἄμα ἀρχίσω νὰ κτυπῶ δὲν κρατιοῦμαι πλέον.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.— Τὸ καλὸ εἶναι ὅπου ἀργεὶς νὰ ἀρχίσῃς.

ΣΑΜΦΩΝ.— Ἀργῶ! ἄς ἴδῶ κανένα σκυλομοντέγον καὶ τότε βλέπεις πῶς κινῶμαι.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.— Ναὶ βέβαια κινεῖσαι, δηλαδὴ φεύγεις. Τὸ πλῆκκάρι στέκει εἰς τὸν τόπον καὶ δὲν φεύγει.

ΣΑΜΦΩΝ.— Σὲ λέγω ὅτι ἀρκεὶ νὰ ἴδῶ κανένα σκυλομοντέγον διὰ νὰ μοῦ ἀνάψουν τὰ κανδύλια· ἀμέτῳς πέρνου τὸ μέρος τοῦ τοίχου καὶ κακὰ ζεμπερδαύματα δι' ἐκεῖνον ποῦ μοῦ ἀντισταθῆ, εἴτε ἄνδρας εἶναι, εἴτε κορίτσι, εἴτε γυναίκα.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.— Αὐτὸ θὰ εἰπῆ ὅτι εἶσαι

(ΠΑΡΘΕΝΩΝ.)

δειλός, διότι μόνον οἱ δειλοὶ πέρνου τὸ μέρος τοῦ τοίχου.

ΣΑΜΦΩΝ.— Ἐγχεῖς δίκαιον δι' αὐτὸ καὶ αἱ γυναῖκες, ἐπειδὴ εἶναι εὐφορῶστα ἀγγοῖα, στρυμόνονται πάντοτε σιμὰ εἰς τὸν τοῖχον· ἐπομένως θὰ διώξω μακριὰ ἀπὸ τὸν τοῖχον τοὺς ὑπηρετάς τοῦ Μοντέγου, καὶ θὰ καρφώσω τὰς ὑπηρετρίτσας.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.— Φιλονεικοῦν οἱ κύριοί μας, ἐμβαλνομεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν φιλονεικίαν.

ΣΑΜΦΩΝ.— Τὸ ἴδιον εἶναι· θέλω νὰ φανῶ τύραννος· ἂταν θὰ πολεμῶ μὲ τοὺς ἄνδρας, θέλω νὰ ἤμαι σκληρὸς μὲ τὰ κορίτσια, θὰ τινάξω τὴν προβιάν τους.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.— Θὰ τινάξῃς τὴν προβιάν τῶν κοριτσιῶν!

ΣΑΜΦΩΝ.— Τὴν προβιάν, τὴν παρθενιά, ἐξήγησέ τα ὅπως θέλεις.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.— Εὐχαριστῶ, ἄς τὸ ἐξηγήσουν ἐκείναις ποῦ θὰ τὸ πάθουν.

ΣΑΜΦΩΝ.— Θὰ πάθουν καὶ θὰ αἰσθανθοῦν, εἶμαι γερὸ κόκκαλο.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.— Σιῶπα, μὴ φλυαρῆς. Τράβα τὸ σπαθί σου, ἴδου ἔρχονται δύο ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Μοντέγου.

ΣΑΜΦΩΝ.— Τὸ σπαθί μου εἶναι τραβηγμένον· δόσε τους αἰτία νὰ πιασθοῦμε, ἐγὼ θὰ ἔλθω ἀπὸ πίσω σου.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.— Δηλαδὴ θὰ γυρίσῃς τὸν πεινὸν σου καὶ θὰ φύγῃς;

ΣΑΜΦΩΝ.— Νὴ φοβῆσαι δι' ἐμέ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.— Ἢ βέβαια, δὲν φοβοῦμαι διὰ σέ, ἀλλὰ φοβοῦμαι διὰ τὸν φόβον σου.

ΣΑΜΦΩΝ.— Ἄς κάμωμεν τρόπον νὰ ἦναι ὁ νόμος ὑπὲρ ἡμῶν ἄς τοὺς ἀφήσωμεν νὰ ἔλθουν.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.— Θὰ στραβώσω τὸ στόμα μου ὅταν περάσουν· ἄς τὸ πάρουν ὅπως θέλουν.

ΣΑΜΦΩΝ.— Βέβαια, καὶ ἂν τολμήσουν ἄς κινηθοῦν. Ἐγὼ θὰ δαγκάνω τὸ δάκτυλό μου καὶ θὰ τοὺς κυττάξω. Ἐάν τὸ ὑποφέρουν, θὰ εἰπῆ ὅτι εἶναι ἄνανδροι.

(Ἐισέρχονται ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Βαλθάσαρ.)

ΑΒΡΑΑΜ.— Δι' ἡμᾶς δαγκάνετε τὸ δάκτυλό σας, κύριε;

ΣΑΜΦΩΝ.— Κύριε, δαγκάνω τὸ δάκτυλό μου.

ΑΒΡΑΑΜ.—Λαίπὸν δὲ ἡμᾶς δαγκάνετε τὸ δάκτυλό σας;

ΣΑΜΨΩΝ.—(Κατ' ἰδίαν πρὸς τὸν Γρηγόριον.)—Μοῦ ἐπιτρέπει ὁ νόμος νὰ ἀποκριθῶταί.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.—Ὄχι.

ΣΑΜΨΩΝ.—Ὄχι, κύριε, δὲν δαγκάνω διὰ σᾶς τὸ δάκτυλό μου, ἀλλὰ διότι μοῦ ἀρέσει νὰ δαγκάνω τὸ δάκτυλό μου.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.—Κρεμνᾶτε καθὼς βλέπω τὸ ζωνάρι σας διὰ καυγᾶ.

ΑΒΡΑΑΜ.—Διὰ καυγᾶ; καθόλου, κύριε!

ΣΑΜΨΩΝ.—Μὴ στενοχωρηθεῖτε, ἐάν αὐτὸ σας εὐχριστῆ ὑπηρετῶ κύριον ὁ ὁποῖος εἶναι τεύλαχιστον σὰν τὸν ἰδικόν σας.

ΑΒΡΑΑΜ.—Δὲν εἶναι σὰν τὸν ἰδικόν μου!

ΣΑΜΨΩΝ.—Κύριε! κύριε!

(Ἐμφανίζεται ὁ Βενβολίος εἰς τὸ βᾶθος τοῦ θεάτρου)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (πρὸς τὸν Σαμψών).—Εἶπέ ὅτι εἶναι καλλίτερος μάλιστα. Ἴδου ἔρχεται ἕνας συγγενὴς τοῦ κυρίου μας.

ΣΑΜΨΩΝ.—Ναί, κύριε, εἶναι μάλιστα καλλίτερος.

ΑΒΡΑΑΜ.—Ψεύδεται.

ΣΑΜΨΩΝ.—Ἐξῶ τὰ σπαθιά, ἐάν ἦσθε παληκάρια.—Γρηγόριε, μὴ λησμονήσης τὸ περίφημο κάλλος σου. (Συμπλέκονται.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.—Κάτω τὰ σπαθιά, ἀνῆτοι! δὲν ἤξεύρετε τί κάμνετε. (Τοὺς ἀναγκάζει νὰ ἐπαναφέρουν τὰ ξίφη εἰς τὰς θήκας.)

(Ἐισέρχεται ὁ Τυπάλλος.)

ΤΥΠΑΛΛΟΣ.—Πῶς, σὲ εὕρισκω μὲ ξίφος γυμνὸν ἐν μέσῳ αὐτῶν τῶν ἀνδρῶν ὑπηρετῶν. Στρέψον, Βενβόλιε, καὶ κῦτταξέ· ὁ θάνατός σου εἶναι εἰς τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους μου.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.—Ἐπροσπάθου νὰ τοὺς χωρίσω καὶ νὰ τοὺς εἰρηνεύσω. Ἐπανέφερε τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην, ἢ μεταχειρίσθητι αὐτὸ ὡς ἐγώ, διὰ νὰ κατευνάσωμεν αὐτὴν τὴν ἐριδα.

ΤΥΠΑΛΛΟΣ.—Πῶς! ἐξίφουλκυσας καὶ ὀμιλεῖς περὶ εἰρήνης! Μισῶ αὐτὴν τὴν λέξιν, ὡς μισῶ τὸν ἄδην, σὲ καὶ ὄλους τοὺς Μοντέγους. Εἰς προσαχὴν, ἀνάνδρα! (Κτυπῶνται.)

(Ἐισέρχονται διάφοροι ἐκ τῶν οὗσ' οἰκογενειῶν, θιαροῦνται εἰς δύο καὶ ἡ συμπλοκὴ καθίσταται

γενικὴ. Τότε πρᾶστρέχουσι πολλοὶ μετὰ ράβδων καὶ λογγῶν.)

ΠΟΛΙΤΑΙ.—Ἐμπρός, φέρετε ράβδους, ῥόπτια, δόρατα! σπάσατε τὰ πλευρά των! Κάτω οἱ Καπουλέτοι! Κάτω οἱ Μοντέγοι! (Ἐισέρχεται ὁ Καπουλέτος φορῶν κοιτωνίτην μετὰ τῆς κυρίας Καπουλέτου.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.—Τι θόρυβος εἶναι αὐτός; Φέρετέ μοι τὸ μέγα ξίφος!

ΚΑ. ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.—Διατί ζητεῖτε τὸ μέγα ξίφος σας; ἀρκεῖ μία βακτηρία.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.—Θέλω τὸ ξίφος μου! ὁ γέρον Μοντέγος ἔρχεται νὰ μὲ προσβάλῃ, ἰδοὺ αὐτός! ὁ σίδηρος ἀστράπτει εἰς τὴν χεῖρά του καὶ μὲ προκαλεῖ.

(Ἐισέρχονται ὁ Μοντέγος καὶ ἡ κυρία Μοντέγου.)

ΜΟΝΤΕΓΟΣ.—Καπουλέτε! . . . Καπουλέτε! . . . ἄθλιε Καπουλέτε! —(Πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν.) Ἀφήσατέ με σεις! Μὴ μὲ κρατεῖτε!

ΚΑ. ΜΟΝΤΕΓΟΥ.—Δὲν θὰ κινηθῆς ἀπ' ἐδῶ· δὲν θὰ κάμῃς οὔτε βῆμα πρὸς τὸν ἐχθρόν σου!

(Ἐισέρχεται ὁ πρίγκηψ μετὰ τῆς ἀκολουθείας του.)

ΠΡΙΝΚΗΨ.—Ἀντάρται ὑπήκοοι, ἐχθροὶ τῆς εἰρήνης, οἵτινες βεβηλοῦτε τὸν γάλυθα τοῦτον βάπτοντες αὐτόν εἰς ἀδελφικὸν αἷμα! . . . (Ἡ πάλῃ ἐξακολουθεῖ).—Ἐ λοιπόν! μὲ ἀκούετε; . . . Ἄνθρωποι εἶναι αὐτοὶ ἢ ἄγρια θηρία. Τὰ βροσανιστήρια εἶναι ἔτοιμα δι' ἐκείνων ὅστις δὲν μὲ ὑπακούη. Παύσατε σβύνοντες τὴν κατατρώγουσαν ὀμᾶς λύσαν εἰς τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον τρέχει κρουνηδὸν ἐκ τῶν φλεβῶν σας! Παύσατε! καὶ φονικαὶ χεῖρές σας ἄς βίψωσι χαμαὶ τὸν σίδηρον. Παύσατε, λέγω· ἰδοὺ ἡ ἀπόφασις τοῦ πρίγκηπος, ἀπόφασις τὴν ὁποίαν τῷ ὑπαγγρεῦει δικαία ὀργὴ Ἐνεκα σοῦ, γέρον Καπουλέτε, καὶ ἔνεκα σοῦ, γέρον Μοντέγε, τρεῖς ἐμφύλια ῥήγεις, προσελθοῦσαι ἐκ μίας λέξεως, διετάραξαν τὴν ἡσυχίαν τῆς πόλεως μου καὶ ἠνάγκασαν τοὺς ἀρχαίους πολίτας τῆς Βερόνης νὰ ἀποθέσωσι τὰ σοβαρὰ καὶ κόσμικα ἐνδύματά των καὶ νὰ ὀπλίτωσι τὰς τρεμούσας ὑπὸ τοῦ γήρατος χεῖράς των διὰ παλαιῶν δοράτων· τὰ ὅπλα ταῦτα ἐπαλαιώθησαν ὑπὸ τῆς εἰρήνης, ἀλλὰ τὸ μίσός σας δὲν ἠδυνήθη νὰ παλαιωθῆ. Ἐάν καὶ ἄλλ-

λοτε παρῆτε τὴν ἡσυχίαν τῆς πόλεως, μάθετε ὅτι τὴν διατάρξιν ταύτην θὰ τὴν πληρώσετε μὲ τὴν ζωὴν σας. Καὶ τώρα, ὑπάγετε, ἀποσυρθεὶτε ἐν εἰρήνῃ. Σὺ, Καπουλέτε, ἀκολουθήσου με' σὺ, Μοντέγς, ἔλθε ἀπόψε εἰς τὰ πηλαῖον. Δημαρχεῖον' ἐκεῖ θὰ ἀκούσατε τὴν ἀπάφασίν μου ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Καὶ πάλιν σὰς λέγω, ἐάν θέλετε τὴν ζωὴν σας, ἀναχωρήσατε.

(Ἐξέρχεται ὁ πρίγκηψ μετὰ τῆς ἀκολουθίας του. Ἰλαστός ἐξέρχονται καὶ ὅλοι αἱ λοιποὶ ἐκτὸς τοῦ γέροντος; Μοντέγου, τῆς συζύγου του καὶ τοῦ Βενβοαίου.)

ΜΟΝΤΕΓΟΣ.—Τίς ἐξήγειρε τὴν ἀρχαίαν ταύτην ἐριδᾶ; Ὀμίλει, ἀνεψιῆ, ἦσα ἐδῶ ὅταν ἤρχισεν ἡ συμπλοκή;

ΒΕΝΒΟΑΙΟΣ.—Ὅταν ἐγὼ ἐφθασα, οἱ ὑπηρέται τοῦ Καπουλέτου καὶ οἱ ὑπηρέται σας εἶχον ἤδη συμπλακῆ' ἔσσυρα τὸ ξίφος μου διὰ νὰ τοὺς χωρίσω. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐφθασεν ὁ μανιώδης Τυπάλλδος προκαλῶν με διὰ τοῦ γυμνοῦ ξίφους τοῦ τὸ ξίφος του κινεῖται ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του καὶ ὁ ἄνεμος τὸν ὁποῖον χωρίζει: τῷ ἀποκοίναται διὰ περιφρονητικοῦ συριγμοῦ. Ἐνῶ δὲ ἡμεῖς διεξιζόμεθα, ἄλλοι, καὶ πάλιν ἄλλοι, ἤλθον καὶ ἀνεμίχθησαν εἰς τὴν πάλιν μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐφθασεν ὁ πρίγκηψ καὶ μᾶς διεχώρισεν.

Κα. ΜΟΝΤΕΓΟΥ.—Ἄλλ' ὁ Ῥωμαῖος ποῦ εἶναι; τὸν εἶδατε σήμερον; Δοξάζω τὸν Θεὸν διότι δὲν εὗρέθη ἐδῶ.

ΒΕΝΒΟΑΙΟΣ.—Κυρία, μίαν ὥραν πρὶν φανῆ ἡ κεφαλὴ τοῦ ποθητοῦ ἡλίου εἰς τὸ χρυσοῦν παράθυρον τῆς ἀνατολῆς, καταληφθεὶς ὑπὸ ἀνησυχίας πνεύματος ἐξῆλθον τῆς οἰκίας μου καὶ ὑπὸ τὴν στυγῆδα τῶν συκομορεῶν τῶν πεφυτευμένων εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς πόλεως εἶδον τὴν υἱόν σας περιπατοῦντα. Διευθύνθη πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ μὲ διέκρινε καὶ ἐκρύθη εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους. Πρὸς τί νὰ τὸν ἀκολουθήσω; δὲν ἤξευρα ὅτε ἡ ψυχὴ μένουσα μόνη ἐξιχνιάζῃ πολλὰ μυστήρια καὶ λύει πολλὰ ζητήματα; Τὸν ἔκρινα κατὰ τὰ εἰσθηματά μου ἐσεδάσθη τὴν μόνωσίν του, καὶ ἐξηκολούθησα τὸν περίπατόν μου χωρὶς νὰ παραξίω τὸν ἰδικόν του, ἀποφεύγων μετὰ προσοχῆς τὸν ὄνειροπόλον ὅστις μὲ ἀπέφευγε μετὰ προσοχῆς.

ΜΟΝΤΕΓΟΣ.—Πολλάκις ἤδη περὶ τὴν πρῶτον τὸν εἶδον εἰς ἐκείνο τὸ μέρος μινύοντα εἰς τὴν ἐσθινὴν δρᾶσόν τὴν δρᾶσόν τῶν δακρῶν του, καὶ προσθέτοντα διὰ τῶν βλαβῶν στεναγμοῦν του εἰς τὰ νέφη ἄλλα νέφη. Ἀλλ' ἄμ' ὁ χαροποιὸς ἥλιος ἀρχίζει μακρόθεν ἐξ ἀνατολῶν νὰ διανοίγῃ τὰ σκιερὰ καταπατάσματα τῆς κλίνης τῆς Λύγης, ὁ μελαγχολικὸς υἱός μου ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν. Εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιόν του κλείει θύραν καὶ παράθυρα καὶ μένει μόνος ἐντὸς τῆς τεχνητῆς ταύτης σκοτίας. Ὁ χαρᾶκτηρ οὗτος προσιωνίζεται ὀλέθρια ἀποτελέσματα ἐάν φρόνιμός τις φίλος δὲν κατορθώσῃ διὰ τῶν συμβουλῶν του νὰ σώσῃ τὸ τέκνον μας.

ΒΕΝΒΟΑΙΟΣ.—Εὐγενῆ θεῖέ μου, γνωρίζετε τὴν αἰτίαν;

ΜΟΝΤΕΓΟΣ.—Δὲν τὴν γνωρίζω, καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ τὴν μάθω παρ' αὐτοῦ.

ΒΕΝΒΟΑΙΟΣ.—Μετ' ἐπιείκους μεσον τι διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσετε νὰ σας τὴν εἴπῃ.

ΜΟΝΤΕΓΟΣ.—Καὶ ἐγὼ προσεπάθησα καὶ ἄλλους φίλους μετ' ἐπιείκους μεσον τι. Ἀλλὰ κρεττὸ δι' ἐαυτὸν τὰς σκέψεις του, ἔπαρ ἴσως ἐπικίνδυνον. Ἡ πληγωμένη αὕτη καρδίᾳ κλείεται πρὸς πάντα ὀρθόλαμνον, κρύπτεται ἀπὸ πᾶσαν ἐρευναν. Μαραίνεται ἐν τῇ ἡδῆ ὡς ὁ νεαρὸς κάλυξ ὅστις δάκνεται ὑπὸ φθοροῦ σκόληκος πρὶν ἀναπτύξῃ εἰς τὸν ἄερα τὰ μυροβολοῦντα φύλλα του καὶ ἐκθέσῃ τὴν καλλονὴν του εἰς τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου. Ἄς μαντεύσωμεν τὴν πηγὴν τῆς θλίψεώς του, καὶ ἄς τὴν θεραπεύσωμεν ἄμ' τὴν γνωρίσωμεν.

(Φαίνεται ὁ Ῥωμαῖος ἐν ἀποστάσει τινί.)

ΒΕΝΒΟΑΙΟΣ.—Ἄλλ' ἰδοὺ ἔρχεται' ἀποσυρθεὶτε σὰς παρακαλῶ, καὶ ἀφήγατέ με μόνον μετ' αὐτοῦ. Ἢ θὰ μάθω τὴν αἰτίαν τῆς θλίψεώς του ἢ δὲν εἶμαι φίλος του.

ΜΟΝΤΕΓΟΣ.—Μείνατε λοιπὸν μετὰ τοῦ Ῥωμαίου καὶ εἶθε νὰ ἐπιτύχαστε. Εἶθε νὰ ἐξημολογηθῇ πρὸς ὑμᾶς εἰλικρινῶς ἔλθετε, κυρία, ἄς ἀναχωρήσωμεν. (Ἐξέρχεται μετὰ τῆς κυρίας Μοντέγου.)

ΒΕΝΒΟΑΙΟΣ.—(Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον πηλοῦντα.)—Καλημέρα, φίλε.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Νοῦ εὐχεσθε καλὴν ἡμέραν; Τόσον πρῶτ' λοιπὸν εἶναι;

BENΒΟΛΙΟΣ.—Πρὸ ὀλίγου ἐσήμερον ἐν-
νέα ὦραι.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ἄ! αἱ θλιβεραὶ ὦραι μᾶς
φαίνονται πολὺ μακρᾶί. Νομίζω ὅτι εἶδα
τὸν πατέρα μου ἀναχωροῦντα κατεστυ-
μμένως.

BENΒΟΛΙΟΣ.—Ἐκεῖνος ἦτο. Εἰπέ μοι,
Ῥωμαῖε, ποία θλίψις σοὶ καθιστᾷ μακρὰν
τὴν παρέλευσιν τῶν ὥρων;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ἡ θλίψις ὅτι δὲν ἀπέκτησα
ἐκεῖνο τοῦ ὁποῖου ἡ ἀπόλαυσις θὰ καθίστα
τὰς ὥρας μου βραχείας.

BENΒΟΛΙΟΣ.—Μήπως εἶσαι ἐρωτευ-
μένος;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Εἶμαι κατεστραμμένος.

BENΒΟΛΙΟΣ.—Κατεστραμμένος!

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ναὶ κατεστραμμένος, ἀφῶ-
του μὲ λησμονεῖ ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ.

BENΒΟΛΙΟΣ.—Φεῦ! διατὶ ὁ ἔρως ὅστις
φαίνεται τοσοῦτον γλυκὺς, εἶναι τοσοῦτον
σκληρὸς καὶ τρομερὸς!

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Φεῦ! διατὶ ὁ ἔρως ὅστις
παρίσταται τυφλὸς ἔχει θέλησιν τοσοῦτον
βιαιάν καὶ ἐπιθυμίαν τοσοῦτον ἀδαμάστους!
(Πρὸς τὸν Βενβόλιον.)—Θέλει, ποῦ θὰ γευμα-
τίσωμεν; (Στενάζει.) Ῥῆξις συνέβη ἐδῶ πρὸ
ὀλίγου. Ἠξεύρω ἢ σχεδὸν Ἠξεύρω τί συνέ-
βη. Τὰ πάντα δύναται τις νὰ πράξῃ ὠθού-
μενος ὑπὸ τοῦ μίσους, ἀλλὰ πλεονεκτήματα ὠ-
θυόμενος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. Ὡ ἔρως! βαρεῖα
μηδαμηνότης! μίσος καὶ πάλιν κρυπτόμενα
ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἔρωτος! γόνιμον μηδὲν!
σοῦδρὰ ματαιότης! κακόμορφον χάος ἀρ-
μονικῶν εἰς τὸ βλέμμα μορφῶν! ἀστρά-
πτων εἰς τὰ ὄμματα ἀτμῆ! ἀσθένεια τοῦ ὀ-
γιούτου ἀνθρώπου! ἀλλόκοτον αἶθμα τὸ
ὁποῖον οὐδέποτε εἶσαι ὅ,τι φαίνεσαι! ὦ ἔ-
ρως τὸν ὁποῖον διεικτρῶ εἰς τὴν βάθος τῆς
ψυχῆς, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπῶ! . . .
Ἀλλὰ διατὶ γελᾷ;

BENΒΟΛΙΟΣ.—Δὲν γελῶ, φίλτατε, κλαίω
μᾶλλον.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ἀγαθὴ καρδία! καὶ διατὶ
κλαίεις;

BENΒΟΛΙΟΣ.—Διὰ τὴν θλίψιν τῆς ἀγα-
θῆς ψυχῆς σου.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ζήτησον λόγον ἀπὸ τὸν ἔ-
ρωτα.—Ἡ θλίψις ἐκοιμᾶτο βαθέως εἰς τὰ
στάθη μου καὶ σὺ τὴν ἀναγκάζεις νὰ ἐχει-
λίση ἐκχύνων ἐν ἐμοὶ τὴν ἰδικήν σου ἢ ἀ-

γάπη ἢν δεικνύεις πρὸς ἐμὲ αὐξάνει τὴν
ἡδὴ μεγάλην θλίψιν μου. Ὁ ἔρως γεννᾶται
ἐκ τοῦ ἀτμοῦ τῶν στεναγμῶν ἱκανοποιού-
μενος, εἶναι πῦρ λάμπων εἰς τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς τοῦ ἔραστοῦ μὴ ἱκανοποιούμενος, εἶ-
ναι θάλασσα τρεφομένη ἐκ τῶν δακρύων
τοῦ ἐρωτός. Τί ἄλλο εἶναι ἀκόμη; ἐγέ-
μυθος τρέλα, πικρία πνίγουσα, ἡδύτης ὑπο-
στηρίζουσα ἡμᾶς, ἀγωνία καὶ χαρὰ! χαῖρε,
ἐξάδελφε. (Κινεῖται διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ.)

BENΒΟΛΙΟΣ.—Μίαν στιγμὴν. Ἄφησέ με
νὰ σε συνοδεύσω.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ὅτι δυσκολευθῆς νὰ μὲ ἀ-
κολουθήσῃς. Ὁ Ῥωμαῖος δὲν Ἠξεύρω ποῦ
εἶναι. Ζήτησέ τον, εὗρέ τον ἐάν δύνασαι.
Εἶναι ἀπών.

BENΒΟΛΙΟΣ.—Δε ὀμιλήσωμεν σπου-
δαίως ποῖαν ἀγαπᾶτε;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Σπουδαίως; Θέλεις νὰ
κλαύσω;

BENΒΟΛΙΟΣ.—Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον ἀρ-
κεῖ νὰ ὀμιλήσῃς ὡς ἄνθρωπος ἔχων τὸ λα-
γυκόν του.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ὅτι ἦμαι σοβαρὸς καὶ λογι-
κὸς ὅσον θέλετε σοβαρὸς ὡς ἂν ἦμην εἰς
τὴν κλίνην τοῦ θανάτου λογικὸς, ὡς ἂν
συνέταττον τὴν διαθήκην μου. Σὲ λέγω λοι-
πὸν σπουδαίως, ἐξάδελφε, ὅτι ἀγαπῶ μίαν
γυναῖκα.

BENΒΟΛΙΟΣ.—Σχεδὸν τὸ εἶχα μαν-
τεύσει.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Εἶσθε μάντις, ἐξάδελφε.—
Προσθέτω ὅτι εἶναι ὦραια.

BENΒΟΛΙΟΣ.—Ἠραῖος λόγος διὰ νὰ ἀ-
πηθάνῃ τις ἀπὸ θλίψιν.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ἐν τούτοις αὐτὴ τὴν ὁποῖαν
ἀγαπῶ δὲν τιτρώσεται ὑπὸ τῶν βελῶν τοῦ
ἔρωτος, εἶναι φρούριον ἀπόρητον, ὄπισμα
ἀδιαπέρατος, ἀρετὴ ἀιδιρόφρακτος, ψυχὴ
Ἄρτέμιδος. Δὲν πολιορκεῖται οὔτε διὰ λέ-
ξεων ἐρωτικῶν, οὔτε διὰ βλεμμάτων περι-
παθῶν, οὔτε ἀνοίγει τὸ σπῆθος τῆς εἰς τὸν
χρυσὸν ὅστις δελεάζει τοὺς ἀγίους καὶ τοὺς
ἀγγέλους. Ὡ Ῥοζαλίνα, τοσοῦτον πλουσία
ὑπὸ θελημάτων, θὰ ἀποθάνῃς πτωχὴ ἀπὸ
ἔρωτα, καὶ ἡ καλλονὴ σου θὰ συναποθάνῃ
μετὰ σοῦ.

BENΒΟΛΙΟΣ.—Ἠρκίσθη λοιπὸν νὰ ζῆσῃ
καὶ νὰ ἀποθάνῃ παρθένος;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ἠρκίσθη, καὶ διὰ τοῦ τρόπου

τούτου καταστρέφει ἀνωφελῶς τὰ θέληγ-
τρά της. Ἡ ὠραιότης καὶ αὐστηροτάτη
'Ροζαλίνα! Ἄγγελε τὸν ὁποῖον περιμένει ὁ
οὐρανός, ἀλλὰ τοῦ ὁποῖου ἡ εὐδαιμονία θὰ
μὲ φέρῃ εἰς ἀπελπισίαν, ὠρκίσθης νὰ μὴ ἀ-
γαπήσῃς ποτέ! ἀπαίσιος ὄρκος τὸν ὁποῖον
ζῶν ἄνθρωπος ἐπαναλαμβάνει καὶ ὅστις μὲ
φρονεῖ ζῶντα.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.— Ἄκουσον, φίλε, ἀκολού-
θησαν τὴν συμβουλὴν μου· λησμονήσον αὐ-
τὴν τὴν γυναῖκα.

ΡΩΜΑΙΟΣ.— ὦ! διδάξόν με πῶς νὰ τὴν
λησμονήσω.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.— Ἀπόδος τὴν ἐλευθερίαν εἰς
τὰ βλέμματά σου. Ἴδὲ ἄλλας καλλονάς.

ΡΩΜΑΙΟΣ.— Καλὸν μέσον διὰ νὰ τὴν ἀ-
γαπήσω περισσότερο καὶ νὰ τὴν εὐρω ὠ-
ραιότεραν. Τὰ εὐτυχῆ ταῦτα προσωπεῖα,
ἠξέουρις, τὰ προσωπεῖα ταῦτα τῶν ὁποίων
τὸ μακρὸν φίλημα ἀναπνέεται ἐπὶ ἐρυθρῶν
παρειῶν, δὲν χρησιμεύουσιν εἰς ἄλλο τι ἢ
νὰ ἀναπαύωσιν ἡμῖν τὴν ὀρασερότητα καὶ
τὴν λάμψιν τὰς ὁπίσας ἀποκρύπτει ὁ ἔθνος
αὐτῶν. Ἡ δυσμορφία μάλιστα θὰ μοῦ ἐνθου-
μίζῃ τὴν 'Ροζαλίνα. Λησμονεῖ ποτε ὁ τυ-
φλὸς τὸν θησαυρὸν τὸν ὑπαῖον ἀπώλεσε, τὰ
θαυμάσια τὰ ὄπαια ἀπῆλαυσε; Ποτέ! Δει-
ξὲν μοι τὴν ὠραιότεραν ἐρωμένην ἢ καλ-
λονή της θὰ μοὶ ἀναμνήσῃ ὅτι ἡ 'Ροζαλίνα
εἶναι ἐτι μᾶλλον ὠραία. — Χαίρε, ἐξάδελφε·
δὲν εἶσαι τόσοσὺν μέγας διδάσκαλος διὰ νὰ
μὲ διδάξῃς νὰ λησμονήσω.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.— Νὰ ἀποθάνῃς ἐπὶ ψάθῃς
ἐὰν δὲν ἄγοράτῃς αὐτὴν τὴν ἐπιστήμην διὰ
νὰ σὲ τὴν διδάξῃ. (Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ὁδός.

(Ἐισέρχεται ὁ Καπουλέτος, ὁ Πάρις καὶ
εἰς ὑπηρετίαις.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.— Ὁ Μοντέγος καὶ ἐγὼ
ὑπαγόμεθα εἰς τὴν αὐτὴν ποινήν. Νομίζω
ὅμως ὅτι γέροντες ὡς ἡμεῖς δὲν θὰ ἦτο
δύσκολον νὰ μένωμεν ἡσυχοί.

ΠΑΡΙΣ.— Ἀμφότεροὶ ἀπολαύετε κοινοῦ
σεβασμοῦ, καὶ εἶναι λυπηρὸν ὅτι ἐπὶ το-
σαῦτα ἔτη διάκρισθε ἐν διχοναίᾳ. Ἄλλ' εἰ-

πέτε μοι, κύριε, ποίαν ἐκδοσὶν ἔτυχεν ἡ αἰ-
τησίς μου;

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.— Δὲν δύνανμαι νὰ σὰς
ἀπαντήσω ἢ ἐπαναλαμβάνων ὅσα σὰς εἶπον
ἤδη. Ἡ θυγάτηρ μου εἶναι πολὺ νέα, δὲν
συνεπλήρωσεν ἀκόμη τὸ δέκατον τέταρτον
ἔτος τῆς ἡλικίας της καὶ ἀγνοεῖ τὸν κόσμον.
Ἄρῃσατε νὰ παρέλθωσι δύο ἔτη καὶ τότε
σκαπτόμεθα περὶ τοῦ γάμου της.

ΠΑΡΙΣ.— Ὑπάρχουσιν ἄλλαι αἰτίαι, καί-
τοι νεώτεροι, εἶναι ὅμως εὐτυχεῖς μητέρες.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.— Ναί, ἀλλ' ἐκεῖναι αἰ-
τίαι τοσαῦτον προῶτως καθίστανται μη-
τέρες τάχιστα καταστρέφονται. Ἡ γῆ κατε-
βρόχησεν ὅλας μου τὰς ἐλπίδας, ἡ Ἰουλίνα
εἶναι ἡ τελευταία χαρὰ τοῦ οἴκου μου, ἡ
τελευταία ἐλπίς μου, ἡ περιλημμένη θυγά-
τηρ μου. Ἀλλὰ προσφέρατε αὐτῇ τὸν ἐρω-
τά σας, εὐγενῆ Πάρι, ἐλύσατε τὴν καρδίαν
της· ἡ συγκατάθεσίς μου ἐξαρτάται ἐκ τῆς
ἐκλογῆς της· ἐὰν τῇ ἀρέσετε καὶ σὰς δεχθῆ,
σὰς τὴν δίδω εὐχαρίστως. Ἀπόψε δίδω με-
γάλην ἑορτὴν, ἐπίσημον ἑορτὴν τὴν ὁποίαν
πρὸ πολλῶν χρόνων συνειθίζω νὰ δίδω· ἐ-
κάλυσα εἰς αὐτὴν ὅσους ἀγαπῶ. Ἐὰν θέ-
λετε νὰ λάβετε μέρος, θὰ ἦσθε ὁ μᾶλλον
εὐπρόσδεκτος. Εἰς τὴν πτωγικὴν μου οἰ-
κίαν θὰ ἰδῆτε ἄπειρα γένη ἀστρα ἀμυ-
ραῦντα τὴν λάμψιν τῶν οὐρανίων ἀστέρων.
Ἐλθετε νὰ ἀναμιχθῆτε μὲ τὰ ζῶντα ταῦτα
ἄνθη, μὲ τὸ θῆλυ καὶ φιλόγελων πλῆθος,
μὲ τοὺς δροσεροὺς ταύτους κάλυκας τῶν ὁ-
ποίων μόλις διανοίγεται ἡ καλλονή. Θὰ
ἀπολαύσετε ἀπόψε παρ' ἐμοὶ τὴν αὐτὴν ἐ-
κείνην ἡδονὴν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται οἱ
ζωηροὶ νεανία ὅταν ὁ εὐσταθὲς ἀπρίλιος
ἔλθῃ κατόπιν τοῦ χαλκοῦ χειμῶνος. Ἐλθετε νὰ
ἰδῆτε ὅλας τὰς νεκράς καὶ μυροβόλους αὐτάς
γυναῖκας, νὰ τὰς ἀκούσατε ὅλας, καὶ ἀγαπή-
σατε ἐκείνην ἣτις σὰς φανῆ μᾶλλον ἀξία. Ἡ
Ἰουλίνα μου θὰ ἦναι μεταξύ αὐτῶν (Πρὸς ἓνα
ὑπηρετήν.)—Ἐ! σὺ, ἔλα εἰδῶ. (Τῷ ἐγχειρί-
ζει κατάλογον.) Θὰ διατρέξῃς τὴν παλιν
καὶ θὰ εὐρῃς ὅλα τὰ ἄτομα τῶν ὁποίων τὰ
ὀνόματα εἶναι ἐδῶ εἰς αὐτὸν τὸν κατάλο-
γον· θὰ τοῖς εἴπῃς ὅτι ἡ οἰκία μου εἶναι
ἀνοικτὴ, ὅτι τοὺς περιμένει καλὴ ὑποδοχὴ
καὶ νὰ τιμῆσῃς τὴν ἑορτὴν μου. (Ἐξέρχε-
μαι μετὰ τοῦ Πάριδος, καὶ ἀφίκει μόνον τὸν
ὑπηρετήν μὲ τὸν κατάλογον εἰς τὴν χεῖρα.)

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Καλὸ κι' αὐτό! Ὁ ἀφέντης μου εἶπε: νὰ εὔρης ὅλα τὰ ἄτημα τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι ἐδῶ εἰς αὐτὸν τὸν κατάλογον. Ἄλλ' εἶναι γραμμένον ὅτι ὁ καθένας πρέπει νὰ περιορίζεται εἰς ἐκεῖνο ποῦ ξεῦρη. Ὁ ζωγράφος εἰς τὴν βελόνα, ὁ ῥιχρτής εἰς τὰ πινέλο, ὁ τσαγκάρης εἰς τὰ δίκτυα καὶ ὁ ψαράς εἰς τὴν πῆχυν. . . Παλὸ καλὰ, ἀλλὰ πὸ δικό μου τὸ ἐπάγγελμα δὲν εἶναι νὰ διαβάζω καὶ νὰ γράφω. Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρη ἂν καταλαβῶ ἕνα τίποτε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἱερογλυφικά. Πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ εὔρω κανένα σοφὸν διὰ νὰ μοῦ τὰ ἐξηγήσῃ. Θὰ ἴδωμε. . . θὰ ἴδωμε. . .

(Εἰσέρχεται ὁ Βενβολίος καὶ ὁ Ῥωμαῖος.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.—Τὸ πῦρ, φίλε, κατευνάξεται διὰ τοῦ πυρός· ἡ λύπη θεραπεύεται ἔταν βλέπῃ ἄλλην λύπην μεγαλειότεραν ἴσασαί ἐπὶ ὑψηλοῦ μέρους καὶ σκοτοδινίζε· στρέφον καὶ θὰ ἴδῃς καθαρὰ. Τὸ ἐν δεινὸν θεραπεύεται διὰ τοῦ ἄλλου· τὸ δαλητήριον τὸ ὁποῖον ἔπιε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐπληρώθη ἡ καρδίκα σου, ἐξαφάνισον διὰ νέου ἔρωτος, διὰ νέου δαλητηρίου.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ζήτω τὰ ἀρνόγλωσσον!

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.—Τὸ ἀρνόγλωσσον; Τί ἐνοεῖς μὲ τοῦτο;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ἐννοῶ ὅτι εἶναι κελὸν διὰ τὰς θάλασσις τῶν μελῶν.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.—Καλὸ μήπως εἶσαι τρελός;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ὅχι ἐντελῶς· ἀλλὰ φέρω πολὺ θαρραλίας· ἀλύσσεις· δὲν τρώγω κλέψην, δὲν κοιμοῦμαι πλέον, ὑποπέρω, βασιανίζομαι καὶ. . . (Ὁ ὑπηρετὴς κρῖσθαι τὸν κατάλογον, πλησιάζει τὸν Ῥωμαῖον.)

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Καλημέρα, παλληκάρι μου.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Ὁ Θεὸς νὰ σοὶ πολυχρονῆ, ἀφέντη. . . Μὲ συμπάθειο, ἡξεύρατε νὰ διαβάζετε;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Γνωρίζω ἐκ στήθους ὅλον τὸ ἀλφάβητον τῶν θλίψεῶν μου.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Ἄν ἔχει κανένας ἀνάγκην ἀπὸ βιβλία διὰ νὰ μάθῃ αὐτὸ τὸ ἀλφάβητον. . . Ἀλλὰ, χωρὶς χωρατὰ, εἴμπορεῖτε νὰ διαβάσετε ὅ,τι ἴδῃτε;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Μάλιστα, ἐὰν γνωρίζω τὴν γλῶτταν καὶ τὸ γράψιμον.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Μὲ προειπίζετε. Ἔχετε ὑγίαν. (Κινεῖται διὰ νὰ ἀνχωρήτῃ.)

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Στάσου, παλληκάρι, ἡξεύρω νὰ ἀναγινώσκω. (Ἀναγινώσκει.) «Ὁ κύριος Μαρτίνας μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν θυγατέρων του. . . ὁ κύριος Ἀνσέλμος μετὰ τῶν ὠραίων ἀδελφῶν του. . . ἡ χήρα τοῦ Βιτρουβίου. . . ὁ κύριος Πλακέντιος μετὰ τῶν ἀξιεστάτων ἀνεψιῶν του. . . ὁ Μερκούτιος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Βαλεντίνου. . . ὁ Θεὸς μου Καπουλέτος μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν θυγατέρων του· ἡ ὠραία ἀνεψιά μου Ῥοζαλίνα. . . ἡ Λιβία. . . ὁ κύριος Βαλέντιος μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου του Τοπάλδου. . . ὁ Λούκιος μετὰ τῆς ζωῆς Ἐλένης. . .» (Ἐπιστρέφει τὸν κατάλογον εἰς τὸν ὑπηρετὴν.) Ἰραίκα συνναστροφῇ ἀληθῶς! Καὶ ἔλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα εἶναι προσκεκλημένα. . .

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Εἰς χορὸν;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Εἰς χορὸν;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Ὅπου θὰ ὑπάρχη καὶ γεῦμα;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ἄλλ' εἰς ποῖον μέρος;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ἔπρεπε νὰ σοῦ ἀποτείνω πρώτῃν.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Γώρα ὅπου δὲν μὲ τὸ ἐρωτᾶτε θὰ σοὶ εἰπῶ. Ὁ κύριός μου εἶναι ὁ γέρον Καπουλέτος, ὁ πλούσιος καὶ εὐγενής Καπουλέτος. Ἐὰν δὲν ἦκαθ ἀπὸ τοὺς Μαντέγους, ἔλατε ἀρόβως νὰ διασκεδάσετε. Χαίρετε, κύριοί μου. Ὁ Θεὸς νὰ σοὶ πολυχρονῆ!

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.—Εἶναι ἡ ἐπίσημος ἐσθὴ τῶν Καπουλέτων. Ἡ ἀγκηπτή σου Ῥοζαλίνα εἶναι προσκεκλημένη καὶ ὅλαί αἱ θαυμαζόμεναι καλλογὴ τῆς Βερόνης θὰ ἦναι μετ' αὐτῆς. Ἰπαγε, καὶ διὰ ἐλέμματος ἀπαθῶς σύγαρινον αὐτὴν μὲ ἄλλας γυναικας τὰς ὁποίας θὰ σοὶ δεῖξω· τότε θὰ ἴδῃς ποῖον εἶναι τὸ εἶδολόν σου, καὶ θὰ πεισθῆς ὅτι πλησίον αὐτῶν ὁ κύριός σου εἶναι ἰεραῖ.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ἐὰν οἱ ὀφθαλμοί μου πιστεύσωσιν εἰς τὸ θαῦμα τοῦτο, ἐὰν οἱ ὀφθαλμοί αὐτοὶ οἱ τρεσάκις πληρωθέντες δακρύων προδώσωσι τὴν ἱεράν λατρείαν τῆς καρδίας μου, ὡς καῶσιν. Ἄλλη γυνὴ ὠραιότερα τῆς Ῥοζαλίνης! Ὁ ἥλιος ὁ βλέπων τὰ πάντα,

οὐδέποτε εἶδεν ὁμοίαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.—Τὴν νομίζεις ὡραίαν διότι αὐτὴν μόνην βλέπουσιν αἱ ὀφθαλμοὶ σου, διότι αὐτὴ μόνη σταθμίζεται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου; ὅλλὰ θέσον εἰς τὴν κρυσταλλίνην ταύτην στάθμην τὴν καλλονὴν τῆς ἀγαπῆτῆς σου καὶ τὴν καλλονὴν ἀλλοτρίας νεανίδος τὴν ὁποίαν θὰ ἰδῶμεν ἀκτινοβολοῦσαν ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ, καὶ ἐκείνη ἦτις σοὶ φαίνεται ἤδη τόσαν ὡραία, θὰ σοὶ φανῆ σχεδὸν μετρία.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ναί, θὰ ὑπάγω, ὄχι διὰ νὰ ἀκολουθήσω τὴν συμβουλὴν σου, ἀλλὰ διὰ νὰ θαυμάσω τὴν λατρείαν τῆς καρδίας μου.
(Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

Δωμάριον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καπουλέτου.
(Ἐσέρχονται ἡ κυρία Καπουλέτου καὶ ἡ Τροφός.)

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.—Παραμάννα, ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου ὡς ἔλθῃ ἐδῶ ἀμέσως.

ΤΡΟΦΟΣ.—Ἀλήθεια, μὰ τὴν παρθενιά μου ἔσαν ἕξι μὲν δεκαοκτὼ χρόνων, τὴν ἐφώναξα. Ἰουλίτσα! ἀρνάκι μου! πουλάκι μου! Ἰουλίτσα! Ποῦ νὰ ἦναι καὶ δὲν φαίνεται; Ἰουλίτσα!

(Ἐσέρχεται ἡ Ἰουλία.)

ΙΟΥΛΙΑ.—Ποίος μὲ φωνάζει;

ΤΡΟΦΟΣ.—Ἡ μητέρα σας.

ΙΟΥΛΙΑ.—Μήτηρ, ἰδοὺ ἐγὼ. Τί μὲ θέλετε;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.—Τώρα θὰ σὲ τὸ εἶπῶ. (Πρὸς τὴν τροφόν.) Παραμάννα, ἀφῆσέ μας μίαν στιγμὴν ἔχομεν νὰ ὁμιλήσωμεν μυστικά.—Ἄλλ' ὄχι, ἐτίστρεψε, παραμάννα, εἰμπορεῖς νὰ μᾶς ἀκούσης. Πῆξούρει; ὅτι ἡ Ἰουλία μου εἶναι μεγάλη πλέον.

ΤΡΟΦΟΣ.—Ὦ! τὸ πῆξούρω καλὰ ἡξούρω τὰ χρόνά της. Εἰμπορῶ νὰ σᾶς τὰ εἶπῶ χωρὶς νὰ λαθέψω μῆτε ἓνα λεπτό της ὥρας.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.—Εἶναι σχεδὸν δεκατεσσάρων ἐτῶν.

ΤΡΟΦΟΣ.—Τὸ λοιπὸν, τὸ δεῖλι τοῦ ἀγίου Πέτρου, μῆτε περισσώτερον μῆτε ὀλιγώτερον, θὰ ἔχη σωστά δεκατέσσαρα χρόνια. Εἶχε τὴν ἴδιαν ἡλικίαν μὲ τὴ Σωσάννα μου, ὁ θεὸς νὰ τὴν ἀναπαύσῃ! Σᾶς ἔλεγα τὸ λοιπὸν ὅτι κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἀγίου Πέτρου θὰ κλείσῃ τὰ δεκατέσσαρα,

μῆτε περισσώτερον μῆτε ὀλιγώτερον. Ἐνθυμούμαι ὅταν νὰ ἦταν ἐχθές. Ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ μεγάλου σεισμοῦ ἕως τώρα δὲν ἐπέρασαν ἔνδεκα χρόνια; . . . Ναί, ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὴν ἀπόκοψαν, τὸ θυμοῦμαι καλά. Εἶχα τριῖμι μὲ ἀψιφιά τὴ βῶγα τοῦ θυζοῦ μου καὶ ἐστεκόμην εἰς τὸν τοίχον ἀποκάτω ἀπὸ τὸν περιστεριῶνα. Ὁ ἀρέντης καὶ ἡ εὐγενεία σας ἐλείπατε εἰς τὴν Μάντουαν. Ἐγὼ δὲν ξεχνῶ τίποτε. Σᾶς ἔλεγα τὸ λοιπὸν ὅτι ἐστεκόμην εἰς τὸν ἥλιον ἀποκάτω ἀπὸ τὸν περιστεριῶνα καὶ ἔδιναν τὸ θυζὶ μου εἰς τὴν μικρὴν. Χὰ, χὰ, χὰ, νὰ τὴν βλέπατε ὅταν ἔβαλε τὴ βῶγα στὸ στόμα της καὶ τῆς ἐφάνηκε πικρὴ πῶς ἐστράβωσε τὰ χεῖλια της καὶ ἐκούνησε τὸ κεφάλι. Κατ' ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ ὁ περιστεριῶνας καὶ ἀρχίνησε νὰ τρέμῃ. Ἐμένα τότε ἔβου μὲ πιάσης, ἔβουγα χωρὶς νὰ ἰδῶ πίσω μου. Καθὼς σᾶς ἔλεγα ἐπέρασαν ἀπὸ τότε ἔνδεκα χρόνια, καὶ θυμοῦμαι ποῦ ἐπεριπατοῦσε μονάχη της καὶ ἔτρεχε εἰς τὴν αὐλὴν σὺν εὐμορφῶν κοριτσάκι ὅπου ἦταν Ὀυμούμαι μάλιστα ποῦ τὴν παραμονὴ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐκεῖ ποῦ ἔτρεχε ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ. Τότε ὁ μακαρίτης ὁ ἀνδρας μου, ὁ θεὸς νὰ τὸν ἀναπαύσῃ . . . ὁ μακαρίτης ὁ ἀνδρας μου τὸ λοιπὸν ποῦ ἀγαποῦσε πάντα νὰ γελᾷ τὴν ἐπῆραν εἰς τὰ γόνατά του καὶ τῆς εἶπε: «Μίσι; πέρτεις, Ἰουλίτσα; Ὅθ' ἔλθῃ καιρὸς νὰ πέφτῃς καὶ ἀνάσκελα ἔταν μεγαλώσης, δὲν εἶναι ἀλήθεια, κόρη μου;» Τότε ἡ μικρὴ ἔπυσε νὰ κλαίῃ καὶ τοῦ εἶπε: *Ναί.* Ἀκούς ἐκεῖ νὰ εἶπῃ καὶ! Ἐκατὸ χρόνια νὰ ζῆτω πάντοτε θὰ τὸ θυμοῦμαι.—*Δὲν εἶναι ἀλήθεια, κόρη μου;*—Καὶ ἡ μικρὴ ἔπυσε νὰ κλαίῃ καὶ τοῦ εἶπε: *Ναί.*

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.—Σιῶπα, παραμάννα, ἀρκούν αἱ φλυαρίαι.

ΤΡΟΦΟΣ.—Μάλιστα, κυρά μου, μάλιστα. Ἀλλὰ γελῶ ἀκόμη ὅταν τὸ θυμοῦμαι. Ἀκούς νὰ σταθῇ καὶ νὰ εἶπῃ *ναί!* Καὶ ὁμοῦς σᾶς βεβαιώνω ὅτι εἶχε φόσκωμζ εἰς τὸ μέτωπο, φόσκωμζ τρομερὸ, ἴστω μὲ ἓνα αὐγὸν περιστεριοῦ καὶ ἐκλαυσε: ἄχ! νὰ τὴν ἐβλέπατε πῶς ἐκλαιγε.—Ἐτοι πέρτεις, Ἰουλίτσα; τῆς εἶπε ὁ ἀνδρας μου ὅθ' ἔλθῃ καιρὸς νὰ πέφτῃς καὶ ἀνάσκελα ἔταν μεγαλώσης δὲν εἶναι ἀλήθεια, κόρη μου; Τότε

ἡ μικρὴ ἔπιπυσε νὰ κλαίῃ καὶ τοῦ εἶπε: *Ναί!*

ΙΟΥΛΙΑ.—Σιῶπα πλέον, παραμάνα, σὲ παρακαλῶ καὶ ἐγώ.

ΤΡΟΦΟΣ.—Ἐτελείωσα, ἐτελείωσα. Ὁ θεὸς νὰ σε πολυχρονῇ, Ἰουλίτσα μου. Ἦσαν τὸ πλέον νόστιμον παιδί τὸ ὁποῖον ἐβύζαζα εἰς τὴν ζωὴν μου ἡ μόνη μου εὐχὴ εἶναι νὰ ζήσω διὰ νὰ σὲ ἰδῶ ὑπανδρευμένη.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.—Περὶ γόμου εἶσα εἶσα πρόκειται. (Πρὸς τὴν Ἰουλίαν.)—Ἰουλίτσα, κόρη μου, εἰπέ με σοῦ ἀρέσει ὁ γάμος ἢ ὄχι;

ΙΟΥΛΙΑ.—Δὲν ἀναιρεῦθην ἀκόμη τὴν τριαύτην τιμὴν, μητέρα μου.

ΤΡΟΦΟΣ.—Τιμὴν! εἶδες ἐκεῖ ἀπάντησι! ἐν δὲν ἤαουν παραμάνα σοῦ θὰ ἔλεγα ὅτι μαζὴ μὲ τὸ γάλα ἐβύζαζες καὶ τὴν σοφίαν.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.—Λοιπὸν, κόρη μου, εἶναι καιρὸς νὰ σκεφθῶμεν περὶ αὐτῆς τῆς τιμῆς. Ἔχομεν ἐδῶ, εἰς τὴν Βερδόνην, ἀξιοσεβάστους κυρίας καὶ μητέρας πολὺ νεωτέρας ἀπὸ σέ. Εἶχα σχεδὸν τὴν ἡλικίαν σου ὅταν ἔγινε μητέρα, καὶ σὺ ἀκόμη εἶσαι κόρη. Διὰ νὰ μὴ πολυλογώμεν ὁμῶς, ὁ εὐγενὴς καὶ γενναῖος Πάρις σὲ ζητεῖ διὰ σύζυγον.

ΤΡΟΦΟΣ.—Λαμπρὸς ἄνθρωπος, νέος μου Κυρία . . . ἄνδρας, καὶ τί ἄνδρας! Ἡ Βερδὸνη δὲν ἔχει δύο σὰν κι' αὐτόν.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.—Εἶναι τὸ ἄνθος τῶν εὐπατριδῶν τῆς Βερδόνης.

ΤΡΟΦΟΣ.—Ἀληθινὸ ἄνθος! . . . λαμπρὸν ἄνθος!

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.—Τί λέγεις, Ἰουλίτσα; θὰ δυνήθῃς νὰ τὸν ἀγαπήσῃς; Ἀπόψε θὰ τὸν ἰδῆς εἰς τὴν ἑορτὴν μας· παρατήρησέ τον προσεκτικῶς, ἐρεῦνησον τὸ πρόσωπόν του· ἀνοιξὸν τὸ νέον τοῦτο διὰ σὲ βιβλίον τοῦ ὁποίου τοὺς χαρακτῆρας ἐχάραξεν ἡ καλλονὴ, ἔπου ἡ ἡδονὴ εἶναι γεγραμμένη διὰ τῆς χειρὸς τοῦ ἔρωτος, τοῦ ὁποίου θὰ σοὶ ἀνοίξῃ τὰς σελίδας ὁ γάμος, τοῦ ὁποίου τὸ σχόλιον θὰ σοὶ προσφέρωσιν οἱ ὄφθαλμοὶ τοῦ Πάριδος καὶ τὸ ὁποῖον σὲ μόνον περιμένει διὰ νὰ τὸ καλλύνης· εἶναι βιβλίον πολύτιμον ἔχον ἀνάγκην βιβλιοδέτου. Εἴθε ἡ ἀξία αὐτοῦ νὰ τιμῆσῃ καὶ τὴν θυγατέρα μου καθὼς αἱ κοχρυσωμένοι σελίδες τοῦ συγγραφέως τι-

μῶσι τὴν ἐργασίαν τοῦ βιβλιοδέτου, καὶ καθιστῶσι στιλπνοτέραν τὴν χρυσοῦν πύργον του. Ἐκλεξὸν λοιπὸν αὐτόν, Ἰουλίτσα! λάβε αὐτόν, θὰ συμμερισθῇς ὅ,τι ἔχει καὶ δὲν θὰ γάσῃ τίποτε.

ΤΡΟΦΟΣ.—Νὰ γάσῃ; ἐξ ἐναντίας θὰ πάρῃ. Αἱ ὑπανδρευμένοι γυναῖκες πάντοτε πέρνουν ἀπὸ τοὺς ἄνδρας τῶν.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.—Ἄ; ἰδῶμεν. Σοῦ ἀρέσει, Ἰουλίτσα, αὐτὴ ἡ πρότασις;

ΙΟΥΛΙΑ.—Μητέρα μου, ἐάν ἀρκῆ νὰ ἰδῶ διὰ νὰ ἀγαπήσω, θὰ ὑπακούω· ἀλλὰ τὸ βλέμμα μου καὶ ἡ κλίσις μου θὰ ὀδηγοῦνται παρ' ὑμῶν, καὶ δὲν θὰ ἰδῶσι μακρότερον παρ' ὅσον διατάξετε.

(Εἰσέρχεται εἰς ὑπηρετίαν.)

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Κυρία, ὅλοι οἱ πρυσκαλεσμένοι ἐφθασαν, τὸ δείπνον εἶναι ἔτοιμον καὶ σὰς περιμένουν· ζητοῦν τὴν δεσποινίδα, καὶ καταρώνται τὴν τροφὴν εἰς τὸ μαγειρεῖον· ὅλοι περιμένουν. Πρέπει νὰ τρέξω διὰ νὰ ὑπηρετήσω· κυρία, ἔλατε γρήγορα, σὰς παρακαλῶ.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.—Σὲ ἀκολουθῶ. Ἰουλίτσα, ὁ κόμης Πάρις σὲ περιμένει.

ΤΡΟΦΟΣ. (Πρὸς τὴν Ἰουλίαν.)—Πήγαινε, κόρη μου, πήγαινε!—πήγαινε νὰ εὕρῃς ἡμέρας εὐτυχεῖς . . . καὶ νόκτας ἐπίσης εὐτυχεῖς. (Ἐξέρχεται.)

Μετάφρασις

Α. Σ.

Π. Κ.

ΣΑΙΚΣΠΗΡ

ΙΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΟΣ

(Συνέχεια.)

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

Ἔσθλα.

(Εἰσέρχονται ὁ Ρωμαῖος, ὁ Μερκούτιος, ὁ Βενθόλιος μετὰ πέντε ἢ ἕξι προσωπίδων καὶ κρατούντων δάδα, Νύξ.)

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Πρέπει νὰ ζητήσωμεν συγχώρησιν ἢ θὰ εἰσέλθωμεν χωρὶς νὰ εἴπωμεν τίποτε;

ΒΕΝΘΟΛΙΟΣ.—Παρήλθεν ὁ συρμός τῶν λογιδρίων καὶ τῶν ἐπιμοτυπιῶν. Δὲν χρειάζεται νὰ στείλωμεν πρὸ ἡμῶν κανένα ἔρωτα μὲ θαλαμῶν ὀφθαλμούς, μὲ φάρτραν ἐκ ξύλου λευκοῦ εἰς τοὺς ὄμους καὶ τόξον ταρτάρου εἰς τὴν χεῖρα, ὅστις νὰ ἀνοίγῃ ἡμῖν τὴν ὁδὸν καὶ νὰ χρησιμεύῃ ὡς φόβητρον εἰς τὰς κυρίας. Δὲν εἶναι ἀνάγκη, προλόγου ἀπεσθησιμένου καὶ ἐκφωτισμένου ἀπὸ μνήμης τῆ βοήθεια προθύμου φίλου βαδίζοντος ἐπισθεν ἡμῶν. Ἄς μᾶς ἴδωσι καὶ ἄς μᾶς μαντεύσωσιν ἐάν δυνηθῶσιν. Ἄς μετρήσωσι μὲ τὸ μέτρον τῶν τὸ μέτρον τοῦ χοροῦ μας. Θὰ τοὺς τιμῶμεν χηρεύοντες μίαν ἢ δύο ἀντιχορίας, καὶ ἔπειτα ἀναχωροῦμεν.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Δότε μοι δάδα. Θὰ σὲ πωτίζω νὰ χηρεύετε ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν αισθάνομαι καμμίαν διαθέσιν νὰ χηρεύσω.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ.—ὦ μικρὸ μου Ρωμαῖε, θὰ χηρεύετε, θὰ χηρεύετε.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Δὲν θὰ χηρεύσω σὰς λέγω. Σὺς ἔχετε πέδιλα τοῦ χοροῦ καὶ πόδας ἐλαφροὺς ὡς αἱ ψυχὰί σας· ἐγὼ ἔχω μόλυβδίνην ψυχὴν ἣτις τοσοῦτον μὲ καθήλωνε εἰς τὴν γῆν ὡς δὲν δύναμαι νὰ κινηθῶ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ.—Πᾶ! δὲν εἶσθε ἔρωτευμένοι; Δανεισθήτε παρὰ τοῦ ἔρωτος τὰς πτέρυγας τοῦ καὶ ὑπερπηδήσατε δι' ἐνὸς ἄλματος τὴν θλίψιν σας.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Σὲ λέγω ὅτι ἔχω πλήρη

τὴν ψυχὴν ἐκ τῶν βελῶν τοῦ αἰ πτέρυγες τοῦ μὲ εἶναι ἀνωφελεῖς· κάμπτω ὑπὸ τὸ βαρὺ τοῦτο φορτίον.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ.—Ἀλλὰ κάμπτων κινδυνεύετε νὰ πνίξετε τὸν ἔρωτα καὶ εἶσθε πολὺ βαρὺς δι' ἐν ἑν τοσοῦτον τρυφερῶν.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ὁ ἔρωτος ἦν τρυφερὸν! φαίνεται ὅτι πολὺ ὀλίγον τὸν γνωρίζεις. Ἐξ ἐναντίας εἶναι οὐέλλα, κατὰγίς, μανία, ὀρηκὴ, βία, λύσσα, ἀγωνία, θλίψις.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ.—Ἀπόδος αὐτῷ κακὸν ἀντὶ κακοῦ· ἐάν σὺ βασανίζῃ, βασάνισον αὐτόν· ἐάν σὲ τυραννῇ, τυράννησον αὐτόν· ἐάν σὲ πληγόνῃ, πλήγασον αὐτόν. Πρέπει νὰ τὸν νικήσῃς, φίλτατε, νὰ τὸν νικήσῃς μὲ πᾶσαν θυσίαν. (Πρὸς τοὺς ὑπηρέτας.) Ἔσθε, δότε μοι ἐν προσωπίῳν ὄψιν διὰ νὰ ὄψω τὸ πρόσωπόν μου· προσωπίῳν διὰ νὰ καλύψω ἐκεῖνο τὸ ὄψιν μοι ἐχάρισεν ἡ φύσις. —(Φορεῖ προσωπίδα.) Τώρα δὲν φοβοῦμαι μήπως περίεργοι ὀφθαλμοὶ ἴδωσι τὰς ἀσχημίας μου. Ἄντ' ἐμοῦ θὰ ἐρυθριάσωσιν αἱ σκιάζουσαι με γιγαντόδαις ὄφεις.

ΒΕΝΘΟΛΙΟΣ.—Ἐμπρός! ἄς κτυπήσωμεν καὶ ἄς εἰσέλθωμεν. Ἄμα ἀνοίξῃ ἡ θύρα, ἄς ὀρμήσωσιν ἔλθοι.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Εἰς ἐμὲ δότε δάδα. Ὅσοι ἔχετε φαιδρὰν τὴν καρδίαν θωπεύσατε διὰ τῶν ποδῶν τὰς ἀναισθητοὺς ψυχὰς. Ἐμπρός, ψυχὰ ἀσυλλέγιστοι καὶ καρδία ἐλαφραὶ. Ὁ πάππος μου συνειθίζε νὰ λέγῃ: Κρατῶ τὸ φανάρι καὶ εἶμαι θεατῆς. Ζήτω τὸ ἀξίωμα τοῦ πάππου μου. Δὲν χηρεύω. Ἡ χαρὰ ὄχρητο πλέον δι' ἐμὲ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ.—Ἦναι ἔως εἰς τὴν λαϊκὸν βυθισμένος. Ἐμπρός, Ρωμαῖε, θὰ σὲ ἀνασύρωμεν ἀπὸ τὴν ἐρωτοτροχίαν ταύτην. Ἄς σπεύσωμεν, ἢ ἦώς μᾶς καλεῖ.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ἡ ἦώς! ἀλλ' εἶναι βαθεῖα νύξ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ.—Ἡ ἦώς τῆς ἡδονῆς, ἡ λάμψις τοῦ χοροῦ ἣτις ἀρχίζει· ἄσπατε, κύριε, εἰς τοὺς λόγους μου ἐξήγησιν εὐνοϊκῆν φανῆτε ἐπιεικῆς, παρακαλῶ. Ἡ πρώτησις μας εἶναι καλὴ, ἀλλὰ τὸ πνεῦμά μας ὀλίγον.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Τοῦόντι, μεταβαίνοντες εἰς αὐτὸν τὸν χορὸν δεικνύομεν ὅτι ἔχομεν καλὴν πρόθεσιν καὶ ὀλίγον πνεῦμα.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ.—¹Α! εἴμφορῶ νὰ σὰς ἐρωτήσω δικτί;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Τὴν παρελθούσαν νύκτα εἶδον ὄνειρον.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ.—Καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—²Ἦμεῖς! καὶ τί ὄνειρεύθητε;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ.—³Ὅτι τὸ ὄνειρον πολὺ ὁμοιάζει μὲ μῦθον.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—⁴Ἡ ἀλήθεια ὁμοιάζει πολ-
λάκις μὲ ὄνειρον.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ.—Βλέπω ὅτι ἡ βασιλίς-
σα Μάβ¹ σὰς ἐπεσεκέρθη καθ' ὕπνον. Ἡ
Μάβ εἶναι ἡ μαῖα τῶν νυμφῶν. Ὁ Μάβ!
Πῶς εἰσέρχεται μὲ τὸ δυσδιάκριτον ἄρμα
τῆς εἰς τοὺς ρῶθῶνας τῶν κοιμωμένων!
Γνωρίζετε τὸ ὄχημά της; Αἱ ἀκτίνες τῶν
τροχῶν του εἶναι κατασκευασμέναι ἐκ τῶν
μαύρων ποδῶν τῆς ἀράχνης, ἡ ἐφεστρίς
αὐτῆς εἶναι ἐκ τῶν διαφανῶν πτερύγων
τῆς ἀκρίδος, οἱ χαλινοὶ ἐκ τοῦ λεπτοτέρου
ἵστου τῆς μικροτέρας ἀράχνης, τὰ φάλαρα
ἐκ τῶν ὑγρῶν ἀκρίνων τοῦ ἀργυροῦ σελή-
νάριου, ἡ λαβὴ τοῦ μαστιγίου της ἐκ τοῦ
ὄστου τοῦ νυκτερινοῦ γρύλλου καὶ τὸ ἀκρο-
μασίγιον ἐκ νήματος μόλις ὄρατου. Ὁ
ἦνιοχος αὐτῆς εἶναι μικρότατον κωνώπιον
φαιὰ ἐνδεδυμένον² καὶ ὁ φίλος μας σκίου-
ρος, διόσπημος λεπτοεργός, ἡ μάλλον, ὡς
νομίζω, ὁ σκώληξ, πρὸ ἀμνημονεύτων
χρόνων ἀμαξοπηγὴς τῶν μικρῶν νυμφῶν
κατεσκεύασε τὴν κομψὴν ταύτην ἀμαξάν
ἐκ τοῦ κελύφους κενῶ λεπτοκαρπίου. Οὕ-
τως ἐποχουμένη διέρχεται διὰ τῶν ἐγκε-
φάλων τῶν ἐραστῶν, καὶ ἀμέσως αὐτοὶ
ὄνειρεύονται ἔρωτας³ ἐπὶ τῶν γονάτων τῶν
αὐλικῶν, καὶ ὄνειρεύονται ὑποκλίσεις⁴ ἐπὶ
τῶν δακτύλων τῶν δικηγόρων, καὶ ὄνει-
ρεύονται καθηγεσίαις⁵ ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν
κυριῶν καὶ ὄνειρεύονται φιλήματα. Τοὺς
λαϊκέργους, οἵτινες τρώγουσι πολλὰ τρα-
γήματα κατὰ τὴν ἡμέραν, ἡ Μάβ, ὀργι-
ζομένη διὰ τὴν ἐκφερομένην ὄσμην, τοὺς
τιμωρεῖ σχίζουσα τὰ χεῖλη των. Ἐνίστε
τὴν βλέπετε ἐπὶ τῆς βίνος αὐλικῶ, καὶ
ἀμέσως οὗτος ὀσπράίνεται προβιβασμόν⁶
ἄλλοτε γαργαλίζει τὴν βίνα κληρονομίᾳ,
καὶ ἀμέσως ὄνειρεύεται νέας κληρονομίας.

¹ Ἡ νόμισμα τῶν ὄνειρων καὶ ἡ μαῖα τῶν ἄλλων
νυμφῶν κατὰ τὰς παραδόσεις τοῦ μεσαιωνοῦ.

² Ἀμέσως ἐπειτα διέρχεται διὰ τοῦ τραχή-
λου πολεμιστοῦ. Τί ὄνειρεύεται οὗτος; κα-
λοὺς σιδήρους τοῦ Τολέδου, ὄδοις πλήρεις
τραυματιῶν καὶ νεκρῶν, ἐνέδρας, μέλη αἰ-
ματόφυρτα ἐχθρικών στρατῶν καὶ ἀτελευ-
τήτους οἴναποσίας. Ἐἴτα αἴφνης τυμπανί-
ζει ἐπὶ τοῦ ὠτός του· τότε οὗτος ἀφυπνί-
ζεται, ἀνασκιρτᾷ, ἐγείρεται ἐντρομας· προσ-
εύχεται βλασφημῶν, βλασφημεῖ προσευ-
χόμενος καὶ ἀποκοιμᾶται ἐκ νέου. Ἡ ἴδια
Μάβ κτενίζει τὴν χαίτην τῶν ἵππων ἐν
τῷ σταύλῳ καὶ περιπλέκει τὰς λιπαράς
τρίχας των εἰς μαγικούς κύκλους οἵτινες
ἐάν λυθῶσι προσωινίζονται μεγάλας δυστυ-
χίας. Αὐτῆ, ὅταν αἱ νεάνιδες κοιμῶνται
ὑπταί, τὰς πιέζει καὶ τὰς διδάσκει πῶς
πρέπει νὰ ἐκτελῶσι τὰ καθήκον των. Αὐ-
τῆ . . .

ΡΩΜΑΙΟΣ.—⁷Ἐ, σιῶπα, Μερκούτιε. Ἄρ-
κουν πλέον αἱ ἀνοησίαι.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ.—⁸Ἀνοησίαι! ἀλλ' ἐγὼ
σοῦ ὁμιλῶ περὶ ὄνειρων! Τί εἶναι τὸ ὄνει-
ρον; Τὸ ὄνειρον εἶναι μῦθον, τέκνον τῆς
φαντασίας καὶ τοῦ ἀγοῦ ἐγκεφάλου· τὸ
ὄνειρον εἶναι κενὸν καὶ ἐλαφρὸν ὡς ὁ ἀήρ·
τὸ ὄνειρον εἶναι μάλλον ἀσταθές ἢ ὁ ἀήρ,
ὅστις σήμερον πνέει ἐξ ἀνατολῶν, αὐριον
ἐκ δυσμῶν· ὅστις θωπεύει τὸν πεπηγότα
κύβητον τοῦ βορρᾶ⁹ ἐπειτα, ἀμέσως, ἐξορμα
πλήρης ὀργῆς διὰ νὰ ἀρπάσῃ τὴν στίλβου-
σαν δρόσον τοῦ νότου.

ΒΕΝΒΟΔΙΟΣ.—¹⁰Ὁ ποιητικὸς αὐτὸς ἄνε-
μος παρέφερε καὶ σέ, στερεὶ δὲ καὶ ἡμᾶς
τοῦ χειροῦ. Τὸ δεῖπνον θὰ τελειώσῃ. Θὰ
φθάσωμεν πολὺ ἄργά.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—¹¹Πολὺ ταχέως θέλετε νὰ
εἰπῆτε; Ἐχω εἰς τὴν κεφαλὴν μου ἀγνωσ-
τὴν ὀλιθερὸν διαλογισμόν. Νομίζω ὅτι
δυστυχία τις, ἐπιπεραμαμένη εἰσέτι ἐν ἀθε-
θαίῳ μέλλοντι, μέλλει νὰ χρονολογηθῇ
ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης· νομίζω ὅτι δια-
βλέπω τὸν μακρὸν, ἐπώδυνον, ἄωρον θάνα-
τον, ὅστις ἀπειλεῖ ἀφανῶς τὴν ζωὴν ταύ-
την τὴν ὁποῖαν ἀψηφῶ. Ἄλλ' ὁ κρατῶν τὸ
πυδάλιον τῆς ζωῆς μου ἄς διευθύνῃ τὰ
ἰστία μου. Ἐμπρός, φαιδρὸι εὐπατρίδαί.

ΒΕΝΒΟΔΙΟΣ.—¹²Τύμπανα, κτυπήσατε.
(Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Αἰθουσα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καπουδέτου.

(Μουσικὴ περιμένουσι νὰ τοὺς εἰσέλθῃσι. Πολλοὶ ὑπηρέται πηγαινοερχοῦνται.)

Α΄ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Ποῦ εἶναι ὁ Κατσαρόλας; ποῦ εἶναι ὁ γεροκαλασμένος νὰ μᾶς βοηθήσῃ λιγάκι νὰ σηκώσουμε τὸ τραπέζι; Ἀχ! τὸν ἀκαμάτι, ἀποφεύγει τὴ δουλειά σὰν ὁ διάβολος τὸ λιθάρι.

Β΄ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Τι ἐργασία παστρικά! Ὅλη πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ χεῖρά μας. Καὶ καλὰ ποῦ εἶναι μισοπλυμένα. Ὅλας ἡ δουλειὰς πέφτουν στὴ ράχι μας.

Α΄ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Σηκώσατε τὰ καθήματα, σάρσατε τὰ πιάτα, καθάρισατε τὰ τραπέζια, ἔχαστε τὸ μάτι σας στὸ ἀσπικιά. Γιὰ νὰ τοῦ εἰπῶ, παλικάρι, βάλτε κατὰ μέρος σὲ παρακαλῶ αὐτὸ τὰ ἀμυγδαλάτα, καὶ ἂν μὲ ἀγαπᾷς εἰπέ τοῦ θυρωροῦ νὰ ἀφήσῃ τὴ Σουστάννα καὶ τὴν Ἀντίτσα νὰ ἔμβουν μέσα. — Ἐ! Ἀντιόνη! Κατσαρόλα! ἐλάτε λοιπὴν κ' εἰδῶ!

Β΄ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Ὅλα εἶναι ἔτοιμα, ὅλα εἶναι ἔτοιμα!

Α΄ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Ἐμπρός, σὰς περιμένουν, σὰς ζητοῦν, σὰς κρᾶζουν, σὰς φωνάζουν, σὰς ἐπιθυμοῦν, σὰς θέλουν, σὰς σφυρίζουν, σὰς κτυποῦν εἰς τὴν μεγάλην αἰθουσαν.

Β΄ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Καλὰ, δὲν εἰμποροῦμεν νὰ ἔμεθα κ' εἰδῶ κ' ἐκεῖ. — Ζωηρότης, παιδιά, κινηθῆτε ὀλίγον, καὶ τόσον τὸ καλλίτερον δι' ἐκεῖνον πῶς ζήσῃ τελευταῖος. (Ἀποσύρονται.)

(Ἐξέρχεται ὁ Καπουδέτος ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν προσκεκλημένων.)

— ΚΑΠΟΥΔΕΤΟΣ. — Εὐπατρίδαι, καλῶς ὤρισάτε! Ὁραῖκι κυρίαί, ἰδοὺ ἡ ὥρα! Ὅσαι ἔχουν τοὺς πόδας ἐλαφροὺς καὶ ὑγιεῖς ἄς τὸ ἀποδείξωσι χορεύουσαι μετὰ τῶν κυρίου τούτων. Χά, χά! ποῖα ἐξ ὑμῶν θὰ ταλμῆσῃ νὰ ἀρνηθῇ; Ὅσαι μορφάσουν, θὰ κηρύξω ὅτι ἔχουν κάλους. Ἐ! τί λέγετε δι' αὐτὸ τὸ στρατήγημά μου; (Ἐποδέχεται ἄλλους ἐρχομένους.) Κι καλῶς ὤρισάτε, κύριαί! — Ἐγὼ τὸν ὁποῖον βλέπετε, εἶχα καὶ ἐγὼ τὸν καλὸν μου καιρὸν. Ἐφόρου καὶ ἐγὼ προσώπειον καὶ ἐψιθύριζα εἰς τὸ ὠτίον τῶν γυναικῶν γλυκείας λέξεις αἱ ὁποῖαι τὰς

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ—ΕΤΟΣ Α΄.]

ἤχμαλώτιζον. Δὲν θὰ ἰδῶ πλέον αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, δὲν θὰ τὴν ἰδῶ πλέον, δὲν θὰ τὴν ἰδῶ πλέον. (Πρὸς ἄλλους εἰσερχομένους.) Κύριαί, σὰς προσκυνῶ. Ἐμπρός, ἡ μουσική. (Ἡ μουσικὴ ἀρχίζει, ὁ χερὸς ἀνοίγει, ὁ Καπουδέτος σταματᾷ ὑπὲρ τὰς τινὰς διαρχομένους τὴν αἰθουσαν.)

Ἐ, σείς, ὀκνηραί, φέρετε φῶτα, καὶ ἄλλα φῶτα. Σηκώσατε αὐτὰ τὰ τραπέζια, σβύσατε τὴν φωτίαν, κάμνει πολλὴ ζέστη εἰδῶ. (Πρὸς ἓνα ὑπηρέτην.) Βλέπω, γελοῖο, καὶ σὲ διασκεδάζει αὐτὴ ἡ ἐργασία! Ξεκουμπίσου γρήγορα. (Πρὸς γυναικῶν εὐπατρίδων τὴν ἑποῖον συναντᾷ.) Καλέ μου ἐξάδελφε, ἄς καθήσωμεν, ἄς καθήσωμεν εἰδῶ. Ὑμεῖς καὶ ἐγὼ δὲν ἔχομεν τι ἄλλο καλλίτερον νὰ πράξωμεν. Αἱ ἡμέραι τοῦ χοροῦ παρήλθον πλέον δι' ἡμᾶς. — Σὰς εἶδα νὰ φορῆτε προσώπειον! εὐρέθημεν εἰς τὸν αὐτὸν χορὸν. Πόσος χρόνος παρήλθεν ἔκτατε;

Β. ΚΑΠΟΥΔΕΤΟΣ.—Μὰ τὴν Παναγίαν, πρέπει νὰ παρήλθον τριάκοντα ἔτη.

ΚΑΠΟΥΔΕΤΟΣ.—ὦ! ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε, εἶναι ὀλιγώτερα! ἀπατάσθε! ἀπατάσθε σὰς λέγω. Ἦτο εἰς τοὺς γάμους τοῦ Λουκεντίου. Τὸ πολὺ πολὺ θὰ γίνουσι εἰκοσιπέντε ἔτη τὴν ἐρχομένην πεντηκαστήν. Καὶ ἐφοροῦμεν προσωπίδας! καὶ ἐφοροῦμεν προσωπίδας!

Β. ΚΑΠΟΥΔΕΤΟΣ.—Ὅχι, ὄχι, ὄχι! ὁ υἱὸς τοῦ Λουκεντίου εἶναι μεγαλειότερος, εἶναι τριάκοντα ἑτῶν.

ΚΑΠΟΥΔΕΤΟΣ.—Σπουδαίως διατείνεσθε τοῦτο; Ὁ υἱὸς τοῦ ἦτο ἀκόμη ὑπὸ κηδεμονίαν πρὸ δύο ἐτῶν.

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Πρὸς ἓνα ὑπηρέτην.)—Ποῖα εἶναι ἡ λάμπουσα ἐκεῖνη ὑπὸ καλλονῆς καὶ νεότητος κυρία τὴν ἐποῖαν κρατεῖ ὁ εὐπατρίδης ἐκεῖνος;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Δὲν τὴν γνωρίζω, κύριε.

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Μὲ ἐμφαλοῦς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς Ἰουλίας.)—ὦ! λάμπει μετὰ λάμψεως ζωηροτέρως τῶν φώτων τοῦ χοροῦ. Ἐν μέσῳ τῆς σκοτεινῆς νυκτὸς, ἡ καλλονὴ αὐτῆς ἀκτινοβολεῖ ὡς ὁ ἀδάμας ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς γυναικὸς τῆς Αἰθιοπίας¹. Δευκὴ περιστράβει ἐν μέσῳ πενθίμων κοράκιων. Ἄμκ

¹ Χώρα τῆς Ἀφρικῆς κατεμένη πρὸς νότον τῆς Αἰγύπτου καὶ ποτιζομένη ὑπὸ τοῦ Νείλου, σχηματίζει σήμερον τὴν Νουβίαν καὶ τὴν Ἀβουσσινίαν.

τελειώση ὁ χορὸς, θά παρατηρήσω ποῦ θά καθήσῃ. Θά ὑπάγω νά θλίψω τήν χεῖρά της ἐντός τῆς ἰδικῆς μου. Πολύ λεπτοφυῆς καλλονή, πολὺ λεπτοφυῆς δι' ἡμᾶς.—²Ἠγάπησεν ἡ καρδία μου μέχρι τοῦδε; ὄχι, ὄχι μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης. Ἡ καλλονή μοὶ παρουσιάζεται νῦν κατὰ πρῶτον. (Ὁ Τυπάλδος πλησιάζει τὸν Ρωμαῖον.)

ΤΥΠΑΛΔΟΣ.—Ἀναγνωρίζω αὐτὴν τὴν φωνήν· εἰς τὴν ψυχὴν μου, θά ἦναι κανεὶς Μοντέγος. (Πρὸς ἓνα ἀκλουθεν.) Ἀκλουθε, πήγαινε νά φέρῃς τὸ σπαθί μου.—³Ἄ, τὸν ἄθλιον! νά τολμήσῃ νά εἰσέλθῃ ἐδῶ! Ἐτόλμησε νά καλύψῃ τὸ πρόσωπον διὰ βαναύσου προσωπίδος καὶ νά ἔλθῃ νά χλευάσῃ τὴν ἑορτὴν μας. Μά τοὺς προγόνους μου, μά τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας μου, θά τὸν φονεύσω χωρὶς νά μὲ τύψῃ ἢ συνειδήσῃς.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.—Ε λοιπὸν! τί τρέχει, ἀνεψιέ μου; τί δηλοῖ αὐτὴ ἡ ὀργή; διατί αὐτὸς ὁ θέρυβος;

ΤΥΠΑΛΔΟΣ.—Θεῖέ μου, ἰδέτε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, εἶναι Μοντέγος, εἶναι ἐχθρὸς μας. Ὁ ἄτιμος ἦλθε νά μᾶς περιπαίξῃ καὶ νά ὑβρίσῃ τὴν ἑορτὴν μας.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.—Μήπως εἶναι ὁ νέος Ρωμαῖος;

ΤΥΠΑΛΔΟΣ.—Αὐτὸς εἶναι, ὁ ἄτιμος!

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.—Ἠσυχία, ἡσυχία, νεανία μου· πραῦνθητι, φίλτατε ἀνεψιέ. Βλέπω ὅτι φέρεται ὡς εὐπατρίδης καλῶς ἀνατεθραμμένος. Ὁφείλω νά ὁμολογήσω τὴν ἀλγήθειαν, ἡ Βερόνη¹ ὅλη τὸν θεωρεῖ ὡς νέον ἀνδρείον καὶ ἐνάρτεον. Αἱ ὅλα τὰ πλοῦτη τοῦ κόσμου δὲν θέλω νά πάθῃ οὔτε τὴν ἐλαχίστην προσβολὴν ἐντός τῆς οἰκίας μου. Ἐμπρὸς, ὑπομονή! μὴ προσέχῃς εἰς αὐτὸν· τὸ θέλω. Ἐάν μὲ σέβῃσαι ἀπόβαλον τὸ ἄγριον τοῦτο ὕψος τὸ ὅποιον δὲν ἀρμόζει εἰς ἑορτὴν.

ΤΥΠΑΛΔΟΣ.—Ἀρμόζει ἐξαίρετα ὅταν τοιοῦτος ἄτιμος εὐρίσκαται μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων. Ὅχι, δὲν θά τὸ ὑποφέρω.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.—Δὲν θά τὸ ὑποφέρῃς, νεανία; τί δηλοῖ αὐτό; Σοῦ ἐπαναλαμβάνω

ὅτι τὸ θέλω. Ποῖος εἶναι κύριος ἐδῶ; σὺ ἢ ἐγώ; Ἄ, κύριε, δὲν εἰμπορεῖτε νά ὑποφέρετε τὴν παρουσίαν του; Θελετε λοιπὸν νά φέρετε ἄνω κάτω τὴν ἑορτὴν μου;

ΤΥΠΑΛΔΟΣ.—Σᾶς λέγω, θεῖέ μου, ὅτι εἶναι αἰσχρός.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.—Ἀκόμη ἐξακολουθεῖς, κακὴ κεραλή! Ὁρατὸν πρᾶγμα τῇ ἀληθείᾳ νά θέλῃ ὁ Κύριος ἐνῶ ἐγὼ δὲν θέλω. Ἐλα ἄς τελειώνωμεν, ἄλλως θά μετανοήσῃς. (Στρέφόμενος πρὸς τοὺς προσκεκλημένους.) Εὔγε, εὔγε, φίλοι μου; . . . (Ταπεινὴ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Τυπάλδον.) Ταραξία, θά ἡσυχάσῃς; (Πρὸς τοὺς ὑπηρέτας.) Φῶτα, καὶ ἄλλα φῶτα. (Ταπεινὴ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Τυπάλδον.) Τώρα σὲ κάμνω καὶ ἡσυχάζεις. (Πρὸς τοὺς ἄλλους.) Ζωηρότης, παιδιά!

ΤΥΠΑΛΔΟΣ.—Πρέπει νά καταστείλω ἐμαυτὸν. Ἡ ἀδάμαστος ὀργή μου καὶ ἡ ὑπομονὴ τὴν ὁποίαν μοὶ ἐπιβάλλουσι παλαιούσιν εἰς τὸ στήθος μου πάλιν τρομεράν. . . Ἄς ἐξέλθω. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐπιχαίρει διὰ τὴν λαθραίαν εἰσχώρησίν του, ἀλλ' ἡ αὐθάδειά του θά τιμωρηθῇ. Σήμερον ἡ χαρὰ, αὔριον ἡ λύπη καὶ ἡ πικρία. (Ἐξέρχεται.)

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Πλησιάζων τὴν Ἰουλίαν καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρα αὐτῆς.)—Σᾶς προσέβαλον; ἐβεβήλωσα τὴν θελατικὴν ταύτην χεῖρα; Ἐὰν χεῖλη μου ἄς ἐπανορθώσωσι τὴν ὑβρίν τὴν ὁποίαν ἐπραξεν ἡ χεῖρ μου. Ἡ ἱερότης τοῦ φιλήματός των ἄς ἐξαλείψῃ τὴν χυδαϊότητα τῆς προσψύσεως. Οἱ ἐρωτικοὶ οὗτοι προσκυνηταὶ ἄς τελέσωσι τὸν φόρον τῆς λατρείας των εἰς τὸν βωμὸν ταῦτον. (Ὁ Ρωμαῖος φιλεῖ τὴν χεῖρα τῆς Ἰουλίας.)

ΙΟΥΛΙΑ.—Ἔχετε ἄδικον, καλὸ προσκυνητά. Σᾶς βεβαίω ὅτι ἡ χεῖρ σας δὲν εἶναι ἐνοχρὸς, ἐφέρθη εὐλαβῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὰ ἦθη. Καὶ αὐταὶ αἱ ἄγιοι ἔχουν χεῖρας, καὶ ὁ εὐλαβὴς τὰς ἐγγίζει. Οἱ προσκυνηταὶ, εἰς τὰς περιηγήσεις των, ἀρκοῦνται εἰς θλίψιν φιλικήν.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Αἱ ἄγιοι δὲν ἔχουν χεῖλη καθὼς καὶ οἱ προσκυνηταὶ;

ΙΟΥΛΙΑ.—Χεῖλη διὰ νά προσεύχωνται, μόνον διὰ νά προσεύχωνται.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ὁ, συγχώρησον εἰς τὰ χεῖλη μου, ὠραία ἄγιο, νά ἀντικαταστήσωσι

¹ Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ Ἀδριου. Κατὰ τὴν παράδοσιν, ὑπῆρξε τὸ θέατρον τῶν ἐρωτῶν, τῶν δυσουγιῶν καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ρωμαίου καὶ τῆς Ἰουλίας.

τὴν χειρά μου. Εἰσακούσον τῆς δεήσεώς των, καὶ μὴ μεταβάλης εἰς ἀπελπισίαν τὴν πίστιν ὑπὸ τῆς ὁποίας πληροῖς τὴν ψυχὴν μου.

ΙΟΥΔΙΑ.—Ὁ ἅγιος δὲν κινεῖται ἂν καὶ ἀκούῃ τὴν δέσιν.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Λοιπὸν μείνον ἀκίνητος, ὦ ἀγία μου ἡ προσευχή μου θὰ εἰσακουσθῇ καὶ θὰ ἡμαί εὐτυχής. (Ὁ Ῥωμαῖος ἀσπάζεται τὴν Ἰουλίαν.) Τὰ χεῖλη μου ἐξήλειψαν τὰ ἐγκλήματατά μου ὅλαι αἱ ἁμαρτίαι μου συνεχωρήθησαν.

ΙΟΥΔΙΑ.—Αἱ ἁμαρτίαι σας τώρα ἔμειναν εἰς ἐμέ τὰς ἔλαβε τὸ στόμα μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ὁ γλυκυτάτη ἁμαρτία! ὦ ἡδίστη ἐπίπληξις! ἀποδώσατέ μοι αὐτὴν τὴν ἁμαρτίαν.

ΙΟΥΔΙΑ.—Ὅσον ἀφορᾷ τὰ φιλήματα πολὺ ταχέως τὰ ἐξοφλεῖτε.

ΤΡΟΦΟΣ. (Πρὸς τὴν Ἰουλίαν.)—Κυρία, ἡ μήτηρ σας ἐπιθυμεῖ νὰ σας ὁμιλήσῃ.

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Πρὸς τὴν τροφόν.)—Ποία εἶναι ἡ μήτηρ της;

ΤΡΟΦΟΣ.—Νέε ἱππότα, ἡ μήτηρ της εἶναι ἡ οἰκοδέσποινα. Καλὴ κυρία, φρόνιμος καὶ ἐνάρετος. Ἐβύζαξα τὴν κόρην της, ἐκείνην μὲ τὴν ὁποίαν ὠμιλοῦσατε πρὸ ὀλέγου. Εἶναι καλὸν μέρος δι' ἐκείνην ποῦ κατορθώσῃ νὰ τὴν βάλῃ εἰς τὸ χέρι. Θὰ ἔχῃ μετρητὰ ἀμέτρητα.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ἡ κόρη τῶν Καπουλέτων! . . . αὐτή! . . . Δυστυχία! ἡ ζωὴ μου εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς ἐχθρᾶς μου. (Πλησιάζει ὁ Βενθόλιος.)

ΒΕΝΘΟΛΙΟΣ. (Κατ' ἰδίαν.)—Ἄς ἀναχωρήσωμεν, ἡ ἐορτὴ πλησιάζει νὰ τελειώσῃ.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ναί, καὶ ἡ παραχῆ τῆς ψυχῆς μου ἀρχίζει.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.—Πῶς! ἀναχωρεῖτε ἀπὸ τώρα; ἀλλ' ἔχουμε εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον θροιστικά τινὰ τὰ ὁποῖα σας περιμένουν. (Προσπιθοφόροι τινὲς ζητοῦσι συγγνώμην καὶ χαιρετίζουσι.) Δὲν θέλετε. Καλὰ λοιπὸν σας προσκυνῶ καὶ σας εὐχαριστῶ ὅλους, ἐντιμὰς εὐπατρίδαι. Καλὴν νύκτα σας. (Πρὸς τοὺς ὑπέρτερας.)—Φέρετε δᾶδ' ἀπ' ἐδῶ. Ἄς ὑπάγω καὶ ἐγὼ νὰ κοιμηθῶ. (Πρὸς τὸν ἐξάδελφόν του.)—Εἰς τὴν πίστιν μου, εἶναι ἀργὰ καὶ πρέπει νὰ ἀναπαυθῶ.

(Ὅλοι ἐξέρχονται ἐκτὸς τῆς Ἰουλίαις καὶ τῆς τροφῆς.)

ΙΟΥΔΙΑ. (Δεικνύουσα χορευτὴν διερχόμενον.)—Εἰπέ μοι, παραμάννα, πῶς ὀνομάζεται αὐτὸς ὁ εὐπατρίδης;

ΤΡΟΦΟΣ.—Τιθέριος, εἶναι ὁ μοναχὰ γυῖος τοῦ γεροφιλαργύρου ἐκείνου.

ΙΟΥΔΙΑ.—Καὶ ὁ ἄλλος ὁ ὁποῖος διέρχεται τὴν θύραν;

ΤΡΟΦΟΣ.—Εἶναι, νομίζω, ὁ νέος Πετρούκιος.

ΙΟΥΔΙΑ.—Καὶ ἐκεῖνος (δεικνύουσα τὸν Ῥωμαῖον) ὁ ὁποῖος δὲν ἠθέλησε νὰ χορευθῇ;

ΤΡΟΦΟΣ.—Δὲν τὸν γνωρίζω.

ΙΟΥΔΙΑ.—Ὑπαγε νὰ ἐρωτήσῃς τὸ ὄνομά του. (Ἡ τροφὸς τὴν ἀφίνει πρὸς στιγμὴν.)—Ἦν ὁ νέος οὗτος ἦναι νυμφευμένος, τὸ φέρετρόν μου ἔσεται ἡ νυμφικὴ μου κλίνη.

ΤΡΟΦΟΣ. (Ἐπανερχόμενη.)—Εἶναι Μοντέγος καὶ ὀνομάζεται Ῥωμαῖος. Εἶναι ἐχθρὸς τῆς οἰκογενείας σας.

ΙΟΥΔΙΑ.—Ὁ μόνος ἀνθρώπος τὸν ὁποῖον ὀφείλω νὰ μισῶ, καὶ ὁ μόνος τὸν ὁποῖον δύναμαι νὰ ἀγαπήσω. ὦ, τὸν ἠγάπησα πολὺ ταχέως χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζω, καὶ τὸν ἐγνώρισα πολὺ βραδέως. Τὴν τερατώδη ἔρωσ ἐγεννήθη ἐν ἐμοί! πρέπει νὰ ἀγαπήσω μισούμενον ἐχθρόν.

ΤΡΟΦΟΣ.—Τί ψιθυρίζετε μέσα στὰ δόντια σας;

ΙΟΥΔΙΑ.—Τίποτε, ἀπαγγέλλω μερικὸς στίχους τοὺς ὁποῖους ἔμαθον πρὸ ὀλίγου παρ' ἐνὸς χορευτοῦ. (Ἀκούεται φωνὴ καλοῦσαι τὴν Ἰουλίαν.)

ΤΡΟΦΟΣ.—Ἐρχόμεθα! (Πρὸς τὴν Ἰουλίαν.) Ἀγαπητόν μου τέκνον, ἄς ἔμεινεν, ἔλοι ἀνεχώρησαν, (Ἡ τροφὸς ἐξέρχεται μετὰ τῆς Ἰουλίαις.)

ΧΟΡΟΣ

« Χαῖρε, πρῶτε ἔρωσ, διάπυροι ἐπιθυμίαι, νῦν λησμονηθεῖσαι! Ἰδοὺ ὑμεῖς ἐν τῇ νεκρικῇ σας κλίνῃ, νέον δὲ πάθος μέλλει νὰ σας κληρονομήσῃ. Ἡ ὠραία ἐκείνη τὴν ὁποίαν ὁ Ῥωμαῖος ἐλάτρευε καὶ διὰ τὴν ὁποίαν θὰ προσέφερε τὴν ζωὴν του, εἶναι μηδὲν παραβαλλομένη μὲ τὴν τροφερὰν καὶ ἀξιολάτρευτον Ἰουλίαν. Ὁ Ῥωμαῖος ἀγαπᾷ καὶ ἀνταγαπάται. Μεθύσας ἐν τῶν βλεμμάτων τῆς Ἰουλίαις, πῶς θὰ κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς ἐχθρᾶς του; Καὶ ἐκείνη ἐν μέσῳ ποῖων κινδύνων θὰ ρι-

φθῆ; Εἰς ποῖον ἀπαίσιον ἀγκιστρον εἶναι
 προσηλωμένον τὸ ἐλκῦον αὐτὴν δέλεαρ; Ὁ
 Ῥωμαῖος καθὼ ἐχθρὸς τῆς οἰκογενίας τῆς
 δὲν δύναται νὰ τὴν πλησιάσῃ. Ἐκείνη,
 ἂν καὶ τὸν ἀγαπᾷ ἐξίσου, δεσμεύεται ὑπὸ
 τῆς αὐτῆς καὶ μείζονος ἀνάγκης. Ἀλλὰ τὸ
 πάθος δίδει αὐτοῖς ἰσχύον. Αἱ πολύτιμοι
 στιγμαὶ ἐπέστησαν, καὶ ἄφατοι ἠδοναὶ
 μίγνυνται μετὰ πικροτάτων φόβων, μετ'
 ἔδυνηροτάτων τρόμων.»

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

— — — — —

ΣΑΙΚΣΠΗΡ ΙΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΟΣ

(Συνέχεια.)

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

(Τὸ θέατρον παριστῆ μεμονωμένον μέρος πλησίον τοῦ παλατίου τῶν Καπουλέτων. Ἄριστερῶς τὰ κτήνη τὰ περικυκλοῦντα καὶ προσπαθίζοντα τὸν κήπον ἢ τὸν παράδεισον τοῦ παλατίου τῶν Καπουλέτων. Νύξ.)

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΡΩΜΑΙΟΣ, μόνος. (Ἰστάμενος πρὸ τοῦ τοίχου τοῦ κήπου.) — Δὲν δύναμαι νὰ προχωρήσω. Ἐκεῖ εἶναι ἡ καρδία μου, ἐκεῖ εἶναι ἡ ζωὴ μου, ἐκεῖ εἶναι ἡ ὑπαρξίς μου.

(Ἀνεβήχεται τὸν τοῖχον καὶ γίνεται ἄφαντος. Ὁ Βενβολίος παρουσιάζεται εἰς τὸ βῆθος τοῦ θεάτρου καὶ τὸν βλέπει καὶ ἔν στιγμῇ ἐκρίσκειται ἐπὶ τοῦ τοίχου. Προσθρῆγει ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Μερκουτίου.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. (Τρέχων πρὸς τὸν Ρωμαῖον.) — Ῥωμαῖε! ἐξάδελφέ μου!

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Πᾶ! εἶναι φρονιμώταρος ἀπὸ ἡμᾶς Ἰπέταξεν, ἀγαπητέ μου, ἔγινεν ἄφαντος. Θὰ τὸν εὑρετε εἰς τὴν κλίην του.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Ὅχι δά. Τὸν εἶδα νὰ φεύγῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος ἔμπρὸς ὀλίγου ἀνέβαινε τὸν τοῖχον αὐτόν. Ἄς τὸν φωνάξωμεν.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Ἄς καλέσωμεν καλλίτερον τὴν σκιάν του. Ῥωμαῖε! Ἰδιωτροπία! Τρέλα! Παραλογισμέ! Εὐπατρίδα! Πάθος! Δάκρυον! Στεναγμέ! Πῶς θέλεις νὰ σὲ καλέσω! Ἀναστέναξον μόνον καὶ θὰ σὲ ἀναγνωρίσω. Εἶπε ἓνα μόνον στίχον ἐπιλεγειακὸν καὶ θὰ ἐννοήσω ὅτι ὑπάρχεις. Ὁμοιοκατακλήτισον τὸ ἔρωσ με τὸ μέρος.

Ἐπικαλέσθητι τὴν Ἀφροδίτην ἢ δὲς παρῶνυμόν τι εἰς τὸν υἱόν της Ἐρωτα τὸν πατέρα τοῦτον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἄλλὰ δὲν κινεῖσαι, δὲν ἀποκρίνεσαι ἔισαι ἄφρωνος, ἀπέθανος. Ῥωμαῖε, σὲ καλῶ! Σὲ ἐξορκίζω εἰς τοὺς ἀστράπτοντας καὶ μέλανας ὀφθαλμούς της Ῥοζαλίνας, εἰς τὸ λευκὸν καὶ λεῖον μέτωπόν της, εἰς τὰ πορφυρᾶ χεῖλη της, εἰς τὸν λεπτοφυῆ πόδα της, ἐμφανίσθητι! ἐμφανίσθητι! ἐγέρθητι! . . .

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Ἐὰν σὲ ἀκούσῃ θὰ δυσαρρεστηθῇ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Θὰ δυσαρρεστηθῇ! καὶ μήπως εἶπον τίποτε προσβλητικόν; Οἱ λόγοι ἦσαν ἄγνοι καὶ εὐπρεπεῖς τὸν ἐκάλεσα ἐν ὀνόματι ἐκείνης τὴν ὁποῖαν ἀγαπᾷ.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. (Ζητῶν αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.) — Μάταιος κόπος! θὰ ἐκρύβῃ ὑπ' αὐτὰ τὰ δένδρα. Ὁ παράδοξος ἔραστής μας ἔχει ἀνάγκην νυκτερινῶν ὄνειροπολήσεων. Ὁ ἔρωσ του εἶναι τυφλός, καὶ ἡ σκοτία τῷ ἀρμόζει.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Τὸ βέλος τυφλοῦ τοξότου σπανίως ἐπιτυγχάνει τοῦ σκοποῦ. Νομίζω ὅτι βλέπω τὸν πτωχὸν νέον καθήμενον ὑπὸ μεσπιλέαν καὶ παρακαλοῦντα τὸν Θεὸν νὰ πέσῃ ἡ ἐρωμένη του ἐξ οὐρανοῦ ὅπως πίπτει ὁ ὄριμος καρπὸς ἐκ τῶν κλάδων τοῦ δένδρου. Καλὴν νύκτα, Ῥωμαῖε! — Πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ. Εἶναι ψύχρα καὶ δὲν με ἀρέσει νὰ κοιμηθῶ ὑπὸ τὸν ἀστερδαντα θάλαν. — Ἐρχεσθε;

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Ὑπάγωμεν εἶναι κόπος καὶ χρόνος χαμένος νὰ ζητῇ κανεὶς ἐκεῖνον ὅστις δὲν θέλει νὰ τὸν εὑροῦν.

(Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ὁ κήπος τοῦ Καπουλέτου.

(Εἰσέρχεται ὁ Ρωμαῖος.)

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Ἐπὶ τὸν τοῖχον καὶ ἀφοῦ ἤκουσας τοὺς ἀστεῖσμούς τῶν φίλων του.) — Γελᾷ διὰ τὰς πληγὰς ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἤσθάνθη τὴν ἀγωνίαν αὐτῶν, (Ἡ Ἰουλιὰ ἐμφανίζεται εἰς παράθυρόν τι.) — Σιωπῆ! παράθυρον ἀνυίγεται καὶ φωτίζεται. Ὡ λάμπεις καθαρὰ καὶ εὐ-

εργετική. Είναι ἡ Ἰουλία, ὁ ἥλιος καὶ ἡ αὐγή τῆς ζωῆς μου. (σταύμενος ὑπὸ τὸ παράθυρον καὶ θεωρῶν τὴν Ἰουλίαν.) — Ὑψώθητι, ἄστρον ἀγαπητόν· ὡς σβύσῃ πρὸ τῆς θέας σου τὸ νυκτερινὸν ἄστρον ὑπερ παρθενικὸν ὡς σὺ ὠχρῆς ὑπὸ φθόγου καὶ λύπης. Μὴ φέρῃς πλέον τὰ ἀσθενικά καὶ πένθημα χρώματά του· ἀπόβαλον αὐτά. — Ναί, εἶναι ἡ ἀγαπητή μου, ναί, εἶναι αὐτή. . . . ὦ! εἴαν εἴξευρε πόσον τὴν ἀγαπῶ! (ἀκροάζεται.) Εἶπε . . . τίποτε. . . μόνον τὸ εὐγλωττον βλέμμα τῆς ὀμιλῆς· θὰ τῆ ἀποκριθῶ! . . . ὦ! ὄχι. . . ὡς καταστείλω τὴν τόλμην ταύτην. . . . δὲν ὀμιλεῖ πρὸς ἐμέ. — Ὁρατοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἰουλίης, ἀστράφατε ἐν τῆ σκιᾷ, ἢ μάλλον ἀντικαταστήσατε δύο ἐκ τῶν ὠραίων ἀστρῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὡς ἔλθωσι τὰ ἄστρα νὰ λάμψωσιν εἰς τὴν θέσιν σας. Ἀλλ' ὄχι, τὸ ἀκτινοῦδον τοῦτο πρῶσωπον θὰ ἡμαῦρου ὄλας τὰς νυκτερινὰς λάμψεις, καθὼς ὁ ἥλιος ἀμαυροῖ τὴν λάμψιν τῆς λυχνίας. Ἐν τῷ πλημμυροῦντι ὑπὸ φωτὸς στερεώματι εἴαν ἐφαίνοντο τοιοῦτοι ὠραῖοι ὀφθαλμοί, τὰ ποτηρὰ θὰ ἐψαλλόν νομίζοντα ὅτι παρῆλθεν ἡ νύξ. — ὦ! πῶς ἡ παρειὰ τῆς στηρίζεται ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς! ὡς ἡμῶν χειρὸς τῆς χειρὸς ἐκείνης διὰ νὰ ἐγγίξω τὴν παρειάν.

ΙΟΥΛΙΑ. (Νομίζουσα ἐαυτὴν μανν.) — Οἱ μοι!

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ὁμίλησεν. — Ὁμίλει ἀκόμη, ἄγγελα τοῦ οὐρανοῦ! . . . καθιστῆς τὴν νύκτα ἐνδοξον καὶ ὑπερήφανον! εἶσαι ἐκεῖ, ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς μου, ὡς ὁ ἄγγελος ὁ ἐπιτάμενος ἀνωθεν τῶν ἀνθρώπων. Ἀγγελισφόρος τοῦ Θεοῦ, φεύγει ἐπὶ τῶν νεφῶν τῶν ὁποίων σπεύδει τὴν ἐκνηρὰν πορείαν· αἱ πτέρυγές του εἰσὶν ἀναπεπταμένα εἰς τὸν αἰθέριον ὠκεανόν· καὶ οἱ θνητοὶ ἐγείρουσι τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀνατρέπονται ὑπὸ ἐκπλήξεως· καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἀτενεῖς πρὸς τὸν οὐρανὸν δὲν δύνανται ν' ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ τὴν θεωρίαν τοῦ θαυμασίου τούτου.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ῥωμαῖε! Ῥωμαῖε! διατί εἶσαι Ῥωμαῖος! ἀρνῆθητι τὸν πατέρα σου ἢ μετάβαλον τὸ ὄνομά σου· εἴαν δὲν θέλῃς, ὀρκισθητι ὅτι θὰ με ἀγαπᾷς καὶ πάλω νὰ ἦμαι Ἰουλία Καπουλέτου.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Νὰ τὴν ἀκούσω ἀκόμη ἢ νὰ τῆ ὀμιλήσω;

ΙΟΥΛΙΑ. — Δὲν εἶσαι σὺ ὁ ἐχθρὸς μου, ἀλλὰ τὸ ὄνομά σου. Τί με κάμνει ὁ Μονταίγος; Τί ἐστὶ Μονταίγος; Δὲν εἶσαι σὺ ὁ ἴδιος! Ὁ βραχίον πῦτος, ἡ κεφαλὴ, ἡ κόμη, εἶναι Μονταίγος; ὄχι, εἶσαι σὺ. Μετάβαλον ὄνομα· ἐν ὄνομα εἶναι μηδέν. Ὁ ὄνομάσωμεν τὰ βρόθον ὅπως θέλομεν, ἢ εὐωδία του ἐστὶ ἡ αὐτή. Ἐάν ὁ Ῥωμαῖος δὲν ἐκαλεῖτο Ῥωμαῖος, ὄλα αὐτοῦ ἡ χάρις καὶ ἡ τελειότης θὰ ἔειπνον εἰς ἐκεῖνον τὸν ὅποιον ἀγαπῶ. Ἐξάλειψον τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπερ δὲν σοὶ ἀνήκει, ἐξάλειψον αὐτὸ καὶ λάβε ὡς ἀντάλλαγμα ἐμὲ ὀλόκληρον.

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Γεγονοῖς τῆ φωνῆ πρὸς τὴν Ἰουλίαν.) — Δέχομαι τὴν πρότασίν σου. Λέγε με ἀπλῶς ἀγαπητόν σου, ὡς μοι τὸ νέον τοῦτο βάπτισμα καὶ πάλω πλέον νὰ ἦμαι Ῥωμαῖος.

ΙΟΥΛΙΑ. (Ζητοῦσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὑπὸ τὸ παράθυρον.) — Ποῖος εἶσαι, σὺ ὅστις ἀκροάζεσαι, σὺ ὅστις προστατευόμενος ὑπὸ τῆς νυκτὸς, ἐρχεσαι νὰ υποκλέψῃς τὰ μυστήρια τῆς ψυχῆς μου;

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Δὲν ἤξεύρω ποῖον ὄνομα νὰ μεταχειρισθῶ διὰ νὰ σε εἶπω ποῖος εἶμαι· τὸ ὄνομά μου, ὡ ἀγαπητὴ ἀγία, τὸ ἀποστρέφομαι διότι σὺ εἶσαι μισητὸν, καὶ εἴαν ἦτο γεγραμμένον ἐκεῖ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου θὰ ἔσχιζα τοὺς χαρακτήρας του.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ὀλίγας λέξεις εἶπες καὶ τὰ προσεκτικὰ ὠτά μου τὰς ἀντελήφθησαν, καὶ ἀνεγνώρισα τὸν ἦχον τῆς φωνῆς ταύτης. Δὲν εἶσαι ὁ Ῥωμαῖος; . . . υἱὸς τοῦ Μονταίγου;

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Μῆτε τὸ ἐν μῆτε τὸ ἄλλο, ὠραία μου ἀγία, εἴαν τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο σὲ δυσκαρῆσθῃ.

ΙΟΥΛΙΑ. — Πῶς ἦλθες ἕως ἐδῶ; διατί εἶσαι ἐδῶ; εἰπέ μοι. Οἱ τοῖχοι τοῦ κήπου εἶναι ὀψηλοὶ καὶ δυσανάβατοι. Τὸ μέρος τοῦτου εἶναι ἐπικίνδυνον διὰ σὲ ὡς Μονταίγον· εἴαν σὲ ἴδῃ τις ἐκ τῶν συγγενῶν μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἐδανείσθην τὰ πτερὰ τοῦ ἔρωτος καὶ πᾶν ἐμπόδιον ἐξῆλειψθη. Τί εἶναι διὰ τὸν ἔρωτα οἱ λίθινοι φραγμαῖ; Ὅ,τι ἐπιχειρεῖ, τὸ ἐκτελεῖ. Οὔτε τὴν ὀργὴν τῶν συγγενῶν σου φοβούμαι.

ΙΟΥΔΙΑ. — Ἐάν σὲ ἴδωσι θὰ σὲ φανεύσωσι.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Πλειότερος κίνδυνος ὑπάρχει δι' ἐμὲ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου ἢ εἰς εἴκοσι γυμνά ξίφη. Ἐν μόνον γλυκὺ βλέμμα σου μὲ θεωράκιζα κατὰ τῆς μανίας τῶν.

ΙΟΥΔΙΑ. — Δι' ὅλον τὸν κόσμον δὲν ἤθελα νὰ σὲ ἐβλεπαν ἐδῶ.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ὁ μανθῦας τῆς νυκτὸς μὲ καλύπτει καὶ μὲ κρύπτει ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τῶν. Ἀγάπα με μόνον, διὰ τὰ λοιπὰ ἀδιαφορῶ. Ὁ βίος ἄνευ τῆς τρυφερότητός σου εἶναι μηδὲν δι' ἐμὲ προτιμότερον νὰ μὲ τὴν ἀφαιρέσῃ τὸ μίσος τῶν.

ΙΟΥΔΙΑ. — Ἀλλὰ πῶς ἤλθες ἔως ἐδῶ; Τίς σὲ ὠδήγησε;

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Μόνος ὁ ἔρωσ. Αὐτὸς μόνος διεύθυνε τὰ βλέμματά μου καὶ τὰ βήματά μου. Ἐγὼ οὐδὲν ἄλλο ἔπραξα ἢ νὰ τὸν ἀκολουθῶ. Οὐδέποτε ὑπῆρξα πλοῦταρχος ἢ πρωτεύς· ἀλλὰ καὶ ἂν ἦτο ἀνάγκη νὰ σὲ ζητήσω εἰς τὰς ἀπωτέρας παραλίαι, πέραν καὶ αὐτῆς τῆς εὐρυτέρας θαλάσσης, θὰ ἐπαχείρουν τὴν πλοῦν περιχαρῶς καὶ τὰ πάντα θὰ ἐρρυφακινθύνουον χάριν τοιαύτης πολυτίμου λείας.

ΙΟΥΔΙΑ. — Ἡξεύρεις ὅτι ὁ πέπλος τῆς νυκτὸς εἶναι ἐπὶ τοῦ προσώπου μου, ἄλλως θὰ ἐβλεπες παρθενικὸν ἐρύθημα καλύπτον τὰς παρειάς μου, ἕνεκα τῶν λόγων τοὺς ὁποίους μὲ ἤκουσες τὴν ἑσπέραν ταύτην νὰ προφέρω. Ἄ! πόσον ἔπεθύμουν νὰ μείνω ἐντὺς τῶν ὄρειων τῆς εὐπρεπείας· πῶς ἤθελον νὰ ἤρναύμην ὅ,τι εἶπον. Ἀλλὰ χαίρε, εὐπρέπεια. — Μὲ ἀγαπᾷς; ἠξεύρω ὅτι θὰ ἀποκριθῆς καὶ, καὶ θὰ σὲ πιστεύσω. — Μὴ ὀρκισθῆς, ἵα ἢ μὴ, σὲ παρακαλῶ. Ὁ ὄρκος σου δύναται νὰ συντριβῇ ἡμέραν τινὰ καὶ λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς γελά διὰ τὰς ἐπιρκίας τῶν ἔραστῶν. — Εὐγενῆ Ῥωμαῖε, εἴαν μὲ ἀγαπᾷς, εἶπέ το ἐντίμως· ἀλλ' εἴαν νομίζης ὅτι δίδω λίαν εὐκόλως τὴν καρδίαν μου, τότε θὰ σιωπήσω, θὰ συνοφρευθῶ, θὰ εἶπω ὅχι διὰ νὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ μὲ ἰκετεύσης· ἄλλως δὲν θὰ τὸ πράξω δι' ὅλον τὸν κόσμον. — Ναί, τὴ αἰσθάνομαι, ὦρατε Μονταίγς, πολλὴν ἔχεις τρυφερότητα, καὶ ἡ διεγγωγή μου πιθανὸν νὰ σοὶ φανῇ ἑλαφρά. Ἀλλ' ἐμπιστεύθητι εἰς ἐμὲ, εὐπεκτρίδα·

ὅα μὲ εὖρης εἰλικρινεστέραν ἐκείνων αἰτινας ἔχουσι πλειότεραν προφύλαξιν καὶ πλειότεραν τέχνην. Ὁμολογῶ ὅτι ἠδυνόμην νὰ φανῶ μᾶλλον ἐπιφυλακτικῆ ἐάν δὲν ὑπέκλεπτες τὸ μυστήριον τοῦ εἰλικρινοῦς ἔρωτός μου χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσαι. Συγχώρησόν με λοιπὸν, καὶ μὴ ἀποδίδης τὴν τρυφερότητά μου εἰς τὴν ἐλαφρότητα τῆς καρδίας μου, ἀφοῦ μόνη ἡ σκοτεινὴ νύξ ἐπρόδωκε τὸ μυστικόν μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Εὐγενῆς κυρία, μὰ τὸ ἱερὸν ὧς δι' αὐτὸ στέφονται τὰ φυλλώματα ταῦτα...

ΙΟΥΔΙΑ. — Μὴ ἐπικαλεῖσαι μάρτυρα τὸν ἀσταθῆ ἀστέρα, τὸν ἀστέρα οὐτινας ὃ κινητὸς κύκλος μεταβάλλεται κατὰ μῆνα. Φοβοῦμαι μήπως καὶ ὁ ἔρωσ σου καταστῇ ἐπίσης εὐμετάβολος.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ποῖον ὄρκον θέλεις νὰ προφέρω;

ΙΟΥΔΙΑ. — Κανένα· ἢ, ἐάν θέλῃς, ἐπικαλέσθητι τὴν θεὸν τὸν ὀπιῶν ἀγκυῶ, λάβε ὡς μάρτυρα τὸ ἱερὸν εἶδωλόν μου, σὲ αὐτόν, τὸ θελκτικὸν εἶδωλόν μου· τότε θὰ σὲ πιστεύσω.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἐάν ποτε ἡ βαθεῖα καὶ καθαρὰ αὐτὴ τρυφερότης...

ΙΟΥΔΙΑ. — Ὅχι, ὄχι, δὲν θέλω ὄρκους. Σὺ προξενεῖς τὴν χαρὰν μου, καὶ ἐν ταῦτοις φεύγει τὴν καρδίαν μου ἡ χαρὰ. Ἐν τῇ εὐδαιμονίᾳ τῆς νυκτὸς ταύτης ὑπάρχει πολὺς κίνδυνος, πολὺς φόβος· ὁμοιάζει μὲ τὴν ἀστραπὴν ἣτις διέρχεται καὶ θνήσκει πρὶν θαναθῶμεν νὰ εἰπωμεν. Ἴδού ἡ ἀστραπὴ! — Ὑγίαινε, φίλε· ὁ ἔρωσ μας, ἀσθενὴς κάλυξ μάλις διακρινόμενος, δύναται νὰ καταστῇ ὠρατὸν ἐνθὺς καὶ νὰ ὤρμασῃ ὑπὸ τὴν πνευὴν ἑαρινῆς αἴρας. Ὑγίαινε, ὕγλαινε. Εἶθε αἰ καταθέλωσαι τὴν ψυχὴν μου ἔσυχία καὶ εἰρήνῃ νὰ καταθέσῃς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν καρδίαν σου.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — ὦ! δὲν προσθέτεις τίποτε ἄλλο; δὲν θὰ πράξῃς πλειότεράν τι δι' ἐμὲ;

ΙΟΥΔΙΑ. — Τί ἄλλο δύναμαι νὰ εἶπω;

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἄς ἀνταλλάξωμεν τοὺς ὄρκους μας. Ὀρκισθητι ὅτι θὰ μὲ ἀγαπᾷς ὡς σὲ ἀγαπῶ.

ΙΟΥΔΙΑ. — Τὸ ὀρκισθῆν χωρὶς νὰ μὲ

παρακαλέσης· ἐάν ἠδυνάμην, θά ἀπέσυρα τὴν ὑπόσχεσίν μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἄ! διατὶ, Ἰουλίᾳ; διατὶ;

ΙΟΥΔΙΑ. — Διὰ νὰ σοὶ τὴν δώσω ἐκ δευτέρου. Ἄλλ' ὄχι, δὲν ἐπιθυμῶ τίποτε· ἀρκεῖ μόνη αὐτὴ ἢ στιγμὴ, καὶ εἶμαι εὐτυχής· Ῥωμαῖε, ἢ ἐπιθυμία μου νὰ σοὶ φανῶ ἀρεστὴ εἶναι ἀπειρος ὡς τὸ πάλαι· ὁ ἔρωσ μου εἶναι ἀνεξάντλητος ὡς τὰ θαλάσσια κύματα. Ὅσον μᾶλλον σοὶ τὰ ἐπιδαφιλεύω τόσον μᾶλλον μοὶ φαίνονται ἀφθονα.

(Ἀκούεται θόρυθος. Ἡ τροφὸς καλεῖ.)

Ἄκουσον . . . θόρυθος . . . ὦ φίλε μου, ὑγίαινε. (Στραφομένη πρὸς τὰ παροσχόνια.) — Ἀμέσως, καλὴ μου παραμύθια. (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) — Μονταίγες, φίλε μου, ἔσο πιστὸς πρὸς ἐμέ. (Μετὰ τινα παῖσιν.) — Περιμένε μίαν στιγμὴν, μίαν στιγμὴν, καὶ ἐπανέρχομαι. (Εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν της.)

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Μόνος.) — ὦ νύξ εὐφρόσυνος! νύξ τὴν ὁποίαν εὐλόγησεν ὁ οὐρανός. Θεέ μου! ἐάν ἦναι ὄνειρον; δὲν μὲ περικυκλαῖ ἢ νύξ; Νὰ ἦναι ἀρὰ γὰ πραγματικὴ ἢ μαγεία αὕτη;

ΙΟΥΔΙΑ. (Εἰς τὸ παράθυρον.) — Τρεῖς λέξεις ἀκόμη, Ῥωμαῖε, καὶ κατόπιν καλὴν νύκτα. Ἐάν τὸ πάθος σου ἦναι ἔντιμον, ἐάν θέλῃς νὰ μὲ νυμφευθῆς, ἀποκρίθητι αὐριον εἰς τὸν ἀπεσταλμένον μου καὶ γνωστοποιήσόν μοι πότε, κατὰ ποῖαν ὥραν, εἰς ποῖον μέρος θὰ γίνῃ ἢ ἱεροτελεστήα. Τότε θὰ καταθέσω εἰς τοὺς πόδας σου τὴν τύχην μου καὶ θὰ σὲ ἀκολουθήσω πανταχοῦ ὡς κύριόν μου.

(Ἀκούεται ἡ φωνὴ τῆς τροφῆς.)

ΤΡΟΦΟΣ. — Κυρία!

ΙΟΥΔΙΑ. (Πρὸς τὴν τροφὴν.) — Ἐφθασα, ἔφθασα. — (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) — Ἄλλ' ἐάν οἱ σκοποὶ σου δὲν ἦναι τίμιοι, ἄ! σὲ παρακαλῶ . . .

ΤΡΟΦΟΣ. (Ἐπαυθεν.) — Κυρία!

ΙΟΥΔΙΑ. — Ἀμέσως! ἀμέσως! (Ἐξακολουθεῖ ἀποτετανημένη πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) — Τότε . . . παῦσε νὰ μὲ ὀμιλῆς περὶ ἔρωτος καὶ ἀφῆσόν με μόνην μὲ τὴν θλίψιν μου. Θὰ στείλω αὐριον.

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Πρὸς τὴν Ἰουλίαν.) — Σὺ εἶσαι ἢ ἐλπὶς τῆς ψυχῆς μου.

ΙΟΥΔΙΑ. — Καλὴν νύκτα, χιλιάκις καλὴν νύκτα.

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Μόνος.) — Χιλιάκις καλὴν νύκτα ἀρσὺ μὲ λείπει τὸ φῶς σου. (Ἀποσύρεται βραδέως.) — Ὁ ἔρωσ ἔστις πλησιάζει τὸ ἀγκιτημένον ἔν, βαδίζει ταχὺς καὶ φανδρός· ὁ ἔρωσ ἔστις μακρύνεται ἀπ' αὐτοῦ, ἔχει τὸ μέτωπον στυνθὸν καὶ τὰ βήματα βαρέα· ὁμοιάζει μὲ τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἐναλλάξ ἀφίνει τὰ μισητὰ βιβλία του καὶ κλείεται εἰς τὴν φυλακὴν του.

(Ἡ Ἰουλία ἐμφανίζεται πάλιν εἰς τὸ παράθυρον.)

ΙΟΥΔΙΑ. (Καλοῦσα τὸν Ῥωμαῖον.) — Ψτ! ψτ! . . . Ῥωμαῖε! . . . ὦ! διατὶ νὰ μὴ δύναμαι ὡς ὁ ἐπιτήδειος ἱερακοτρόφος νὰ προσκαλῶ ἀμέσως τὴν προσφιλῆ μου ἱερακκα! ἀλλ' εἶμαι δούλη, καὶ ἡ δουλεία δὲν πρέπει νὰ ὑψαῖ τὴν φωνὴν. — Ῥωμαῖε! Ῥωμαῖε! — Ἐάν ἐτόλμων θὰ ἀφύπνιζα τὴν ἠχηρὰν ἠχώ, θὰ ἐξήγειρα τὴν ἀερίαν φωνὴν της καὶ θὰ διέσχίζα τὸ σκοτεινὸν σπήλαιόν της ἐπαναλαμβάνουσα χιλιάκις; Ῥωμαῖε!

(Ὁ Ῥωμαῖος ἀκούει καὶ ἐπανίρχεται.)

ΙΟΥΔΙΑ. — Ῥωμαῖε!

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Πλησιάζων.) — Ἰουλίᾳ μου!

ΙΟΥΔΙΑ. — Κατὰ ποῖαν ὥραν νὰ στείλω αὐριον;

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Κατὰ τὴν ἐννάστην.

ΙΟΥΔΙΑ. — Δὲν θὰ παραλείψω. Ἀπὸ τώρα μέχρις ἐκείνης τῆς ὥρας θὰ παρέλθωσιν εἴκοσιν ἔτη. Ἄλλ' ἐλησμόνησα διατὶ σὲ ἐκάλεσα.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Μένω ἀκόμη διὰ νὰ ἐξακολουθῆς νὰ λησμονῆς! Τὸ κατ' ἐμέ, δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἔχω ἄλλην κατοικίαν παρὰ ταύτην εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι.

ΙΟΥΔΙΑ. — Μετ' ὀλίγον ἢ ἡμέρα θὰ φανῇ. Ἦθελα νὰ ἔσο ἤδη μακρὰν' ἐπεθύμουν ἐν τούτοις νὰ μὴ ἐμακρύνεσο πλείοτερον πτηνοῦ κρατουμένου διὰ μεταξωτῆς κλωστῆς ὑπὸ νεάνιδος.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἦθελα νὰ ἔμην πτηνόν σου.

ΙΟΥΔΙΑ. — Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἀγαπητέ μου· θὰ σὲ ἐφόνεμα διὰ τῶν πολλῶν θωπειῶν μου. Ὑγίαινε, ὑγίαινε, ὑγίαινε. Θὰ ἐπαναλαίβω τὴν λέξιν ταύτην, τὴν τοσοῦτον γλυκεῖαν καὶ θλιβεράν ταύτην λέξιν,

ὕγιαίνε μέχρι τῆς αὔριον πρωίας. (*Αποσύ-
ρεται τοῦ παραθύρου.)

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Εἶθε ὁ ὕπνος νὰ κατέλθῃ
ἐπὶ τῶν βλεφάρων σου καὶ ἡ εἰρήνη ἐν τῷ
στῆθει σου! ὦ! εἰάν ἤμην ὕπνος καὶ εἰρή-
νη! — Ἄς ὑπάγω νὰ εὔρω εἰς τὸ κελλίον
τοῦ τὸν ἀγαθὸν σύμβουλόν μου, τὸν πνευ-
ματικὸν δοηγόν μου· ἄς ὑπάγω νὰ ζητήσω
τὴν ἀρωγὴν του, νὰ τῷ διηγηθῶ τὴν εὐ-
δαιμονίαν μου καὶ τὴν χαρὰν μου.

(Ἀναβρίχεται τὸν τοῖχον τοῦ κήπου.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Τὸ σπήλαιον τοῦ ἀδελφοῦ Λαυρεντίου.

(Εἰσέρχεται ὁ ἀδελφὸς Λαυρεντίος
μὲ κἀνιστρὸν εἰς τὴν χεῖρα.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἡ φαιόφθαλμος πρῶτα
μειδιᾷ πρὸς τὴν ἀγριαμέτωπον νύκτα. Αἱ
ἤδη διαφανεῖς σικαὶ φεύγουσι καὶ κυλίον-
ται συγκεχυμένα πρὸς τὴν ὄσιν ὡς ὁ
κλανόμενος μέθυσος. Τὸ ἄρμα μὲ τοὺς πυ-
ρίνους τροχοὺς προχωρεῖ καὶ χαράσσει τὴν
ὁδὸν τῆς ἡμέρας. Πρὶν τὸ φλογερὸν ὄμμα
τοῦ ἀστέρος τοῦ λάμποντός ἐν τοῖς οὐρα-
νοῖς κοιμῶσιν τὴν χαρὰν καὶ πῖθ τὴν δρῶσιν
τὴν ἐπικεχυμένην ἐπὶ τῆς γῆς πρόπει νὰ
εἰδέσθω διὰ νὰ πληρώσω τὸ κἀνιστράν μου
βοτάνων δηλητηριωδῶν καὶ ἀνιδῶν ἱαμα-
τικῶν. (Σκεπτεται.) — Ἡ γῆ, ἡ μήτηρ αὐτῆ
τῶν ὄντων, εἶναι ὡσαύτως ὁ τάφος αὐτῶν·
ὁ κήλιος ὅστις παράγει τὰ πάντα, εἶναι ὁ
ἄπειρος τάφος ὅπου τὰ πάντα καταβροχ-
θίζονται. Ζωὴ καὶ θάνατος συγχέονται.
Προσκυλλώμενοι εἰς τοὺς μαστοὺς τῆς κοι-
νῆς ἡμῶν Μητρός, ζητοῦμεν παρ' αὐτῆς,
ἡμεῖς τοὺς ὁποίους αὐτὴ ἐπλάσε καὶ τοὺς
ὀπαίους θὰ καταπῆ, φάρμακα καὶ δηλη-
τήρια. Δὲν ὑπάρχει προῖόν μὴ ἔχον ἰδίαν
ἀρετὴν· πᾶν ὅ,τι αὐτὴ παράγει εἶναι χρή-
σιμον καὶ ὅλα διαφέρουσι μεταξύ των. ὦ!
μεγάλῃ καὶ βαθεῖα εἶναι ἡ ἐνουπάρχουσα
δύναμις εἰς τὰς ἀπώρας, εἰς τὰ ἄνθη, εἰς
τοὺς ἀστέρας, εἰς τοὺς λίθους. Δὲν ὑπάρχει
ἐπίγειον ἀντικείμενον, ὅσον ποταπὸν, μὴ
περικλεῖον ἰδίαν ζωὴν καὶ μυστικὴν ἰδιό-
τητα· δὲν ὑπάρχει ἀντικείμενον, ὅσον εὐ-
εργητικὸν καὶ ὅσον πολῦτιμον, ὅπου νὰ μὴ

δέσφθειρεται καὶ νὰ μὴ καταντῆ ὀλέθριον.
Καὶ αὐτὴ ἡ ἀρετὴ καθίσταται ἐγκλημα
κακῶς ἐφαρμοζομένη, καὶ τἀνάπαλιν τὸ
ἐγκλημα ἐξευγενίζεται διὰ τῆς καλῆς ἐ-
φαρμογῆς. (Ἀρεταὶ ἄνθος πλησίον τοῦ σπηλαίου του.)
ὑπὸ τὸν τρυφερὸν ὕμνον τοῦ λεπτοφυοῦς
τούτου ἄνθους κρύπτονται συγχρόνως καὶ
ὁ θάνατος καὶ ἡ ζωὴ· δηλητήριον καὶ ἡδῶ-
νή! Ὅταν τὸ σφραίνεται τις, τὸ γλυκὺ
ἄρωμά του θέλγει τὰς αἰσθήσεις καὶ ἀφυ-
πνίζει αὐτάς. Ὅταν ὁμως γευθῇ τὸν ἐπι-
κίνδυνον χυμόν του, ἡ καρδία πῆγνυται
καὶ ὁ ἄνθρωπος θνήσκει. Οὕτω φέρομεν ἐν
ἡμῖν δύο ἐχθρὰς δυνάμεις· τὴν χάριν ἣτις
προέρχεται ἐκ Θεοῦ καὶ τὴν θέλησιν ἣτις
προέρχεται ἐξ ἡμῶν. Ἄμα ὑπερισχύσῃ ἡ
κτηνώδης ἰσχύς, ὁ θάνατος κατατρώγει
τὴν ψυχὴν· τὸ ἄνθος μαραίνεται καὶ χάνεται.

(Εἰσέρχεται ὁ Ρωμαῖος.)

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Καλὴμέρα, πάτερ μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἐσο εὐλογημένος. Ποία
ἔωθινή καὶ γλυκεῖα φωνὴ μοὶ πέμπει τὸν
χαιρετισμὸν τοῦτον; Νέε φίλε, ὅταν ἀπο-
χαιρετῆ τις τόσον ταχέως τὴν νοκτερινὴν
στρωμνὴν σημαίνει ὅτι κατέχεται ὑπὸ
πνευματικῆς ταραχῆς. Ἡ φροντίς ἀγρυπνεῖ
ἐν τῷ γεροντικῷ ἐγκεφάλῳ, καὶ ἀποδιώκει
τὸν ὕπνον· αἱ χρυσαὶ πτέρυγες τοῦ πλα-
νῶνται ὑπὲρ τὴν ῥωμαλαίαν νεότητα, εἰς
τὸν ἐλεύθερον καὶ ἀκμαῖον ἐγκέφαλον, εἰς
τὰ μέλη τὰ μὴ καταπονηθέντα εἰσέτι ὑπὸ
τοῦ χρόνου. Ἡ ἐπίσκεψίς σου εἶναι λίαν
ἔωθινή. ὦ! εἶμαι βέβαιος ὅτι ψυχικὴ τις
ταραχὴ σὲ ἐξήγειρεν, ἴσως μάλιστα ὁ νεα-
νίας μας δὲν κατεκλίθη τὴν νύκτα ταύ-
την... τί λέγεις;

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Εἶναι ἀληθές, πάτερ μου,
καὶ ἡ νοκτερινὴ ἀνάπαυσις ὑπῆρξε γλυκυ-
τέρα τοῦ ὕπνου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ὁ Θεὸς νὰ ἐλεήσῃ
τοὺς δυστυχεῖς ἁμαρτωλοὺς. Ἦσο μὲ τὴν
Ῥοζαλίαν;

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Μὲ τὴν Ῥοζαλίαν!...
ὦ! ὄχι, πάτερ μου· δὲν γνωρίζω πλέον
τὸ δυστυχές τοῦτο ὄνομα.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἐχει καλῶς, τέκνον
μου· ἀλλὰ ποῦ διήλθες τὴν νύκτα;

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Θὰ σοῦ τὸ εἶπω χωρὶς
νὰ μὲ ἐρωτήσῃτε ἐκ νέου. Ἡ ἐχθρὰ μου

καὶ ἐγὼ συνητηθήμεν εἰς τὸν αὐτὸν χορὸν. Ἐπλήρωσα τὴν καρδίαν τῆς καὶ ἐπληρώθην. Σὺ μόνος δύνασαι νὰ μὲ θεραπεύσης· τὸ φάρμακον εἶναι ἐν τῇ ἱερᾷ χειρὶ σου. Σεβάσμιε πᾶτερ, δὲν πρόκειται μῆτε περὶ μίσους μῆτε περὶ ἐκδικήσεως ἢ ἐχθρὰ μου καὶ ἐγὼ εἵμεθα σύμφωνοι· σοὶ ἀποταίνομεν τὴν αὐτὴν παράκλησιν.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ομίλει σφρόστερον, καὶ ἐξηγήθητι ἀπλούτερον. Ἐάν ἐξομολογησῶ δι' αἰνιγμάτων, δι' αἰνιγμάτων θὰ σὲ συγχωρήσω.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Λοιπὸν μάθε σαφῶς καὶ ἀπλῶς ὅτι ἔδωκα ὅλην τὴν καρδίαν μου εἰς τὴν θαλακτικὴν κόρην τοῦ πλουσίου Καπουλέτου. Μοὶ ἔδωκε τὴν ἰδικήν τῆς καὶ εἵμεθα σύμφωνοι· εἰς σὲ ἀπόκειται νὰ συμπληρώσης, διὰ μυστικοῦ γάμου, τὴν συμφωνίαν ἡμῶν. Πῶς, εἰς ποῖον μέρος, εἰς ποῖαν ἐπαχὴν εἶδομεν ἀλλήλους, συνεννοήθημεν, ἠγαπήθημεν, θὰ σοὶ τὰ εἶπω συγπεριπατῶν μετὰ σοῦ. Ἀλλὰ πρὸ πάντων σὲ καθικετεύω εὐλόγησον μὲς σήμερον.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Μὰ τὸν ἄγιον Φραγγισκόν! τί μεταβολὴ εἶναι αὕτη! Τόσον ταχέως λοιπὸν ἐλησμενήθη ἢ τοσοῦτον προσφιλές ἐκαίμη Ῥοζαλίνα! ὦ νέοι, νέοι! ὁ ἔρωσ σας δὲν καταβαίνει ἐκ τῶν ἐρθευμάτων εἰς τὴν ψυχὴν σας. Ἐνδυμείσαι τὰ δάκρυά σου; Χριστὲ καὶ Κύριε! πόσα πικρὰ δάκρυα ἔχυσες διὰ τὴν γυναῖκα ἐλαίνην! Δάκρυα ἀνώφελη. Οἱ θρήνοι σου ἀντηχοῦσιν ἀκόμη εἰς τὰ γηραιὰ ὠτά μου, οἱ στεναγμοὶ σου κυματίζουσιν ἀκόμη ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μου. Ὑπάρχουσιν εἰσέτι ἐπὶ τοῦ προσώπου σου τὰ ἴχνη γθεσινῶν δακρύων μήπω ξηρανθέντων. Ποῖον Ῥωμαῖον νὰ πιστεύσω, τὴν γθεσινὴν ἢ τὴν σημερινόν; Χθὲς ὄλαι αἱ δυστυχίαι σου προήρχοντο ἐκ τῆς Ῥοζαλίνας . . . καὶ τὸσον ταχέως μετεβλήθη; Ἄ! συμφώνησαν τοῦλάχιστον ὅτι αἱ γυναῖκες δύνονται ἐπίσης νὰ ὀλισθαίνωσιν ὅταν αἱ ἄνδρες τοσοῦτον ὀλίγην ἔχουσι σταθερότητα.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Πολλάκις μὲ ἐπέπληξες διὰ τὸν πρὸς τὴν Ῥοζαλίαν ἔρωτά μου

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Διὰ τὸν ἔρωτά σου; . . . ὦχι! Εἶπέ μᾶλλον διὰ τὴν παραφροσύνην σου, προσφιλές τέκνον.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Δὲν μὲ εἶπες νὰ θάψω τὸν ἔρωτά τοῦτον;

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Δὲν σὲ εἶπα ὅμως νὰ θάψῃς τὸν ἕνα διὰ νὰ ἐκθάψῃς τὸν ἄλλον.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Σὲ ἱκετεύω, μὴ μὲ ἐπιπλήτῃς, ἀγαθὲ πᾶτερ. Ἐκαίμη τὴν ὁποῖαν ἀγαπῶ εἰλικρινῶς καὶ ἀποδίδεις ἔρωτα ἀντὶ ἔρωτος, ἐνῶ ἡ Ῥοζαλίνα δὲν μὲ ἠγάπα.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Σὲ ἐγνώριζε τί πράγμα ἦσο καὶ ἐμάντευε τὸν εὐμετάβλητον καὶ ἀσταθῆ ἔρωτά σου. Ἀλλ' ἐλθέ, ἐλαφροκέφαλε νέε, ἐλθέ μετ' ἐμοῦ, θὰ σὲ βοηθήσω. Πιθανὴν νὰ ἀποθῇ εὐτυχῆς τὸ συναικείσιον ταῦτα, καὶ τὸ ἀρχικὸν μῖτος τῶν δύο αἰκαγενειῶν δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς διαρκῆ φιλίαν.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἄς ἐξέλθωμεν, ἄς ἐξέλθωμεν, διὰ τὴ πολλὴ βιάζομαι, πᾶτερ μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἦσυχα, φρόνιμα! ὁ τρέγων προσκόπτει.

(ἐξέρχονται.)

(ἀκολουθεῖ)

ΣΑΙΚΣΠΗΡ

ΤΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΟΣ

(Συνέχεια.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ὁδός

(Εισέρχονται ὁ Βενβόλιος καὶ ὁ Μερκούτιος.)

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Εἰς ποῖον δαίμονα εὐρίσκειται αὐτός ὁ Ῥωμαῖος; Ἐκοιμήθη ἐκτὸς τῆς οἰκίας του;

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Δὲν τὸν εἶδον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός του· ὁ ὑπηρετὴς του πρὸ μικροῦ μὲ τὸ εἶπε.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Ὡ Ῥοζαλίνα, Ῥοζαλίνα, ὡ κύρη ἰώχροπρόσωπος καὶ σκλη-

ρόκαρδος, τὸν βασανίζεις μέχρι παραφροσύνης.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Ὁ Τυπάλδος, ὁ συγγενὴς τοῦ γέροντος Καπουλέτου, ἔγραψε πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρός του. Ἐπιστρέφω θὰ εὕρῃ τὴν ἐπιστολὴν.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Μὰ τὴν ψυχὴν μου, θὰ ἦναι πρόσκλησις εἰς μονομαχίαν.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Ὁ Ῥωμαῖος εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀπαντήσῃ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Διὰ νὰ ἀπαντήσῃ κανεὶς εἰς ἐπιστολὴν πρέπει νὰ ἤξούρῃ νὰ γράφῃ.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Μάλιστα· ἀλλὰ θ' ἀπαντήσῃ μὲ καλὴν μελάνην· ὁ Τυπάλδος θὰ μάθῃ τί ἀξίζει ὁ φίλος μας ὅταν τὸν προκαλῶσι.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Οἶμοι! δυστυχῆ Ῥωμαῖε· ἀπέθανεν ἐκ προσιμίου! Διὰ νὰ τοῦ φονεῖσθαι ἤρκεσε μαύρη γραμμὴ ὑπὸ λευκὰ βλέφαρα ἢ ἐπωδὴ ἐρωτικοῦ ἄσματος ψαλλομένου ὑπὸ γλυκείας φωνῆς. Ὁ τυφλὸς παῖς ἐνέπηξε τὸ βέλος εἰς τὸ μέσον τῆς ἐρειπωμένης καρδίας αὐτοῦ. Ὁ Ῥωμαῖος νὰ πολεμήσῃ! καὶ καθ' ἐνὸς Τυπάλδου!

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Ἐνὸς Τυπάλδου! Καὶ τί ἑκτακτὸν ἔχει ὁ Τυπάλδος αὐτός;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Αὐτός· εἶ! φίλε μου, εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν ἀγρίων καὶ ἐξημερωθέντων θηρίων· ὁ ἡγεμὼν τοῦ κατὰ κανόνας φύου. Θὰ πολεμήσῃ ἐναντίου σου χαριέντως, εὐγενῶς ὡς ψάλλεις ἐν ἄσμα· ὁ ποὺς αὐτοῦ θὰ κρατῇ τὸ μέτρον καὶ τὸ σῶμά του θ' ἀκολουθῇ τὴν κίνησιν· ἐν, δύο, τρία... ὁ σίδηρος βυθίζεται εἰς τὸ στήθος σου. Εἶναι κατ' ἐξοχὴν μονομάχος, εὐγενὴς πρώτης τάξεως, καὶ μαχητὴς πρώτης, δευτέρας καὶ τρίτης τάξεως· σὲ κατακερματίζει ὡς σφαγεὺς ἐν τῷ μέσῳ τῆς μετάξης τῶν ἐνδυμάτων σου. Ἄ! ἄ! (τίθεται εἰς προσοχήν.) — Ἐν... δύο... ἰδὲ... προσβολὴ τρίτης ἀρτίσης! προσποίησις τετάρτης ἐξαισία!... Καὶ... χά, χά (μιμνεῖται τὸ ἐπιφώνημα δοκτοκάλου τῆς ξιφομαχίας ὅστις ἀμύεται πρὸς τὸν ἔμμενος νὰ κτυπήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Χά, χά!... τί ἐννοεῖς;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Εἰς τὸν διάβολον ἢ

Τυπάλδος σου καὶ ὅλοι οἱ μωροὶ τοῦ φυράματός του. Ψελλιζουσιν αἰωνίως καὶ αἰωνίως προσποιούνται λαλοῦντες διὰ τῆς ἄκρας τῶν χειλέων των. Ἀχρεῖοι φανταστικοὶ, εἰσάγουσι νέας λέξεις καὶ προφορὰς ἀγνώστους. — Μὰ τὸν Θεὸν καλὸν ξίφος... ἀληθῶς καλὸν ξίφος... χαριστάτη ἑταίρα μὰ τὴν πίστιν μου. Ὡ πάππε μου! δὲν εἶναι ἀξιοδάκρυτον νὰ περιστοιχιζώμεθα ἀπὸ τοὺς κυρίους τούτους, νὰ πιεζώμεθα ἀπὸ τὰς μυίας αὐτὰς φερούσας ξένα πτερὰ, καὶ νὰ συντριβώμεθα ὑπὸ τὸ βάρος τῶν μὲ συγχωρεῖτε; Δὲν εἶναι ἀξιοδάκρυτον νὰ ἰππεύωσιν ἐφ' ἡμῶν οἱ ὀπαδοὶ τῶν ἀλλοκότων συρμῶν, οἱ φέροντες τοσαύτην στενὰς περικημίδας ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ καθήσωσιν ἀνέτως. Καὶ ἔπειτα αἱ γαλλικαὶ φράσεις των, τὰ bon jour, τὰ bon soir!

[Εἰσέρχεται ὁ Ῥωμαῖος.]

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Ἴδού ὁ Ῥωμαῖος... ἰδού ὁ Ῥωμαῖός μου.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Ὁ θευκεὺς Ῥωμαῖος, ὁ Ῥωμαῖος θευκεὺς! ξηρὸς ὡς καπνιστὴ ἀρίγκα. Παράδοξος μεταμόρφωσις! Ἀνθρώπος—πτῶμα. Καλημέρα, μακαρίτα φίλε. Ἐμπρὸς, εἶπέ μας μερικοὺς στίχους τοῦ ἐρωτευμένου Πετράρχου. Ἡ Λάδουρα ἢ ἐρωμένη του ἦτο τίποτε παραβαλλομένη μὲ τὴν ἰδικήν σου ἐρωμένην. Λάδουρα! αἴφ! Τὸ ἀληθὲς ὅμως εἶναι ὅτι ὁ στοιχουργός της ἤξιζε περισσύτερον σοῦ. Καὶ ἡ Διδώ! πᾶ! ἀγελάς τῆς Τύρου! Καὶ ἡ Κλεοπάτρα! μικρὰ αἰθιοπίς! Καὶ ἡ Ἐλένη, ἀθλία γυναῖκα. Καὶ ἡ Ἡρώ, τυχοδιώκτις! καὶ ἡ Θίσιβη, μικρὴ γαλανομίμητα καὶ τίποτε περισσύτερον. Ἀλλὰ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ προσέξῃ τις εἰς αὐτάς! Δὲν εἶναι ἀληθές; — Κύριέ μου, χαίρετε. Τὸ γαλλικόν σας πανταλόνιον ἀσπαζόμεθα γαλλιστὴ, bon jour! Διάβουλε! χθὲς τὸ ἑσπέρας ὠλίσθησας ἐκ τῶν χειρῶν μας ὠραιότατα!

ῬΩΜΑΙΟΣ. — Ὡλίσθησα.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Ὡλίσθησας ὡς χέλιον! ἀνελήφθης, ἐχάθης.

ῬΩΜΑΙΟΣ. — Συγγνώμην, φίλε μου,

εἶχαν κατεπειγούσας ὑποθέσεις. Γνωρίζετε ὅτι ὑπάρχουν περιστάσεις καθ' ἃς ἡ εὐπρέπεια λαμβάνει τὴν δευτέραν τάξιν.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Δευτέρας τάξεως εὐπρέπεια! Δοιπὸν μὲ ὠφείλες δύο χαιρετισμούς. Τῆς πρώτης τάξεως ἢ εὐπρέπεια ἀπαιτεῖ ἓνα.

ῬΩΜΑΙΟΣ. — Δύο χαιρετισμούς, ἔστω.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Εἰς τὸν καλὸν εὐπατρίδην ἀρκεῖ ἐν μικρὸν μάθημα φιλοφροσύνης.

ῬΩΜΑΙΟΣ. — Ἀγαπῶ τὴν μὴ ἐξαντλουμένην φιλοφροσύνην.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Ὡς τὴν ἰδικήν μου. τὸ ἄνθος τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς ἰσποτικότητος.

ῬΩΜΑΙΟΣ. — Ἄνθος εὐπρεπείας! ὦραία ἔκφρασις.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Ὡραιότης.

ῬΩΜΑΙΟΣ. — Φεῦ, τὰ πέδιλά μου! βλέπεις τὰ ὠραία ταῦτα ρόδα καὶ τὰς ταινίας αἵτινες καλύπτουσι τὰ πέδιλά μου; Ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι ἦσαν τὸ ἄνθος τῆς εὐπρεπείας. Ἀλλ' ἡ μεγαλοφυΐα σου συντριβεί τὰ πέδιλά μου, καὶ τὸ πνεῦμά σου τὰ ἐξαφανίζει.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Ἡ φράσις σου εἶναι καινότερα τῶν πεδίων σου καὶ λαμπρότερα τῶν ρόδων. Φθείρον τὰ πέδιλά σου καὶ τήρει τὴν ῥητορικὴν σου.

ῬΩΜΑΙΟΣ. — Ἴδού εὐφυΐα ἢ θὰ ἐφθύνουν ὅλοι οἱ ὑποδηματοποιοί.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. (Κράζων τὸν Βενβόλιον.) — Βενβόλιε, βοήθειαν! βοήθειαν, Βενβόλιε! λιποθυμῶ θὰ πέσω.

ῬΩΜΑΙΟΣ. — Δὸς ἐν πτέρνισμα ἀκόμη εἰς τὸ πνεῦμά σου. εἶναι ἀπειθὲς ζῶον, μὴ φείδεσαι αὐτοῦ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Ἄν κακολογῆς τὸ πνεῦμά μου, σοῦ δάκνω τὰ ἄκρα τῶν ὠτων.

ῬΩΜΑΙΟΣ. — Ἄν τὸ ζῶον λακτιζῇ, παραίτημαί.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Ἀκόμη! ἀκόμη! πάντοτε ἐλαστικὰ ἐπιγράμματα τὰ ὅποια ὄντα ἐνὸς δακτύλου τὰ τευτόνεις μέχρις ὀργυϊᾶς.

ῬΩΜΑΙΟΣ. — Καὶ εἰς ταῦτα πῶντοτε ὑποχωρεῖς.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ — *Ἀγαθὴ τύχη! Ἴδού ὁ Ῥωμαῖος τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ. Δὲν εἶσαι τῶρα πολὺ καλλίτερος παρ' ὅταν κλαίης, θρηνηῖς καὶ στεναζῆς; Ἴδού τώρα εἶσαι κοινωνικὸς καὶ χαρίεις. Ἴδού ὁ ἀληθῆς Ῥωμαῖος, ὁ ἀληθῆς, φυσικὸς καὶ τεχνικὸς Ῥωμαῖος· ὁ μοναδικός. Ὁ ἔρωσ εἶναι ἀληθῆς ἠλιθίος, κρέμανταλάς, βαλίζων χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ τί κάμνει.*

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — *Μὴ τοῦ ὀμιλῆς περὶ ἔρωτος διότι ἡ μανία του θὰ ἐπαναληφθῇ.*

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Βλέπων τὴν τροφόν.) — *Σιωπῆ. Ἴδού κάτι μεγαλοπρεπές.*

[Εἰσέρχονται ἡ τροφὸς καὶ ὁ Πέτρος.]

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — *Μακράν, μακράν! Ἴδού πλοῖον πλησίον.*

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — *Δύο πλοῖα, ἀρσενικὸν καὶ θηλυκόν.*

ΤΡΟΦΟΣ. (Κιλοῦσα μετὰ φωνῆς δυνατῆς τὸν παρτήν.) — *Πέτρε!*

ΠΕΤΡΟΣ. — *Παρὼν, κυρία.*

ΤΡΟΦΟΣ. — *Πέτρε, τὸ ἀνεμιστήρι μου.*

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — *Δύσε τὸ ἀνεμιστήρι της, Πέτρε. Τὸ ἀνεμιστήρι θὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπον.*

ΤΡΟΦΟΣ. — *Καλημέρα σας, εὐτυχεῖτε, ὦραῖοι κύριοι.*

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — *Καλησπέρα, καλησπέρα, ὦραῖα κυρία.*

ΤΡΟΦΟΣ. — *Πῶς! εἶναι ἑσπέρα,*

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — *Καὶ προχωρημένη ἑσπέρα· τοῦτο λέγει ὁ μέγας ὠροδείκτης.*

ΤΡΟΦΟΣ. (Κινῶσα τὸ ριπίδιον.) — *Ὁ, οὐφ! ἦ, οὐφ! τί ἄνθρωπος εἶσαι;*

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — *Ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐπλασεν ὅταν ἠθέλησε νὰ ἐμπαίξῃ τὸν ἑαυτὸν του.*

ΤΡΟΦΟΣ. (Γελῶσα.) — *Χαριέστατον, χαριέστατον. Ὅταν ὁ Θεός... ἔ! ὅταν ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ ἐμπαίξῃ τὸν ἑαυτὸν του. Ἐ; νὰ ἐμπαίξῃ τὸν ἑαυτὸν του! Κύριοι, ποῖος ἀπὸ σᾶς εἴμπορεῖ νὰ μὲ εἰπῇ ποῦ θὰ εὔρω τὸν νέον Ῥωμαῖον;*

ΡΩΜΑΙΟΣ. — *Θὰ σὲ τὸ εἶπω. Θὰ τὸν εὔρῃς ὀλίγον γηράσαντα· ἦτο νεώτερος κατὰ τρία λεπτά τῆς ὥρας ὅταν ἐκίνησες. Ὁ νεώτερος τῶν Ῥωμαίων εὐρίσκεται ἐνώπιόν σου... ἐν ἐλλείψει καλλιτέρου εἶμαι ἐγώ.*

ΤΡΟΦΟΣ. — *Πολὺ καλά.*

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — *Τὸν λαμβάνει ὅπως ἔχει· εἶναι συμβιβαστικὴ γυνή.*

ΤΡΟΦΟΣ. — *Ἐὰν ἤσθε ὁ κύριος Ῥωμαῖος, ἔχω νὰ σᾶς διακοινώσω κάτι ἰδιαιτέρον.*

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — *Θέλει νὰ τοῦ προτείνῃ ἔρωτικὴν ἐκδρομὴν.*

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — *ὦραῖον! ἀληθῶς ὦραῖον!*

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Πρὸς τὸν Μερκούτιον.) — *Τί λέγεις λοιπὸν; τί ἀνεκάλυψες ἀληθῶς ὦραῖον;*

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — *Τίποτε. Μία τρίχα εἰς τὴν σοῦπάν μου. Μικρὸν πρᾶγμα δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ὀμιλῇ τις. Ἐ, καλά! δὲν αἰσθάνεσαι λοιπὸν μοῦχλα; Οὐφ, εἶναι ταγγή.*

[*Ἄδει ἀρχαῖον ὀημῶδες ἄσμα.*]

Τὸ παλαιὸν σκαρίον,

Τὸ παλαιὸν πουργίον,

Τὸ παλαιὸν ἀγγιστόν

Ἄκόμη χρησιμεύει καὶ κάτι τι ἀξίζει.

Γυνὴ σεσθραμμένη

Καὶ ἐξφυτιωμένη

Ἄλλὰ ἀκκίζομένη

Βεβαίως δὲν ἀξίζει ὅσον χρυσὸν ζυγίζει.

Ῥωμαῖε, τρώγεις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός σου; ἡμεῖς ἐκεῖ πηγαίνομεν.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — *Σᾶς ἀκολουθῶ.*

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. (Πρὸς τὴν τροφόν.) — *Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάττῃ! μάμμη μου! Σᾶς προσκυνῶ, εὐγενεστάτη, εὐγενεστάτη, καὶ τρὶς εὐγενεστάτη κυρία.*

[*Ὁ Βενβόλιος καὶ ὁ Μερκούτιος ἀναχωροῦσι γελῶντες.*]

ΤΡΟΦΟΣ. — *Κύτταξε, κύτταξε, κύτταξε!... Ὑγλαίνε, κύριε. Ἴδού χαριέστατον ὑποκείμενον. Εἶπε, εἶπε ἀναησίας. Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ γελοῖος;*

ΡΩΜΑΙΟΣ. — *Εἶναι ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ὄλοι ἀκούουν εὐχαριστῶς. Ὀμιλεῖ πολλὰ, καὶ ὀλίγον, πολὺ ὀλίγον ἀφίνει τοὺς ἄλλους νὰ ἄμιλοῦν.*

ΤΡΟΦΟΣ. — *Ἐ καλά! Ἄς πάρῃ τὰ μοῦτρα του νὰ πῇ τίποτε γιὰ μένα καὶ βλέπουμε. Ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι δὲν φο-*

βοῦμαι ἑκατὸ, χίλους σὰν αὐτόν. Ἄς ἔλθῃ τὸ λοιπὸν! μὲ πέρνει λοιπὸν σὰν τῆς ὁμοιᾶς του; σὰν καμμίαν ἀπὸ ἐκεῖναις; (Πρὸς τὸν Πέτρον μὲ πομπάδες ὕψος.) — Καὶ σὺ, παληόπαιδο, ἀφίνεις νὰ μὲ βρίζῃ, νὰ μὲ πομπεύῃ, νὰ μὲ κακομεταχειρίζεται ὁ τυχὼν ἀνόητος!

ΠΕΤΡΟΣ. — Δὲν εἶδα κανένα νὰ τὰ κάμῃ ὅλα αὐτὰ. Δὲν σὰς ἐπρόσβαλε κανείς. Εἶμαι ἀνδρειωμένος σὰν κάθε ἄλλος καὶ ὅταν ἡμῶν βέβαιος ὅτι ἔχω τὸ δίκαιον μὲ τὸ μέρος μου...

ΤΡΟΦΟΣ. — Μὰ τὴν ζωὴν μου ποτὲ δὲν εἶδα τέτοιου ἀνθρώπου σὰν ἐκεῖνον. (Πρὸς τὸν Πέτρον.) — Εἶσαι γελοῖος. (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) — Εὐγενέστατε νέε, ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ κάτι. Ἡ νέα μου κυρία μὲ ἔστειλε καθὼς σὰς προεῖπα... Μὲ ἐπεφόρτισε... ἀλλ' ὅσο δι' αὐτὸ δὲν λέγω λέξις τὸ φυλάγω γιὰ μένα... Πρῶτα πρῶτα, προσέξτε μὴ τὴν ἀπατήσετε· θὰ ἦναι πολὺ κακόν· ἢ μικρὴ εἶναι τόσο νέα! Μὴ θελήσετε νὰ τὴν λυπήσετε!

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Παραμάνα, σ' ἐπιφορτίζω νὰ μεταβιβᾶσθης πολλὰς φιλοφρονησεις ἐκ μέρους μου πρὸς τὴν κυρίαν σου. Εἰπέτη ὅτι ὀρκίζομαι...

ΤΡΟΦΟΣ (διακοπτοῦσα αὐτόν.) — Μάλιστα, μάλιστα, νέε μου. Ὅσα μοῦ εἶπατε θὰ τῆς τὰ εἰπῶ χωρὶς ἄλλου καὶ πύσον θὰ τὴν εὐχαριστήσῃ Θεέ μου, Θεέ μου!

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Καλὸ λοιπὸν! τί θὰ τῆς εἴπῃς ἀφοῦ δὲν μὲ ἀκούεις;

ΤΡΟΦΟΣ. — Θὰ τῆς εἰπῶ ὅτι ὀρκισθῆκατε· μόνον οἱ εὐγενεῖς ὀρκίζονται.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἄς εὔρῃ τρόπον νὰ ἔλθῃ ἀπόψε νὰ ἴδῃ τὸν ἀδελφὸν Λαυρέντιον καὶ νὰ ἐξομολογηθῇ εἰς αὐτόν. Θὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν τῆς καὶ σύζυγον. (Τῆ δίδει χρῆμα.) — Λάβε αὐτὰ διὰ τὸν κόπον σου.

ΤΡΟΦΟΣ. — ὦ! ἦχι, ἦχι, κύριε, ἦχι, βεβαίως.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἐλα τώρα, πρέπει.

ΤΡΟΦΟΣ. — Λοιπὸν ἀπόψε εἶπετε; ὦ! θὰ ἦναι, θὰ ἦναι.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Μίαν λέξις ἀκόμη. Μετὰ μίαν ὥραν ὁ ὑπηρέτης θὰ περιμένῃ εἰς

τὸν τοῖχον τοῦ μοναστηρίου· θὰ σοῦ δώσῃ σχοινίον τὸ ὁποῖον θὰ χρησιμεύσῃ ὡς κλίμαξ· διὰ τῶν βαθμίδων αὐτῆς θὰ φθάσω εἰς τὴν ἐλπιζομένην εὐτυχίαν, εἰς τὸ τέρμα τῶν ζωηροτέρων μου πόθων. Ἡ σιωπηλὴ νύξ θὰ μὲ προστατεύσῃ. Ὑγίαινε, παραμάνα, ἔσο πιστή. Αἱ ὑπηρεσίαι σου δὲν θὰ μείνωσι χωρὶς ἀνταμοιβῆς. Ὑγίαινε καὶ ἐνθύμιζε τὸν Ῥωμαῖον εἰς τὴν μνήμην τῆς κυρίας σου.

[Ἀτέρχεται.]

ΤΡΟΦΟΣ. — Καλὲ νέε, ὁ Θεὸς νὰ σε εὐλογήσῃ εἰς τὸν οὐρανόν! (Ἀνακαλοῦσα τὸν Ῥωμαῖον.) — Μίαν λέξις ἀκόμη, σε παρακαλῶ.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Δίγε.

ΤΡΟΦΟΣ. — Εἶναι πιστὸς ἀνθρώπος ὁ ὑπηρέτης σας; Ἡξεύρετε τὴν παροιμίαν: μυστικὸν ποῦ δὲν ἀνακοινῶνται φυλάγεται καλὰ.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Σοῦ ἐγγυῶμαι περὶ τῆς ἐχεμυθίας του... εἶναι δεδοκιμασμένος ἀνθρώπος.

ΤΡΟΦΟΣ. — Πολὺ καλὰ! Ἄ, κύριε, κύριε, ἡ κυρία μου εἶναι ἡ πλεον χαριτωμένη γυναῖκα... Σπάνιον πλάσμα... Ὅταν ἔτρεχε καὶ ἐφλυαροῦσε εἰς τὸν κήπον!... ἦταν ἕνας ἔρωτας... Εὐρίσκεται εἰς τὴν πόλιν ἕνας εὐγενὴς ὁ ὁποῖος δὲν θὰ δυσηρεστήτῃ ἀν ἔπιανε... Θεέ μου! ὁ κόμης Πάρις θὰ ἠθέλε βεβαίως... ἀλλ' ἡ ἀγαπητὴ μου μικρὴ δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ δι' αὐτόν... εἰμποροῦσε ν' ἀγαπήσῃ τὸν διάβολον, εἰς τὴν τιμὴν μου, τὸν διάβολον αὐτόν. Ἐπρεπε νὰ ἰδῆτε πῶς θυμώνει ὅταν διὰ τὴν πειράξω τῆς λέγω ὅτι ὁ κόμης Πάρις εἶναι ἐξιέραστος· ὦ! θυμώνει, χάνει τὸ χρῶμά της σὰν νὰ ἔλεγε... Ὀνομάζεσθε Ῥωμαῖος... ὠραῖον ὄνομα... ἀρχίζει μὲ τὴν αὐτὴν συλλαβὴν μὲ τὴν ὁποῖαν καὶ τὸ ρόσον. Δὲν εἶναι ἀλήθεια;

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἀλήθεια· καὶ τὰ δύο ὀνόματα ἀρχίζουν ἀπὸ Ρ. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἀδιάφορον νομίζω.

ΤΡΟΦΟΣ. — Ἀπὸ Ρ... ἐλεεινὸ στοιχεῖο. Τί ἀηδία! χωρατεύετε. Εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ Ῥωμαῖος δὲν ἀρχίζει καθὼς τὸ ρόκανίδι. Ἡ κυρία μου λέγει τόση

ώραία πράγματα ἀπάνου σ' αὐτό... ὦ! ἀν
ήκούατε... ὦ! θὰ εὐχαριστεῖσθε πολὺ!

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἐνθύμιζέ με εἰς τὴν κυ-
ρίαν σου.

ΤΡΟΦΟΣ. — Μάλιστα, μάλιστα, χί-
λαις φοραῖς μάλιστα.

[Ὁ Ῥωμαῖος ἀποσύρεται.]

ΤΡΟΦΟΣ. — Ἐ Πέτρε!

ΠΕΤΡΟΣ. — Παρών.

ΤΡΟΦΟΣ. — Λάβε τὸ ἀνεμιστήρι, φέρε
τα καὶ βάδιζε ἔμπρός.

[Ἡ τροφὸς ἐξέρχεται πομπωδῶς προηγουμένου
τοῦ Πέτρου.]

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Κήπος τοῦ Καπουλέτου.

[Ἐισέρχεται ἡ Ἰουδα.]

ΙΟΥΔΙΑ. — Ἐννεά ἐκτύπησαν καθ' ἡν
στιγμὴν ἀνεχώρησεν ἡ τροφὸς μου. Εἰς
ἡμίσειαν ὥραν ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ
μὲ τὸ ὑπεσχέθη. Ἴσως δὲν τὸν εὑρεῖ!...
ἀλλ' ὄχι! (Μετὰ ἐναγώνιον σιωπῆν.) — Εἴ-
ναι χαλῶ!... Ἄ! ὁ ἔρωσ ἔπρεπε νὰ ἔχη
ταχυδρόμον τὴν σκέψιν. Ἡ σκέψις εἴ-
ναι μυριάκις ταχυτέρα τῶν ἀκτίων τῆς
ἡμέρας ἢταν ἀποδιώκωσι τὰς σκιὰς ἀπὸ
τὰ ἔρη. Βεβαίως εἶχον εἰς τὸν πτερωτὸν
ἔρωτα ἀντὶ ἵππων δύο ταχείας περιστε-
ρίας. (Σιωπῆ.) Ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ. Ἀπὸ
τῆς ἐνάτης ὥρας μέχρι τῆς μεσημ-
βρίας... τρεῖς ὄλαι ὄροι!... Δὲν ἔρ-
χεται... Ἐὰν ἠγάπα, εἴναι τὸ αἷμα πῶν
φλεβῶν αὐτῆς ἦτο νεαρὸν καὶ θερμὸν,
ὦ! θὰ ἐπέτα ὡς σχίξει ἡ σφαῖρα τὸν
ἀέρα. Ὁ λόγος μου μόνον θὰ τὴν ἀπέ-
στελλεν εἰς τὸν ἀγαπητὸν μου, ὅστις
τάχιστα θὰ τὴν ἐπέστρεφεν! Εἶναι
γραῖα καὶ οἱ γέροντες παρωδοῦσι τὸν
θάνατον... τὸ πτώμα δὲν εἶναι βαρύ-
τερον καὶ ἰσχυρότερον, καὶ ὁ μόλυβδος κι-
νεῖται εὐχερέστερον! (Σπεύδει εἰς προῦπαν-
τησιν τῆς τροφῆς.) Ἴδου αὐτή! εἶναι αὐτή!
εἶναι αὐτή! (Ἡ τροφὸς εἰσέρχεται μετὰ τοῦ
Πέτρου φέροντες τὸ ἐπίθιον.) Θεέ μου! Ἴδου
αὐτή τέλος πάντων! Ἀγαπητῆ μου πα-
ραμὰνα, τί νέα τὸν ἀπήνητες; Δίωξον
αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον.

ΤΡΟΦΟΣ. — Πέτρε, πήγαινε νὰ μὲ πε-
ριμένης εἰς τὴν θύραν.

[Ὁ Πέτρος ἐξέρχεται.]

ΙΟΥΔΙΑ. — Καλὴ μου, ἀγαπητῆ μου
παραμὰνα, σὲ ἀκούω, λέγε... Ἄ! Θεέ
μου! πόσον εἶναι θλιβερὰ ἡ ὄψις σου!
Ἐὰν τὰ νέα σου ἦναι κακὰ μὴ τὰ καθι-
στᾶς μᾶλλον πένθιμα· λάβε ὕφος εὐθυ-
μον λέγουσα αὐτὰ εἰς ἐμέ. Εἶναι καλὰ;
Τότε διόρθωσον τὴν πικρὰν θλίψιν τοῦ
προσώπου σου· διότι ὑπάρχει κακοφω-
νία μεταξὺ τῆς μουσικῆς αὐτῶν καὶ τῆς
πενθίμης ὀψείδος σου.

ΤΡΟΦΟΣ. (Ῥιπτομένη ἐπὶ καθίσματος τοῦ
κίβου.) — Οὐφ! κατεβλήθην, ἀπέκαμα-
ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως... ὦ! κακό-
μοιρα μέλη μου. Ἄχ! Θεέ μου! ἄχ! τί
ταξεῖδι, κυρία, τί ταξεῖδι.

ΙΟΥΔΙΑ. — Ἦθελον νὰ ἤμην κουρα-
σμένη ὡς σὺ καὶ νὰ ἤξεύρω ὅτι ἔχεις
νὰ μὲ εἰπῆς. Λέγε λοιπὸν, λάλει πρὸς
χάριν μου, λάλει, ἀγαπητῆ μου παρα-
μὰνιτσα.

ΤΡΟΦΟΣ. — Ἄχ! πῶς τρέχεις! Ἰησοῦ!
τί κόπος. Δὲν εἰμπορεῖς νὰ περιμείνης
μίαν στιγμὴν; ὀλέπεις ὅτι εἶμαι ἀφα-
νισμένη, κυρία.

ΙΟΥΔΙΑ. — Σοῦ μένει ἀρκετὴ ἀναπνοή
διὰ νὰ μὲ εἰπῆς ὅτι εἶσαι ἀφανισμένη
καὶ κοπιᾷσεις περισσότερον ἀπολογου-
μένη εἰπὸς δὲν εἰμπορεῖς νὰ μὲ ἱκανο-
ποιήσῃς. Τί ἔχεις νὰ μὲ εἰπῆς; καλὰ ἢ
κακὰ νέα; Ἀπάντησον, ἀπάντησον μόνον
εἰς τοῦτο. Διὰ τὰς λεπτομερείας περι-
μένω. Ἄς ἴδωμεν, εἶναι καλὰ ἢ κακὰ
τὰ νέα;

ΤΡΟΦΟΣ. — Μὰ τὴν ζωὴν μου, κυρία,
δὲν σὰς συγχαίρω διὰ τὴν ἐκλογὴν ὑποῦ
ἐκάμετε. Ὁ Ῥωμαῖος! αὐτὸς, αὐτὸς.
Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ἡ φυσιογνωμία του
εἶναι χαριτωμένη ὥραία ὄψις, ἀλλὰ...
ποδᾶρι καλοκαμαίμενον, χέρι κομφῶν,
ὀμιλία εὐχάριστη. Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ εἶναι
κοινὰ· ἐν ταῦτοις εἶναι κομφῶς, πολὺ
κομφῶς. Δὲν εἶναι τὸ ἄνθος τῆς φιλο-
φροσύνης ἡ νεανίας σας. Γλυκὸς σὰν ἄρ-
νάκι καὶ ὑπομονητικὸς εἰς τὸ ἄκρον.
Ἐμπρός, ἔμπρός, κύρη μου, πολὺ καλὰ,
πολὺ καλὰ. Ἐφάγετε, δὲν εἶναι ἀλήθεια;

ΙΟΥΛΙΑ. — Ὅχι, ἀλλὰ δὲν μὲ λέγεις τίποτε. Δάλει με περὶ τοῦ γάμου· τί εἶπε;

ΤΡΟΦΟΣ. — ὦχι! τὸ κεφαλάκι μου! τὶ ἡμικρανία! ἄχ, τὶ πόνος! Θὰ γίνῃ εἴκοσι κυμμάτια. Καὶ ἡ ράχη μου... ἀπ' ἐδῶ... ἀπ' ἐκεῖ... ὦ! ὁ Θεὸς νὰ σὰς συγχωρήσῃ, κυρία μου! ὠραίου πρᾶγμα νὰ μὲ κάμετε νὰ τρέχω μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον. Τέλος πάντων αἰσθάνομαι πῶς ἀποθνήσκω.

ΙΟΥΛΙΑ. — Πολύ λυποῦμαι, παραμάνα, δι' ὅσα ὑποφέρεις· ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, σὲ παρακαλῶ, καλὴ μου παραμάνα, τί σ' ἐπεφόρτισε νὰ μ' ἀπαντήσῃς;

ΤΡΟΦΟΣ. — Μὲ εἶπε... μὲ ὠμίλησε σὰν ἀξιολογὸς ἄνθρωπος, σὰν ἀγαπημένος ἄνθρωπος, σὰν γενναῖος ἄνθρωπος, σὰν ἐνάρετος ἄνθρωπος. Ἀλήθεια, ποῦ εἶναι ἡ μητέρα σας;

ΙΟΥΛΙΑ. — Ποῦ εἶναι; εἰς τὸν οἶκόν της. Ποῦ θέλεις νὰ ἦναι; Ἀλλὰ διατί μὲ ἀπαντᾷς; Ὁμίλησε σὰν ἀξιολογὸς ἄνθρωπος, ποῦ εἶναι ἡ μητέρα σας; Τί σημαίνει τούτο;

ΤΡΟΦΟΣ. — ὦ, μικρὲ μου καὶ ἀνυπόμονε ἔρωτα. Εὐγε, εὐγε, μ' αὐτὸν τὸν τρόπον θεραπεύεις τὸν κόπον μου; Μὰ τὴν ζωὴν μου, εἰς τὸ μέλλον θὰ κάμῃς μίμησόν σου τὰς παραγγελίας σου.

ΙΟΥΛΙΑ. — Τί δυσκολίας φέρεις! ἄς ἴδωμεν, τί σὲ εἶπε ὁ Ῥωμαῖος;

ΤΡΟΦΟΣ. — Ἀπόψε εἰμπορεῖτε νὰ ὑπάγετε εἰς ἐξομολόγησιν;

ΙΟΥΛΙΑ. — Μάλιστα.

ΤΡΟΦΟΣ. — Δοῦπόν πρέπει νὰ ὑπάγετε εἰς τὸ κελλίον τοῦ ἀδελφοῦ Λαυρεντίου· ἐκεῖ θὰ εὑρετε σύζυγον ἔτοιμον... Νὰ τὰ μέγουλά σας κοκκινίζον καὶ τὸ αἷμά σας ἄρχισε νὰ βράξῃ. Τὸ βράδν δὲν θὰ κοκκινίζετε πλέον. Πηγαίνετε εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ εὔρω τὴν ἐκ σχολίου κλίμακα διὰ τὸν Ῥωμαῖον. Ἀμα νυκτώσῃ ὁ ἀγαπητός σας θὰ τὴν μεταχειρισθῇ διὰ ν' ἀναβῇ εἰς τὴν φωλιάν. Ἐργάζομαι διὰ σὰς! Καὶ πρῶτον πηγαίνω νὰ δειπνήσω καὶ σεῖς σπεύσατε νὰ ὑπάγετε εἰς τοῦ ἀδελφοῦ Λαυρεντίου.

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ—ΕἶΤΙΣ 25.]

ΙΟΥΛΙΑ. — Σπεύδω πρὸς τὴν εὐτυχίαν. Χαῖρε, ἀγαπητῆ τροφός μου.

[Ἀφ' ἐνός ἐξέρχεται ἡ Ἰουλία καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ τροφός.]

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Τὸ σπήλαιον τοῦ ἀδελφοῦ
Λαυρεντίου.

[Ἐισέρχονται ὁ ἀδελφός Λαυρέντιος
καὶ ὁ Ῥωμαῖος.]

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Εἶναι συμπεφωνημένον. Εἴθε ὁ οὐρανὸς νὰ μειδιάσῃ εἰς τὴν ἱεροτελεστίαν ταύτην, δι' ἣν εὐχομαι νὰ μὴ μετανοήσωμεν εἰς τὸ μέλλον.

ῬΩΜΑΙΟΣ. — Αὐὴν, πάτερ μου. Ἄς ἔλθῃ, ἄς ἔλθῃ ἀκολούθως ἡ ὀδύνη, ἂν θέλῃ νὰ ἔλθῃ· δὲν θὰ παραπονεθῶ ποσῶς. Ἰδοὺ ἐγὼ ὀφειλέτης τῆς τύχης· οὐδέποτε θὰ πληρώσω πρὸς αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν ἣν μοι παρέχει ὅταν ἴδω τὴν Ἰουλίαν μίαν στιγμὴν καὶ μόνην· ἐνώσατε τὰς χεῖράς μας διὰ τῶν ἱερῶν εὐχῶν σας καὶ ἄς ἔλθῃ ἀκολούθως ὁ βιβρώσκων τοὺς ἔρωτας θάνατος· δὲν τὸν φοβοῦμαι· θέλω μόνον ἡ Ἰουλία νὰ γίνῃ ἰδική μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Αἰ βίαιαι χαρὰ ἔχουσι βίαιον τὸ τέλος. Θνήσκουσιν ἐν τῷ θριάμβῳ αὐτῶν. Ἐκρηγνύονται ὡς ἡ πυρῖτις ἐφ' ἧς τεθῆ θρυαλλίς· ἡ πυρῖτις εἶναι τὸ φίλημα τῷ ὁποῖου φονεῖται. Πρόσεχε, νεανία! ἡ ἡδανὴ ἀποκάμνει ἀφ' ἑαυτῆς· τὸ μέλι καθίσταται ἀηδὲς διὰ τὸν ἀπὸ μέλιτος τρεφόμενον. Μετριάσατε τὸν ἔρωτά σας· καταστήσατε βεβαίαν τὴν διάρκειαν αὐτοῦ, μετριάζοντες τὴν παραφορὰν του. Οἱ πολὺ σπεύδοντες φθάνουσιν ἀργότερον τῶν μὴ σπευδόντων. Ἀλλ' ἰδοὺ αὐτῆ, ἡ νεαρὰ σύζυγός σας.

[Ἐισέρχεται ἡ Ἰουλία.]

Ἰδοὺ αὐτῆ, ἐλαφρὰ καὶ ζωηρὰ μόλις θίγει διὰ τοῦ ταχέως ποδὸς αὐτῆς τοὺς χάλικας τοῦ σπηλαίου. Ἐρασταί, ἐρασταί! ψυχαὶ ἐλαφραὶ καὶ εὐθυμοί, δύνασθε νὰ ἴστασθε ἐπὶ τοῦ εὐθραύστου ἴστοῦ ὅστις κυμαίνεται εἰς τὸν ἄερα κατὰ τὰς θερμὰς ἡμέρας τοῦ θέρους. Αἰ

χίμαιραι σᾶς ὑποστηρίζουσι καὶ εἰσθε
ἐλαφροὶ ὡς αὐταί.

ΙΟΥΛΙΑ. (Πρὸς τὸν μοναχόν.) — Ἁγιεπά-
τερ, ἡ Ἰουλία σᾶς χαιρετίζει.

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ὁ Ῥωμαῖος θὰ σᾶς
εὐχαριστήσῃ δι' ἐμὲ καὶ δι' αὐτὸν, κύ-
ρη μου.

ΙΟΥΛΙΑ. — Καὶ θὰ τοῦ εὐχαριστήσω
δι' ἀμφοτέρους.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — ὦ Ἰουλία μου! συμμε-
ρίζουσαι τὴν χαρὰν, τὴν ἀπειροῦ χαρὰν
ἣτις πληροῖ τὴν ψυχὴν μου; Ἐπιτη-
δειοτέρα ἢ εὐτυχεστέρα δύνασαι νὰ τὴν
ἐκφράσῃς; δύνασαι νὰ εὐρῆς φωνὴν εἰς
τὴν ἀπειροῦ αὐτὴν εὐτυχίαν; ὦ! τότε
ὁ περιστοιχίζων ἡμᾶς ἄηρ ἄς μεθυσῇ
ἐκ τῆς φωνῆς σου καὶ ἄς μεταβληθῇ εἰς
ἄρμονίαν, καὶ μυρία μαγικὰ φωναὶ ἄς
ψάλλωσι τὴν εὐτυχίαν τῆς συνευτεύ-
ξως ταύτης.

ΙΟΥΛΙΑ. — Τὴν εὐδαιμονίαν ταύτην τὴν
αἰσθάνομαι ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ τὴν
ἐκφράσω ἢ πραγματικότης αὐτῆς τῇ
ἄρκει· εἶναι πλουσιωτέρα ἐν τῇ ἀπλό-
τητι αὐτῆς ἢ ἂν ἐστολίζετο διὰ τοῦ
λόγου. Ὅστις μετρεῖ τὸν πλοῦτόν του,
φθάνει εἰς τὸ ὄριον· εἶναι πτωχός· ἀλλὰ
τὰ πλούτη τοῦ ἀπειροῦ ἔρωτός μου δια-
φεύγουσι τὴν δυνάμιν μου τοῦ νὰ τὰ
συλλάβω καὶ νὰ τὰ μετρήσω.

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἐμπρὸς, ἔμπρὸς, παι-
διά μου· πρέπει νὰ μὲ ἀκολουθήσετε·
μετ' ὀλίγον θὰ τελειώσουν ὅλα· μὲ τὴν
ἄδειάν σας, θὰ περιμείνετε διὰ νὰ λαλή-
σετε περὶ ἔρωτος ἀφαῦ υᾶς ἐνώσῃ ἡ
ἐκκλησία διὰ παντός.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

ΣΑΙΚΣΠΗΡ

ΙΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΟΣ

(Συνέχεια.)

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Δημοσία πλατεία

[Εισέρχονται ὁ Μερκούτιος καὶ ὁ Βενδόλιος ἀκολουθούμενοι ὑπὸ οἰχοστολοῦντων ὑπηρετῶν. Εἰς ἀκολουθος.]

ΒΕΝΔΟΛΙΟΣ. — Σὲ παρακαλῶ, καλέ μου Μερκούτιε, ἀπέλθωμεν. Ἡ ἡμέρα εἶναι θερμῆ. Οἱ Καπουλέτοι ἐξεκίνησαν. Ἐὰν τοὺς συναντήσωμεν θὰ ἐπέλθῃ ῥήξις. Τὸ αἷμα βράζει, καὶ αἱ φλέβες εἶναι παράφοροι κατ' αὐτὰς τὰς θερινὰς ἡμέρας.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Νομίζω ὅτι βλέπω κατένεα ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνδρείων τῶν ἀγαπώντων τὸ καπηλεῖον καὶ τὰ σπαθοκτυπήματα. Ἀλλὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ καπηλεῖον, ἀποθέτουσι τὸ ξίφος των ἐπὶ τῆς τραπέζης κρᾶζοντες: «Εἶθε, καλή μου λεπίς, μὴ μὴ λάβω τὴν ἀνάγκην σου.» — Ἐν τῷ μεταξὺ, πίνουσιν ἐν ποτήριον κατόπιν δεύτερον καὶ πρὸ τῆς τρίτης

πόσεως, ὁ ὑπὸ κρηλίου τοῦ καπηλείου δέχεται τὸ ξίφος τοῦ ὑπομονητικοῦ εὐπατρίδου διὰ τοῦ καχεκτικοῦ σώματός του.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Νομίζεις ὅτι αὐτὴ εἶται ἢ ἐξεικόνισίς μου;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Ἐξεικόνισις πανομοίᾳ! Ἡ Ἰταλία δὲν ἔχει ἄλλον δευτέρου ἐρειδεγέρτην. ὦ! τί ἄνθρωπος! τί ἄνθρωπος! τί χαρακτήρ εὐέξαπτος, ζωηρός, εὐμετάβλητος, φίλερις!

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Θὰ σιωπήσης τελευταίου;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἀπειρῶ αὐτοῦ χάριτι δὲν μᾶς ἔδωκεν ἄλλου τοιοῦτου εἶδους. Ἐὰν ὑπῆρχον δύο Βενβόλιοι, θὰ ἐφονεύοντο μεταξύ των, καὶ θὰ ἐσβύνητο ἡ φυλή. Φίλερις! δὲν εἶσαι φίλερις; Θὰ κτυπηθῆς μὲ τοῦτον διότι ἔχει μίαν τρίχα ὀλιγώτερον σοῦ εἰς τὴν σιαγόνα· μὲ τὸν ἄλλον διότι ἔχει μίαν περισσώτερον. — Θὰ μοῦ δώσετε λόγον, κύριε! — Διατί; διότι ὁ δυστυχῆς θραύει λεπτοκάρνα, καὶ διότι οἱ ὀφθαλμοὶ σου ἔχουσι χρῶμα λεπτοκαρῦου. ὦ! ὠραῖος λόγος! ἠτιολογημένη ἔρις! Περισσότεραι εἶναι αἱ αἰτίαι τῶν ἐρίδων ἐν τῇ παραλόγῳ ἐγκεφάλῳ σου ἢ τὰ φύλλα τῶν δένδρων τοῦ δάσους. Σὲ εἶδον ἐπιτιθέμενον καθ' ἑνὸς ἀνθρώπου ὅστις ἔβηκεν ἐν τῇ ὁδῷ, διότι ὁ βῆξ αὐτοῦ ἀφύπνιξε τὸν εἰς τὸν ἥλιον κοιμώμετον κῦνά σου. Καὶ τὸν ῥάπτῃν ἐκεῖνον διατί τὸν ἐκακομεταχειρίσθης; ἐπειδὴ ἐφόρεσε νέον ἐπανωφόριον πρὸ τοῦ Πάσχα· δυστυχῆ ῥάπτῃ! Καὶ τὸν ἄλλον ἐκεῖνον; ἐπειδὴ ἔδενε τὰ παλαιά του σανδάλια μὲ νέας ταινίας. Ἴδου ἕν καλὸν παιδίον διὰ τὰ μὲ χρησιμεύσῃ ὡς μέντωρ καὶ τὰ χαλιναγωγῆσῃ τὸν φιλέριδα χαρακτῆρά μου!

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Πᾶ! εὖν ἤμην τόσοσ κακὴ κεφαλὴ ὡς σὺ, ἡ ζωὴ μου δὲν θὰ ἤξιζεν οὔτε δύο πέννας, καὶ δὲν θὰ ἠδύνατο κανεὶς νὰ τὴν ἀσφάλισῃ πλειώτερον τῆς μιᾶς ὥρας καὶ ἡμισείας.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Δύο πέννας! ἔσφαλες εἰπᾶν δύο· ἐπρεπε νὰ εἴπῃς μίαν.

[Εἰσέρχεται ὁ Τυπάλλος συνοδευόμενος ὑπὸ τινων φίλων.]

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Μὰ τὴν κεφαλὴν μου, ἰδοὺ οἱ Καπουλέτοι!

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Μὰ τὸ ὑπόδημί μου, αὐτὸ μὲ εἶναι ἀδιάφορον!

ΤΥΠΑΛΛΟΣ. (Ἠρᾶς τοῦ φίλου του) — Θὰ τοῖς ἀμιλήσω, σταθῆτε πλησίον μου. — Χαίρετε, εὐπατρίδαί· ἔχω νὰ εἴπω μίαν λέξιν εἰς ἕνα ἐξ ὑμῶν.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Μίαν λέξιν! δὲν εἶναι μέγα πρᾶγμα! συνοδεύσατε τὴν λέξιν μὲ τὴν χειρονομίαν, τὴν λέξιν μὲ τὸ κτύπημα, καὶ ἰδοὺ ταχεῖα λύσις!

ΤΥΠΑΛΛΟΣ. — Δὲν περιμένω εἰμὴ κατάλληλον εὐκαιρίαν, προσφιλέςατε κύριε.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Διατί νὰ τὴν περιμένετε; Δημιουργήσατε αὐτήν.

ΤΥΠΑΛΛΟΣ. — Σὺ, Μερκούτιε, δὲν εἶσαι ὁ στενὸς φίλος τοῦ Ῥωμαίου; Δὲν εἶσαι σύμφωνος μετ' αὐτοῦ;...

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Σύμφωνος! μήπως νομίζεις ὅτι εἶμαι ψάλτης ἢ μουσικὸς καπηλείου! Ἄ! τώρα θὰ διαφωνήσωμεν. Πρόσεχε εἰς τὰς ἀσυμφωνίας! (Σύρει τὸ ξίφος του.) Ἴδου τὸ ῥυθμόμετρόν μου. Αὐτὸ θὰ σᾶς κύμῃ νὰ χορεύσετε, εὐπατρίδαί μου. Ἄ! σύμφωνος!

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Εἴμεθα ἐπὶ τῆς δημοσίας πλατείας· ὅλος ὁ κόσμος σᾶς βλέπει· ἄς ἐκλέξωμεν μέρος μᾶλλον ἀπομακρυσμένον καὶ ἄς συζητήσωμεν ψυχρῶς τὰ αἰτία τῆς ἐρίδος ταύτης. Βλέπετε ὅτι ὅλα τὰ βλέμματα εἶναι ἐστηριγμένα ἐφ' ἡμῶν. Ἄγωνε!

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπλάσθησαν διὰ νὰ βλέπωσιν. Ἄς βλέπουσ ἵσαν θέλουσ, δὲν θὰ τὸ κινήσω ἀπ' ἐδῶ. Κανεὶς δὲν θὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ κινήθῶ.

[Εἰσέρχεται ὁ Ῥωμαῖος.]

ΤΥΠΑΛΛΟΣ. — Ἦπαγε ἐν εἰρήνῃ, κύριε! (Δεικνύων τὸν Ῥωμαῖον.) Ἴδου ὁ ἄνθρωπός μου.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Ὁ ἄνθρωπός σας! Διάβολε! νὰ μὲ κρεμάσουσ ἐὰν αὐτὸς τὸν ὁποῖον καλῆς ἄνθρωπός σου φέρῃ τὴν οἰκοστολήν σου. Θὰ ἦναι ἄνθρωπός σου ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅταν θελήσης, ἐντιμότητε κύριε, καὶ οὐδὲν ἄλλο.

[Ὁ Τυπάλλος πλτ. ἰάζει τὸν Ῥωμαῖον.]

ΤΥΠΑΛΛΟΣ. — Ῥωμαδε, σὲ μισῶ πᾶν ὅ,τι δύναμαι νὰ σὲ εἶπω, εἶναι ὅτι σὲ μισῶ! Εἶσαι ἄνανδρος!

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Τυπάλλδε, ἔχω λόγους νὰ σὲ ἀγαπῶ. Ὡφειλον δι' ἄλλον τρόπον νὰ σοὶ ἀποκριθῶ, ἀλλὰ δὲν εἰμφορῶ νὰ σὲ εἶπω εἰμὴ ὅτι ὁ Ῥωμαῖος δὲν εἶναι ἄνανδρος καὶ ὅτι δὲν τὸν γνωρίζεις. Ὑγίαινε! (Κινεῖται ὅπως ἐξέλιθη.)

ΤΥΠΑΛΛΟΣ. — Παιδάριον! δὲν θὰ μὲ κάμης νὰ λησμονήσω τὰς προσβολὰς τὰς ὁποίας ἔλαβον παρὰ σοῦ. Μεταβολή, καὶ ἔκβαλον τὸ ξίφος.

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Ἐπιανερχόμενος.) — Ὀρκίζομαι ὅτι οὐδέποτε ἔλαβες παρ' ἐμοῦ οἰανδήποτε προσβολήν. Εἶναι μάλιστα ἀδύνατον νὰ φαντασθῆς πόσον σὲ ἀγαπῶ· μίαν ἡμέραν θὰ τὸ μάθης. Ὑπαγε λοιπὸν ἐν εἰρήνῃ, ἀνδρεῖέ μου Καπυυλέτε· τὸ ὄνομα τοῦτο ὡς βλέπεις μὲ εἶναι ἐπίσης προσφιλὲς ἔσον τὸ ἰδικόν μου.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Εἶναι ἀτάραχος! δὲν κινεῖται! ὑποτάσσεται! ὦ! τὴν ἄτιμον ἄνανδρίαν. Ὁ διδάσκαλος οὗτος τῆς ξιφασκίας φεύγει θριαμβεύων. Ἐμπρός, ἄθλιε Τυπάλλδε! εἰς προσοχήν, ὑπερασπίσθητι!

ΤΥΠΑΛΛΟΣ. — Τί μὲ θέλεις;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Καλέ μου πρίγκηψ, μίαν οὐγγίαν ἐκ τῶν ἐννέα οὐγγιῶν τοῦ αἱματός σου, μίαν μύνην. Θὰ ἴδω ἀκολούθως τί θὰ κάμω τὰς ἄλλας ὀκτώ. Σπεῦσον τὸ ξίφος εἰς τὸν ἀέρα! Δάβε τὸ ξίφος σου ἐκ τῶν ὠτίων, ἢ τὰ ὠτία σου θὰ αἰσθανθοῦν τὸ ἰδικόν μου.

ΤΥΠΑΛΛΟΣ. — Λοιπὸν, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου. (Γίνονται εἰς προσηλάξειν.)

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἀνδρεῖέ μου Μερκούτιε, ἐπίστρεψον τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Ἄς ἴδωμεν ὀλίγον τὴν περίφημον ἐκείνην τρίτην, ὠραῖέ μου κύριε Τυπάλλδε. (Κτυπῶνται.)

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Βενβόλιε, σύρον τὸ ξίφος καὶ ἀνάγκασον αὐτοὺς νὰ θέσωσι τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην. (Πρὸς τοὺς δύο μαχομένους.) — Ἐν ὀνόματι τοῦ οὐρανοῦ, εὐπατρίδαι μου! — Τυπάλλδε! — Μερκούτιε! — Σταθῆτε! ἢ ἀπαγόρευσις τοῦ πρίγκηπος εἶναι ῥητή. — Τυπάλλδε! — Φίλτατε Μερκούτιε!

[Ὁ Μερκούτιος πίπτει τρωθεὶς θανασίμως. Ὁ Τυπάλλδος ἀποσύρεται μετὰ τῶν φίλων του.]

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Ἴδου ἐγὼ πληγωμένος! — Εἰς τὸν διάβολον αἱ δύο οἰκογένειαι! Ἐτελείωσεν. Ὁ ἄλλος ἔφυγε... καὶ δὲν ἐπληρώθη διόλου.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ποῦ εἶναι ἡ πληγὴ σου;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Μικρὰ πράγματα, ἀπλή ἀμυχή... Ἐνταῦτοις, δὲν μὲ χρειάζεται ἄλλο τίποτε. (Πρὸς ἕνα ἐκ τῶν ἀκολούθων του.) — Ἀκόλουθε! γρήγορα ἕνα χειρουργόν.

[Ὁ ἀκόλουθος ἐξέρχεται.]

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Φίλε, θάρρος, ἡ πληγὴ εἶναι ελαφρά.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. — Ὅχι, τίποτε, εἶναι ἐλαφρά. Ὁ ἀχρεῖος μου ἔκαμε μίαν ὀπήν ὡς τοῦ φρέατος. Ἄλλ' ἀδιάφορον ἡ ζωὴ θὰ φύγη ἀπ' ἐδῶ. Ἀύριον ὅταν θὰ ζητήσετε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μερκουτίου, θὰ σᾶς ἀποκριθῶσιν: Εἰς τὸ κοιμητήριον. — Χαῖρε κόσμῳ ἐπίγειε, Ἴδου ἐγὼ πασωμένος! — Εἰς τὸν διάβολον αἱ δύο σας οἰκογένειαι. — Ἐγὼ, εἰς ἀνὴρ, νὰ λάβω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ζῶον, ἀπὸ αὐτὴν τὴν γάταν, ἀπὸ αὐτὸν τὸν ποντικόν, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μηδὲν, ἀμυχήν καὶ θάνατον! (Πρὸς τὸν ὄψιμον.) — Καὶ σεῖς τί ἐκάμνατε ἐκεῖ; Διὰ τί ἐρρίφθητε μεταξὺ ἡμῶν; μὲ ἐκρατεῖτε ὑπὸ τὸν βραχίονα ὅταν ἔλαβον τὸ κτύπημα.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ὁ σκοπός μου ἦτο καλός, πτωχέ μου φίλε.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ. (Πρὸς τὸν Βενβόλιον.) — Βενβόλιε, μετάφερε με εἰς μίαν οἰκίαν· αἰσθάνομαι ὅτι λειποθυμῶ. Εἰς τὸν διάβολον αἱ δύο οἰκογένειαι. Εἰς τὸν διάβολον. Χάρις εἰς αὐτὰς, Ἴδου ἐγὼ κρέας τοῦ κοιμητηρίου. — Τὸ κτύπημα εἶναι καλόν, εἶναι λαμπρόν, εἶναι τέλειον! — ὦ! αὐτὰ αἱ δύο οἰκογένειαι!

[Ὁ Βενβόλιος καὶ ὁ Μερκούτιος ἀπασι-
ρονται μὲ βραδὴν βήματα.]

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἴδου εἰς εὐπατρίδης φονευθεῖς, ὁ στενὸς συγγενὴς τοῦ πρίγκηπος, ὁ ἰδιαίτερος φίλος μου... καὶ φονευθεῖς χάριν ἐμοῦ! — Τυπάλλδε, Τυπάλλδε, πρὸ μιᾶς ὥρας συγγενὴ μου, μὲ ὑβρίζεις! — Ἡ τιμὴ μου ἠμφισβητήθη

παρ' αὐτοῦ, ἢ φήμη μου προσεβλήθη! —
Α! Ἰουλία, παμφιλτάτη Ἰουλία! ἢ
 καλλονήσου μὲ καθιστᾶ ἀσθενῆ γυναῖ-
 κα· χάριν σοῦ, τὸ θάρρος μου ἔχασε
 τὴν πρώτην ἰσχύου του, καὶ πλέον δὲν
 εἶμαι ὁ ἴδιος!

[Ἐπιστρέφει ὁ Βενθάλιος.]

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — **Α!** Ῥωμαίε, ἀπέθανεν
 ὁ ἀνδρεῖός μας Μερκούτιος. Ἡ εὐγενὴς
 ἐκείνη ψυχὴ ἀπέπτη εἰς οὐρανόν· ἐγκα-
 τέλιπε ταχέως τὴν γῆν τὴν ὁποῖαν πε-
 ριεφρόνει. Δὲν ὑπάρχει πλέον.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ποία ἡμέρα! Σκοτεινὴ
 εἰμαρμένῃ ἀνοίγεται πρὸ ἐμοῦ· τὴν πα-
 ροῦσαν ὑὰ ἐπακολουθήσωσιν ἄλλαι ἡμέ-
 ραι οὐχ ἤττον θλιβεραί· ἢ ἀρχὴ εἶναι
 λυπηρὰ, τὸ τέλος προμηνύεται φρικώδες.

[Ἐπιστρέφει ὁ Τυπάλδος.]

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Ἴδού αὐτὸς ὁ μανιώδης
 ἐπιστρέφει!

ΡΩΜΑΙΟΣ (Σύριον τὸ ξίφος καὶ ὄρμῶν). — Ζῆ,
 θριαμβεύει, καὶ ὁ Μερκούτιος ἀπέθανεν.
 Ἐπιφύλαξις, σεβασμὸς, ἠπιότης, μα-
 κρὰν ἀπ' ἐμὲ, ἐπανέλθετε εἰς τὸν οὐ-
 ρανὸν ὑποῦ ἀνῆκετε. Εἰς ἐμὲ ἐλθέ μανία
 ἀκτινοβόλος, εἰς ἐμὲ ὄπλα καὶ αἷμα!
 (Πλησιάζει τὸν Τυπάλδον.) Σὺ, Τυπάλδε, ὅ-
 τισ μὲ ἀνῆκασες ἀναυδρον, σοὶ ἀντα-
 ποδῖδω τὴν λέξι τούτην ἢν εἶπας. Ἡ
 ψυχὴ τοῦ ἀποθανόντος Μερκούτιου εἶναι
 ἐκεῖ, ὑπερᾶνω τῆς κεφαλῆς μου, σέ καλεῖ,
 σέ περιμένει. Πρέπει νὰ τὸν ἀκολουθή-
 σωμεν, ἢ σὺ, ἢ ἐγὼ, ἢ καὶ οἱ δύο. (Ἡ
 Ῥωμαῖος προσβάλλει μανιώδως τὸν Τυπάλδον.)

ΤΥΠΑΛΔΟΣ. — Δυστυχῆς παιδάριον!
 δὲν θὰ βραδύγης νὰ ἐνωθῆς μὲ τὸν φί-
 λον τὸν ὁποῖον τοσοῦτου ποθεῖς.

ΡΩΜΑΙΟΣ (Σείων τὸ ξίφος). — Αὐτὸ θὰ
 ἀποφασίσῃ.

[Ἡ Ῥωμαῖος κυπάττει μετὰ τοῦ Τυπάλδου.

Ἡ Τυπάλδος πίπτει τρωθεὶς θανάτῳ.]

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Φύγε ταχέως, φύγε,
 Ῥωμαίε. Ὁ Τυπάλδος ἐφονεύθη, φθά-
 νουσιν οἱ πολῖται. . . Ἐμπρὸς, μὴ ἀνοη-
 σίας! ἐὰν συλληφθῆς, ὁ πρίγκηψ θὰ
 σέ καταδικάσῃ εἰς θάνατον. Ἐμπρὸς,
 σπεύσον· μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ὄ! εἶμαι παίγιον τῆς
 τύχης.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Δὲν φεύγεις! φύγε γρή-
 γωρα. [Ἡ Ῥωμαῖος ἐξέρχεται.]

[Προστρέχουσιν αἱ παῖσαι.]

Α. ΠΟΛΙΤΗΣ. — Πόθεν ἐφυγεν ὁ δολο-
 φόνος, ἐκεῖνος ὅστις ἐφόνευσεν τὸν Μερ-
 κούτιον; εἶναι ὁ Τυπάλδος! Πρὸς ποῖαν
 διεύθυνσιν ἐτράπη;

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Ὁ Τυπάλδος; Ἴδού αὐ-
 τὸς! Ἴδού τὸ πτώμα του!

Α. ΠΟΛΙΤΗΣ. (Σταματῶν τὸν Βενθάλιον.)
 — Ἐμεῖς, κύριε, ἀκολουθήσατέ με· ἐν
 ὀνόματι τοῦ πρίγκηπος, ἔλθετε, πρέπει.

[Εἰσέρχεται ὁ πρίγκηψ μετὰ τῆς ἀκολουθίας
 του· συγχρόνως δὲ εἰσέρχονται οἱ ἀρχηγοὶ τῶν
 οἰκογενεῶν Μοντέγων καὶ Καπουλέτων.]

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ. — Ποῦ εἶναι οἱ ἄθλιοι οἱ
 ἀρχίσαντες τὴν ὀχλαγωγίαν;

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ (Φρουρούμενος ὑπὸ πολιτῶν).
 — Ἡξεύρω, εὐγενὴ πρίγκηψ, πῶς ἤρ-
 χισε καὶ πῶς ἐτελείωσεν ἢ ἀπαισία
 αὐτῆ ἔρις· δύναμαι νὰ σοῦ ἀποκαλύψω
 τὸ μυστήριον αὐτῆς καὶ νὰ περιγράψω
 αὐτὴν λεπτομερῶς. Ἐχετε ἐνώπιόν σας
 τὸ κίματύφυρτον σῶμα τοῦ ἀνθρώπου
 τοῦ φονεύσαντος τὸν Μερκούτιον, τὸν
 συγγενῆ σας· ὁ νέος Ῥωμαῖος ἐκτύπησε
 τὸν φονέα.

ΕΓΓΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ (Πλησιάζουσα τὸ σῶμα
 καὶ ἀναγνωρίζουσα τὸν Τυπάλδον). — Ὄ Τυ-
 πάλδε, ἀνεψιέ μου, νιὲ τοῦ ἀδελφοῦ
 μου. Ὄ! τί θλιβερὸν θέαμα! τὸ αἵ-
 μά του ῥέει ἀκόμη, τὸ αἷμα ἐνός τῶν
 στενοτέρων μου συγγενῶν! — Πρίγ-
 κηψ, ἐν ὀνόματι τῆς ἱερᾶς ὑποσχέσεώς
 σου, ἐκδικήθητι τὸ χυθὲν τοῦτο αἷμα,
 τὸ αἷμα τῶν Καπουλέτων· ζητοῦμεν εἰς
 ἀντάλλαγμα τὸ αἷμα τῶν Μοντέγων.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ. — Βενθάλιε, ὁμιλήσατε,
 πῶς ἤρχισεν ἢ δυστυχῆς αὐτὴ ὑπόθεσις;

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. — Ὁ προκαλέσας εἶναι ὁ
 Τυπάλδος, ὁ ἐκδικητῆς εἶναι ὁ Ῥω-
 μαῖος. Ὁ Ῥωμαῖος τὸν ὑποδέχεται
 ἠπίως, τὸν παρακαλεῖ νὰ σκεφθῆ τὸ ἀ-
 κροσφαλὲς τῆς θέσεώς του, τὸν κίνδυνον
 τοιαύτης ἔριδος, τῷ ἐνθυμίζει ὡσαύτως
 ὅτι ἠπειλήσατε διὰ τῆς ὀργῆς σας ὄντι-
 να δῆποτε ταραξόντα τὴν πόλιν. — Μά-
 ταιοι ἀγῶνες! Εἰς μάτην ἢ φυσιογνω-

μία του είναι συμβιβαστική, ἡ στάσις του εὐπροσήγορος, ἡ φωνή του ἠπία, ὁ τόνος του ὑπάραχος· εἰς μάτην ὅλα ταῦτα, οὐδὲν δύναται νὰ καταπραῦνη τοῦ παράφορον Τυπάλδου, τὴν μανιώδη ὀργὴν του. Κωφὸς πρὸς τοὺς εἰρημικοὺς ἐκείνους λόγους, ὁρμᾷ κατὰ τοῦ Μερκούτιου μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα καὶ προσπαθεῖ νὰ διαπεράσῃ τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο στήθος. Ἴση ὕργῃ ἐξίπτει τοὺς δύο εὐπατρίδας, καὶ οἱ δύο ἐχθρικοὶ σίδηροι προσβάλλονται καὶ συναντώνται. Ὁ Μερκούτιος ἐν τῇ ἀρειμανίᾳ περιφρονήσει του, ταπεινώνει διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν αἰχμὴν ἣτις δεικνύει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του στίλβοντα τὸν ψυχρὸν θάνατον, καὶ διὰ τῆς ἄλλης ζητεῖ νὰ ἀνταποστείλῃ τοῦτον εἰς τὸν ἀντίπαλόν του ὅστις ἰμιλλᾶται μετ' αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπιδεξιότητα. Ἐν τούτοις ὁ Ῥωμαῖος ἐξακολουθεῖ κραυγάζων· Σταθήτε!—Ἡ γλῶσσά του εἶναι ὀλιγώτερον ταχεῖα τῆς χειρὸς του ἣτις καταβιβάζει συγχρόνως τὰ ἀπαλοῖα ξίφη. Ὅρμᾳ μεταξὺ τῶν μαχομένων· καὶ ὁ Τυπάλδος, ἀκοντίσας εὐθὺς κτύπημα κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του, ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ Ῥωμαίου, ἀποσπᾷ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρείου τούτου εὐπατρίδου, τὸν ἀφίνει νεκρὸν καὶ φεύγει. . . . Ἀλλὰ μετ' ὀλίγου ἐπανέρχεται, καὶ εὐρίσκει πάλιν τὸν Ῥωμαῖον. Εἰς τὰ στήθη τοῦ τελευταίου τούτου ἤρχισε νὰ γενᾶται ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐκδικήσεως· κτυπῶνται ἡ ἄστραπὴ εἶναι ὀλιγώτερον ταχεῖα· δὲν λαμβάνω καιρὸν οὔτε νὰ σύρω τὸ ξίφος μου οὔτε νὰ τοὺς διαχωρίσω, καὶ ὁ Τυπάλδος πίπτει τρωθεὶς θανασίμως ἐνῶ ὁ Ῥωμαῖος τρέπεται εἰς φυγὴν. Ἐὰν τοιαύτη δὲν ἦναι ἡ ἀλήθεια, ἀπολεσθήτω ἡ ζωὴ μου.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι συγγενὴς τῶν Μοντέγων, μὴ τὸν πιστεύετε, ψεύδεται· ὑπερασπίζεται τὴν οἰκογένειάν του. Θὰ τὸν προσέβαλον εἴκοσι· ἐχρειάζοντο εἴκοσι ἐχθροὶ διὰ νὰ τὸν καταβάλλωσιν ἐν τῇ αἰσχυρᾷ αὐτῇ ἔριδι. Ζητῶ, ζητῶ μεγαλοφῶνως δικαιοσύνην. Πρίγκηψ, πρέ-

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Δ΄.]

πει νὰ μὲ τὴν δώσῃς. Ὁ Τυπάλδος ἐξέλιπεν ὑπὸ τὸ ξίφος τοῦ Ῥωμαίου· πρέπει νὰ ἐκλείψῃ καὶ ὁ Ῥωμαῖος.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ. — Ὁ Ῥωμαῖος ἐφόνευσεν τὸν Τυπάλδου, ὁ Μερκούτιος ἀπέθανε πληγωθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυπάλδου. Τίς θὰ μὲ ἀποζημιώσῃ ζωὴν ἣτις μὲ ἦτο προσφιλεστάτη;

ΜΟΝΤΕΓΟΣ. — Ἦτο προσφιλεὶς εἰς τὸν Ῥωμαῖον τοῦ ὁποῖου ὁ Μερκούτιος ἦτο φίλος· ὁ Ῥωμαῖος δὲν πρέπει νὰ τιμωρηθῇ. Παιὸν εἶναι τὸ ἐγκλημά του; Φονεύων τὸν Τυπάλδου, ἔπραξεν ὅ,τι ἠθελε πράξει ὁ νόμος.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ. — Ἦτο ἐγκλημα καὶ ἡ τιμωρία ἦν ἀπαγγέλλω κατ' αὐτοῦ εἶναι ἡ ἐξορία· ἄς ἀναχωρήσῃ παράυτα. Θέλω νὰ κατευνασθῶσι τὰ μίσση ὑμῶν· πρόκειται περὶ τοῦ συμφέροντός μου· εἶναι πῖμά μου, ἴδιόν μου αἷμα αὐτὸ τὸ ὁποῖον ῥέει ἔνεκα τῶν ἀγενῶν σας ἐρίδων. Ἀλλὰ θὰ μὲ τὸ πληρώσετε τοσοῦτον ἀκριβὰ, ὥστε ἡ ἀπώλεια αὐτῆ ἔσεται δι' ὑμᾶς μεταμέλεια· δεήσεις, ἱκεσίαι, θὰ μείνω κωφὸς εἰς πᾶν ὅ,τι μὲ εἴπωσι, καὶ αἱ ἀδικίαι σας δὲν θὰ ἐξαγορασθῶσιν οὔτε ὑπὸ τῶν δακρύων σας οὔτε ὑπὸ τῶν παρακαίρων δικαιολογιῶν σας. Παύσατε λοιπὸν πᾶσαν διαμαρτύρησιν. Μακρὰν ἀπ' ἐδῶ ὁ Ῥωμαῖος· ἡ ὥρα καθ' ἣν τὸν συλλάβωσιν ἔσεται ἡ τελευταία αὐτοῦ ὥρα. Ἐγείρατε τὸ πτώμα τοῦτο· βραδύτερον θὰ ἐκφράσω τὴν θέλησί μου. Ἡ εὐσπλαγχνία ἡ συγχωροῦσα τὸν δολοφόνον εἶναι εὐσπλαγχνία φονικὴ.

[Ἐγείρουσι τὸ πτώμα, ὁ πρίγκηψ ἀποσύρεται μετὰ τῆς ἀκολουθίας του, καὶ οἱ ἄλλοι ἐξέρχονται διὰ διαφόρων μερῶν.]

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Θάλαμος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ
Καπουλέτου.

[Ἐισέρχεται ἡ Ίουλια.]

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἀ! ἰδοὺ αὐτῆ, ἰδοὺ ἡ τροφὸς μου. Μὲ φέρει εἰδήσεις. — Ἀ! ὅσοι μὲ ὀμιλοῦν περὶ τοῦ Ῥωμαίου, μὲ ὀμιλοῦσι γλῶσσαν οὐρανίαν. — Παρα-

μάνα, παραμάνα, τί ἔχεις νὰ μὲ εἰπῆς; Τί κρατεῖς ἐκεῖ; τὴν μεταξίνην κλίμακα, ἐκείνην τὴν ὁποίαν σὲ εἶπεν ὁ Ῥωμαῖος νὰ προμηθευθῆς;

ΤΡΟΦΟΣ. (Ῥίπτουσα μὲν ἀγανακτῆσαι τὴν μεταξίνην κλίμακα.) — Ναι, νὰ αὐτὴ ἡ σκάλα.

ΙΟΥΔΙΑ. — Ἐ λοιπόν! τί ἔχεις; τί τρέχει; διατί αὐτὰ τὰ κινήματα; διατί ἐνόνεις τὰς χεῖράς σου καὶ τὰς ὑψόνεις πρὸς τὸν οὐρανόν; τί ἔχεις νὰ μὲ εἰπῆς;

ΤΡΟΦΟΣ. (Κλαίουσα καὶ κράζουσα.) — Ἀ! Χριστὲ καὶ Παναγία! Ἀπέθανε, ἀπέθανε, κυρία μου! ἐχαθῆκαμεν.

ΙΟΥΔΙΑ. — ὦ Θεέ! τί σκληρὸν λόγον εἶπες;

ΤΡΟΦΟΣ. — Ὁ Ῥωμαῖος, αὐτὸς μόνος, ὄχι ὁ Θεός, ὄχι ὁ Θεός, ἀλλ' ὁ Ῥωμαῖος. Καὶ ποῖός τὸ ἔλεγε!

ΙΟΥΔΙΑ. — Τί δαίμων εἶσαι λοιπόν καὶ μὲ τυραννεῖς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Αὐτὸ τὸ μαρτύριον! μόνον ἡ κόλασις ἔχει τοιαῦτα μαρτύρια. Ἐφονεύθη ὁ Ῥωμαῖος; ὄμιλει! Εἶπέ ναι, τίποτε ἄλλο εἰμὴ ναι! αὐτὴ ἡ συλλαβὴ θὰ μὲ φονεύσῃ, ἀλλὰ πρὸφερέτην, προφερέτην ταχέως! Ἐφονεύθη; ὄμιλησον! εἶπέ ναι ἢ ὄχι! Μίαν ἢ δύο λέξεις μόνον δὸς μοι τὴν ζωὴν ἢ τὸν θάνατον.

ΤΡΟΦΟΣ. — Τὴν εἶδα, κυρία, εἶδα τὴν πληγὴν, τὴν εἶδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια!... Ἰησοῦ καὶ σωτηρὰ μου! Μία πληγὴ τόσο βαθειὰ, ἐκεῖ, κατὰ μεσαεῖς τὰ ἀνδρικὸν του στῆθος... καὶ τὸ σῶμα του καταματωμένο, καταματωμένο, ὠχρὸ, ὠχρὸ σὰν λεῖψανο!... ὄλο γεμάτο ἀπὸ αἷμα... ἀπὸ αἷμα μαῦρα... ἴκοντεψα νὰ λιγοθυμῶσω!

ΙΟΥΔΙΑ. — ὦ! συντρίφθητι, καρδιά μου! ἐγκατάλειψον τὸ δυστυχὲς τοῦτο καὶ εὐθραυστον σῶμα· ὀφθαλμοὶ μου, ἀποχαιρετίσατε τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ φῶς· γῆϊνον περικάλυμμα, ἐπιστρέψον εἰς τὴν γῆν, τὸ μόνον ἄσυλόν σου. Ἰουδα, παῦσον νὰ ἀναπνέῃς καὶ νὰ ζῆς, καὶ τὸ αὐτὸ σάβανον ἂς σὲ ἐνώσῃ μὲ τὸν Ῥωμαῖον.

ΤΡΟΦΟΣ. — Ἀ! ἦταν ὁ καλλίτερός μου φίλος, ὁ Τυπάλδος μου, τὸ εὐγενικὸν μου

ἀρχοντόπουλον. Ἄλοιμονον! τὸν εἶδα τὸν Τυπάλδον, τὸν ἐξαιρετὸν Τυπάλδον, τὸν εἶδα φονευμένον, καὶ αὐτὸ ὅπου σὰς λέγω εἶναι ἀληθές.

ΙΟΥΔΙΑ. — Τί λέγεις; οἱ λόγοι σου εἶναι μᾶλλον ἀόριστοι τῆς θυέλλης ἥτις πνέει πανταχόθεν συγχρόνως. Ὁ Ῥωμαῖος σφαγείς! ὁ Τυπάλδος φονευθείς! Ὁ εἶς μὲ ἦτο συγγενὴς προσφιλέης, ὁ ἄλλος σύζυγος χιλιάκις προσφιλέστερος. Μῆπως ἐπέστη ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ κόσμου, καὶ ἤχησεν ἡ ἀπαισία σάλπιγξ; Ἐὰν ἀπέθανον ἀμφότεροι, διατί νὰ ζῶ ἀκόμη; καὶ τί πράττουσιν ἐπὶ τῆς γῆς οἱ ἐπιζῶντες;

ΤΡΟΦΟΣ. — Ὁ Τυπάλδος ἀπέθανεν ὁ Ῥωμαῖος ἐξωρίσθη. Ὁ Ῥωμαῖος ἐφόνευσεν τὸν Τυπάλδον καὶ τὸν κατεδικάσαν εἰς ἐξορίαν.

ΙΟΥΔΙΑ. — Ἀ, Θεέ μου! ὁ Ῥωμαῖος! Ἡ χεῖρ του ἔχυσεν τὸ αἷμα τοῦ Τυπάλδου;

ΤΡΟΦΟΣ. — Ναι, κυρία· ναι, κυρία ὁ Ῥωμαῖος, ὁ Ῥωμαῖος.

ΙΟΥΔΙΑ. — ὦ, ὑπὸ τὴν θελκτικὴν ἐκείνην μορφήν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκρύπτεται τοιοῦτο τέρας; Ἐπὶ τὸ ἀγγελικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον εἶναι δυνατόν νὰ ἐκρύπτεται τοσοῦτον ἀγρία καρδία τίγριδος; Τοσαύτη ἐξωτερικὴ γλυκύτης καὶ ἐσωτερικὴ βαρβαρότης. Ψυχὴ μίμοχαρούς λόκου καὶ ἐξωτερικὸν ἀθῶον ἀρνίου. Καλλονὴ ἐξωτερικὴ, πρόσωπον θείου, σὰς περιφρονῶ καὶ σὰς καταρῶμαι. Οὐράνια σύμβολα τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀρετῆς, εἰσθε λοιπὸν μηδέεν; Μὲ ἠπατήσατε! Ἐκείνον τὸν ὁποῖον μετεμορφοῦτε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μου δὲν ἦτο εἰμὴ κατὰδικος, δολοφόνος καὶ ἄθλιος! ὦ φύσις, τί ἔπραπτες, καὶ ποῖον δῶρον ὑπεσχέθης εἰς τοὺς ἀγγέλους τῆς ἀβύσσου, ὕταν, ὑπὸ τὴν οὐρανίαν ἐκείνην μορφήν, ἐκρυπτες τὰ ἐγκλήματα τοῦ ἄδου; Ἀθλιότης! ἐλεεινότης! Ἐπὶ τοσοῦτον ὠραῖον ἐξωτερικὸν, τοσοῦτον φρικώδης πραγματικότης! Εἶναι δυνατόν τοιαύτη ἀπατηλὴ καὶ μέλαινα ψυχὴ νὰ κατοικῇ τοιοῦτο λαμπρὸν ἀνάκτορον!

ΤΡΟΦΟΣ. — Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος εἰς τὸν ὁποῖον νὰ εἴμπορῇ κανεὶς νὰ ἐμπι-

στευθῆ. Ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶναι ἄπιστοι καὶ ἄτιμοι· ὅλοι εἶναι προδόται, κακοήθεις, ἄθλιοι, τέρατα! — Ἄ, Θεέ μου, (Πίπτει ἐπὶ καθέδρῃ.) Ποῦ εἶναι ὁ Πέτρος; Πέτρε, ποῦ εἶσαι; δός μου ὀλίγα βράκι, Πέτρε! Ὅλα αὐτὰ μὲ ἐφόβουνσαν· πόσαις λύπαις, πόσα βάσανα, πόσαις ἀπελπισίαις! Κοντεύω νὰ γερῶσω πρόωρα! — Κατάρρα εἰς τὸν Ῥωμαῖον, αἰσχος εἰς τὸν Ῥωμαῖον!

ΙΟΥΛΙΑ. — Κατηραμένη ἔστω ἡ γλῶσσα ἢ ὁ μίλουσα οὕτω κατὰ τοῦ Ῥωμαῖου! δὲν ἐγεννήθη διὰ τὸ αἰσχος· τὸ αἰσχος θὰ ἡσχύνητο νὰ πλησιάσῃ τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο μέτωπον ὅπου ἡ τιμὴ ἔσκησε τὸν θρόνον της καὶ ὅπερ εἶναι ἄξιον νὰ φέρῃ τὸ στέμμα τοῦ κόσμου. Ἐγὼ νὰ τὸν καταρασθῶ! ἐγὼ νὰ τὸν ὑβρίσω!... ὦ, τί ἀγενὲς πλάσμα ἦμην!

ΤΡΟΦΟΣ. — Αὐτὸς ἐφάνησε τὸν ἐξαδελφόν σας, καὶ θὰ τὸν ἐπαινέσετε;

ΙΟΥΛΙΑ. — Εἶναι σύζυγός μου, καὶ θέλεις νὰ τὸν κακολογήσω! Ἄ! φίλτατε καὶ δυστυχῆ πούθεντα μου, ἰδοὺ τρεῖς ὥραι ἀφότου σοὶ ἀνῆκω, καὶ σχίξω τὴν ὥραιαν φήμην σου! Τίς θὰ τὴν ὑπερασπισθῆ, τίς θὰ τὴν σώσῃ;... (Μετέπειτα παύειν.) — Ἄλλ' ὦ δυστυχῆ καὶ ἐνοχὲ Ῥωμαῖε, διατί ἐπληξες τὸν Τυπάλδον; — Φεῦ! ὁ Τυπάλδος, ὁ ἀποτρόπαιος Τυπάλδος θὰ ἐφόβουε τὸν Ῥωμαῖον μου. — Δάκρυα, παράφορα δάκρυα, παύσατε τρέχοντα· εἰσθε τέκνα τῆς θλίψεως· μὴ πληρῶνετε εἰς τὴν εὐδαιμονίαν μου τὸν φόρον σας καὶ τὸν σεβασμόν σας. Ζῆ ὁ Ῥωμαῖος, ὁ σύζυγός τὸν ὅπουδεν ὁ Τυπάλδος ἤθελε νὰ δολοφονήσῃ. Ἀπέθανεν ἂ θελήσας νὰ φονεῖσῃ τὸν σύζυγόν μου. Ὁ Τυπάλδος ἐφονεύθη. Δὲν πρέπει νὰ ἤμας εὐτυχῆς; διατί λοιπὸν νὰ κλαίω; (Διακόπεται πρὸς στιγμὴν.) — Τὸ ἐνθυμοῦμαι· ἤκουσα μίαν λέξιν τρομερωτέραν τοῦ θανάτου τοῦ Τυπάλδου, εἰς τὴν λέξιν ἐκείνην ἡ ψυχὴ μου μὲ ἐγκατέλειπεν! Ἦθελα, ἤθελα νὰ μὴ τὴν ἐνθυμοῦμαι πλέον· ἀλλ' ἐνετυπώθη εἰς τὴν μνήμην μου τὴν ὅποιαν πιέξεν. Τὴν κουράζει καὶ τὴν καταβιβρώσκει ὡς ἡ ἐνθύμησις τοῦ ἐγκλημάτος βαρύνει τὴν ψυχὴν τοῦ ἐγ-

κληματίου. Ὁ Τυπάλδος ἀπέθανεν, μοὶ ἔλεγε, καὶ ὁ Ῥωμαῖος ἐξωρίσθη! — Ἐξωρίσθη! τί λέξεις! ἐν τῇ λέξει ταύτῃ μόνῃ ἐμπεριέχεται ὁ θάνατος χιλίων Τυπάλδων. Δὲν ἤρκει ὅτι ἔχασα τὸν ἐξαδελφόν μου; Διατί ὁ Οὐραυδὸς δὲν ἤρκέσθη εἰς τὴν τιμωρίαν ταύτην; Ἄλλ' αἱ δυστυχῖαι ἐπέρχονται ἡμῖν σωρηδόν· βαδίζουσιν ὁμοῦ καὶ καταβάλλουσιν ἡμᾶς διὰ τοῦ ἀριθμοῦ των. Ἐὰν μοὶ ἔλεγον: Ὁ Τυπάλδος ἀπέθανεν· ἡ μήτηρ σου καὶ ὁ πατήρ σου τὸν ἠκολούθησαν. Θὰ ἔκλαιον, πικρῶς θὰ ἔκλαιον. Ἄλλὰ κατόπιον τῶν λέξεων ταύτων: Ὁ Τυπάλδος δὲν ὑπάρχει πλέον, ἰδοὺ ἔρχεται ἄλλη εὐδοχία: Ὁ Ῥωμαῖος ἐξωρίσθη. Ἄλλ' ἡ ἐξορία εἶναι ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς, τῆς μητρὸς, τοῦ Ῥωμαῖου, τῆς Ἰουλίας, παντὸς ὅ,τι ὑπάρχει. Ὁ Ῥωμαῖος ἐξωρίσθη! Εἶναι θλίψις ἀτελείωτος, ἀτέρμων, ἀπεριόριστος, θλίψις ἣν οὐδὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ καὶ τὴν ὅποιαν δὲν εὐρίσκει τις λέξεις νὰ παραστήσῃ. (Στιμὴν κλιμαίει.)

— Τροφὲ, ποῦ εἶναι ὁ πατήρ μου; ποῦ εἶναι ἡ μήτηρ μου;

ΤΡΟΦΟΣ. — Πλησίον τοῦ σώματος τοῦ Τυπάλδου· καὶ οἱ δύο κλαίουσι καὶ οὐδὲν κλαίουσι. Ἐλάτε νὰ σᾶς ὁδηγήσω.

ΙΟΥΛΙΑ. — Θὰ πλύνωσι τὴν αἱματομήμητον πληγὴν τὰ δάκρυά των; Ἄ! ἀφοῦ ξηρανθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ των, τότε θὰ κλαύσω τὴν ἐξορίαν ἐκείνου τὸν ὅποιον ἀγαπῶ. (Πρὸς τὴν τροφὴν.) Διάβε αὐτὴν τὴν κλίμακα. — Δυστυχῆς ὄργανον, δὲν θὰ χρησιμεύσῃ πλέον εἰς τίποτε· ἡ πρᾶξις σου ἔσεται ματαία ὡς καὶ ἡ ἐμή. Ὁ Ῥωμαῖος θὰ ἀναχωρήσῃ· θὰ σὲ μετεχειρίζετο διὰ νὰ φθάσῃ μέχρις ἐμοῦ. Τρελὴ ἐλπίς! εἶμαι σύζυγός καὶ παρθένος! χήρα θὰ ἀπεθάνω παρθένος ἀκύμη. Ἐμπρὸς, τροφὲ, λάβε αὐτὴν τὴν ἀναβάθρα, ὑπάγω νὰ εὐρω τὴν νυμφικὴν κλίμη μου, τὴν ἐνταφίαν κοιτίδα· καὶ ὁ θύναυτος θὰ δρέψῃ τὸ αἶθος τῆς νεότητός μου.

ΤΡΟΦΟΣ. — Πηγαίνετε εἰς τὰ δωμάτιόν σας, ἐγὼ πηγαίνω νὰ εὐρω τὸν Ῥωμαῖον καὶ νὰ σᾶς τοῦ στείλω αὐτὸς θὰ σᾶς

παρηγορήσῃ. Ἐξεύρω πολὺ καλὰ τοῦ θὰ τὸν εὐρω. Ἰουλίᾳ, θὰ ἦναι ἐδῶ ἀπόψε, ἀκούετε; Πηγαίνω, θὰ τὸν εὐρω εἰς τοῦ ἀδελφοῦ Δαυρεντίου.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ω! τρέξε, τρέξε· ζήτησον, εὐρέ τον, τὸν σύζυγον τοῦτου, τὸν φίλου αὐτὸν τῆς ψυχῆς μου. Δύς του αὐτὸ τὸ δακτυλίδιον, καὶ εἶπέ του νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ λάβῃ τοὺς τελευταίους μου ἀποχαιρετισμούς.

[Ἦνυθεν μὲν ἐξέρχεται ἡ τροφὸς ἐκείθεν
δὲ ἡ Ἰουλίᾳ.]

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Τὸ σπήλαιον τοῦ ἀδελφοῦ
Δαυρεντίου.

[Ἐισέρχονται ὁ ἀδελφὸς Δαυρεντίος καὶ ὁ
Ῥωμαῖος.]

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. (Πρὸς τὰ παρατηνικὰ.) — Ἐξελθε τῆς κρύπτης σου, Ῥωμαῖε, ἐλθέ, δυστυχῆ μου φίλε. Ἡ δυστυχία ἠράσθη τοῦ πεπρωμένου σου· ἀντὶ συζύγου ἔχεις τὴν ἀτυχίαν.

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Προχωρῶν.) — Τί νέα, πάτερ μου; τί ἀπεφάσισεν ὁ πρίγκηψ; ποῖα ἀγνωστὸς ποιῆν μὲ περιμένει διὰ νὰ δοκιμασθῇ τὸ θάρρος μου;

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Αἱ δοκιμασίαι τῆς τύχης, αἱ πικρῖαι αὗται τοῦ βίου σοῦ εἶναι ἤδη λίαν γνωσταί, προσφιλές τέκνον. Ἐρχομαι νὰ σὲ εἶπω τί ἀπεφάσισεν ὁ πρίγκηψ.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Τὸν θάνατόν μου, δὲν ἀμφιβάλλω.

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ὅχι, ἡ ἀπόφασίς του εἶναι ἠπιωτέρα· τὰ χεῖλη του σὲ καταδικάζουσιν, ὄχι εἰς θάνατον, ἀλλ' εἰς ἐξορίαν.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Εἰς ἐξορίαν! ἂ! εἰς ἐξορίαν! Ἀυπήσου με, εἶπέ μοι ὅτι μὲ κατέδικασεν εἰς θάνατον. Μετ' ὀλιγωτέρου τρόμου θὰ προσβλέψω τὸν δήμιον ἢ τὴν ἐξορίαν. Ὅχι, ὄχι, μὴ ἐπαυαλάβῃς αὐτὴν τὴν λέξιν, μὴ ὀμιλήσῃς περὶ ἐξορίας.

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἀπὸ σήμερον πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν Βερόνην. Δάβε

θάρρος· ὁ κόσμος εἶναι εὐρύς, καὶ τὰ βήματά σου ἐλεύθερα.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ὁ κόσμος! ὁ κόσμος δι' ἐμὲ εἶναι ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς Βερόνης. Ἄλλοῦ εἶναι καθαριστήριον καὶ κόλασις, βάσανος καὶ μαρτύριον. Τὸ ἐξορίζεσθαι ἐκ τῆς Βερόνης εἶναι ὡς τὸ ἐξορίζεσθαι ἐκ τοῦ κόσμου. Διατί νὰ μεταχειρισθῆς τὴν λέξιν ταύτην τῆς ἐξορίας; εἶπέ τὴν κυρίαν λέξιν· εἶπέ θάνατον. Μὴ μὲ λέγῃς ὅτι ἡ ἐξορία εἶναι συγγνώμη· μὴ μειδιᾷς πρὸς τὸ φανεθὸν με κτύπημα, μὴ ἐπικρεμᾷς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου χρυσοῦν πέλεκυν ἀπειλοῦντα νὰ ῥίψῃ αὐτὴν αἵματόφυρτου.

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἀχάριστε! πράττει θανάσιμον ἁμάρτημα. Κατὰ τοὺς ἡμετέρους νόμους τὸ ἐγκλημά σου ἐπιφέρει θάνατον, καὶ ὁ πρίγκηψ ἀποστρέφω ὑπὲρ σοῦ τὴν αὐστηράτητα τοῦ νόμου, μεταβάλλει τὴν τραχείαν ἀπόφασιν καὶ ἐξαλείφει τὴν ὀλεθρίαν αὐτὴν λέξιν τὸν θάνατον. Ἀπαγγέλλει κατὰ σοῦ ποιήν ἠπιωτέραν, τὴν ἐξορίαν, καὶ δὲν βλέπεις ὅτι τοῦτο εἶναι εὐσπλαγχνία· δὲν τὸ αισθάνεσαι.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Εὐσπλαγχνία! ἐξ ἐναντίας εἶναι μαρτύριον. Ὅπου ἀναπνέει ἡ Ἰουλίᾳ, ἐκεῖ εἶναι ὁ οὐρανός. Τὸ ἠγενέστερον ζῶον τὸ μένον εἰς Βερόνην καὶ δυνάμενον νὰ βλέπῃ τὴν Ἰουλίαν, εἶναι εὐτυχές· φθονῶ τὴν γαλῆν, τὸ πτηνὸν καὶ τὸν κρυπτόμενον μῦν. Ὁ παράδεισος εἶναι πλησίον τῆς Ἰουλίας καὶ ἐγὼ ἐκδιώκομαι ἀπ' αὐτοῦ. Ἡ μῦια εἶναι εὐτυχέστερα τοῦ Ῥωμαίου· εἶναι πλουσιωτέρα καὶ μᾶλλον τιμωμένη· δύναται νὰ σταθῇ ἐπὶ τῆς ἐξαισίας ἐπὶ λεπτοφυΐᾳ καὶ λευκότητι χειρὸς τῆς Ἰουλίας. Δύναται νὰ ὑφαρπάσῃ ἐκ τῶν χειλέων της ἕν φίλημα, καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ἐρυθριάσῃ, αὐτὴν τὴν τοσοῦτον ἀγνὴν καὶ τοσοῦτον μετριόφρων, καὶ τίς ὁ πιστεύσω ὅτι ἠμάρτησεν. Ὁ Ῥωμαῖος ἐξορίζεται, τῷ ἀπαγορεύεται ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπιτρέπεται καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μᾶλλον ἄθλιον ἔντομον. Ἐξορίζεται! ἐξορίζεται! — Καὶ τολμᾷς νὰ μὲ λέγῃς ὅτι ἡ ἐξορία δὲν εἶναι θάνα-

πος· δὲν ἔχεις ἀκαριαῖόν τι δηλητήριον, ἠκοισμένην τινὰ λεπίδα, μέσον τι ταχὺ καὶ ἀσφαλὲς δυνάμενον νὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον, οἰουδήποτε θάνατον! Ἐξορίζεται! ἄ! ἐξορίζεται! Ἰερεῦ, τὴν λέξιν ταύτην προφέρουσιν οἱ εἰς τὴν κόλασιν καταδεδικασμένοι. Ὡρῶνται προφέροντες αὐτήν. Καὶ ἔχεις τὸ θάρρος σὺ, ὁ φίλος μου, ὁ θεῖός μου ὁδηγός, ὁ πνευματικός μου, σὺ ὅστις μὲ ἀπολύεις ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν μου, ἔχεις τὸ θάρρος νὰ μὲ δολοφονῆς εἰς τεμάχια λέγων μοι ὅτι ἐξωρίσθην.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ὁ ἔρωσ σὲ καθιστᾷ παράφρονα. Ἠσύχασον, τέκνον μου, καὶ ἀκουσον μίαν λέξιν, μίαν μόνην.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Μίαν λέξιν; τὴν ἐξορίαν, ἀλήθεια;

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ὁ λόγος μου εἶναι θώραξ κατὰ τῶν πόνων διὰ τοὺς ὁποίους παραπονεῖσαι· σοὶ φέρω τὴν φιλοσοφίαν, τὴν παρήγορον τῶν θλίψεων, τὸ γάλα τῆς κακοδαιμονίας· αὐτὴ θέλει σὲ ὑποστηρίξει.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Καταδεδικασμένος εἰς ἀειφυγίαν! . . . Κατηραμένη ἔστω ἡ φιλοσοφία σου. Δύναται αὕτη νὰ πλάσῃ ἄλλην Ἰουλίαν; δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρίγκηπος; δύναται νὰ κινήσῃ τοὺς λίθους; ὦ! ἀνευ τοῦτου, τί εἶναι; τί μὲ θέλει; παῦσον νὰ μὲ τὴν ἀναφέρῃς.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἐμπρός, οἱ τρελοὶ εἶναι κωφοί.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Καὶ οἱ φρόνιμοι εἶναι ἀόμματοι.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἀφήσόν με νὰ σκεφθῶμεν περὶ τῆς θέσεώς σου.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Δὲν δύνασαι νὰ ὁμιλήσῃς περὶ πράγματος τὸ ὑπεῖον δὲν αἰσθάνεσαι. Ἐἴν ἦσο νέος ὡς ἐμὲ, εἴν ἠγάπας τὴν Ἰουλίαν, εἴν ὁ γάμος σου ἐχρησιμολογεῖτο ἀπὸ μίας ἡρας, εἴν ἐφρόνετες τὸν Τυπάλδου, εἴν τὸ πάθος μου ἦτο εἰς τὴν ψυχὴν σου καὶ ἡ νεότης μου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου . . . ὦ! τότε θὰ σοὶ ἐπέτρεπον νὰ ὁμιλήσῃς. Τότε θὰ ἀπέσπας τὴν κόμην σου καὶ θὰ ἐκυλίεσο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐν τῇ θλίψει σου, καὶ θὰ κατεμέ-

τρεις ἐκ τῶν προτέρων τὸν τάφου τὸν ὁποῖον ὠφείλεις νὰ καθέξῃς μίαν ἡμέραν, καὶ θὰ ἀπηλπίζεσο ὡς ἐγώ. (Ἀκούονται κτυπήματα εἰς τὴν θύραν.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἐγέρθητι, κάποιος κτυπᾷ τὴν θύραν. Ἀγαπητέ Ῥωμαῖε, εἰσελθε, κρύφθητι.

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Διατηρῶν τὴν αὐτὴν στάσιν.) — Ὅχι, ἄς μὲ κρύψωσιν οἱ στεναγμοί μου, εἴν δύνανται· ἄς μὲ περιβάλλῃ ὁ ἀτμός αὐτῶν καὶ ἄς μὲ ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὰ βλέμματά των. [Ἀκούονται πάλιν κτυπήματα.]

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἄλλ' ἀκούεις πῶς κτυποῦν; Ἐγέρθητι λοιπόν! (Πρὸς τὴν θύραν.) — Τίς εἶναι ἐκεῖ; (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) — Ἐγέρθητι, σοὶ λέγω, ἡ ἐχάθης! (Πρὸς τὴν θύραν.) — Μίαν στιγμὴν, σὰς παρκαλῶ. (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) — Τρέξε γρήγορα εἰς τὸ κελλίον ὑπομελετῶ.

(Πρὸς τὴν θύραν.) — Ἀμέσως. [Πρὸς τὸν κείμενον κατὰ γῆς Ῥωμαῖον.] Γενηθήτω τὸ θέλημα τοῦ οὐρανοῦ. Τί ἐπιμονή; (Διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν.) Ἐφθασα, ἔφθασα. Ποῖος λοιπὸν κτυπᾷ τόσο δυνατὰ; Ποῖος εἶσθε; Πόθεν ἔρχεσθε; Τί θέλετε;

ΤΡΟΦΟΣ. (Ἐξωθεν.) — Ἀφήσατέ με νὰ ἔμβω· ἔρχομαι ἀπὸ μέρους τῆς κυρίας Ἰουλίας.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. (Ἀναίγων.) Ἀγαθὴ τύχη! Καλῶς ἦλθατε.

ΤΡΟΦΟΣ. (Εἰσερχομένη.) — ὦ ἄγιε καλόγερε, ὦ καλὲ καλόγερε, εἶπέτε μου ποῦ εἶναι ὁ σύζυγος τῆς νέας μου κυρίας, ποῦ εἶναι ὁ Ῥωμαῖος;

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. (Δεικνύων τὸν Ῥωμαῖον.) — Ἰδοὺ αὐτός, κείμενος ἐπὶ τῆς γῆς, δακρυρροῶν καὶ ἀναίσθητος ὑπὸ τῆς θλίψεως.

ΤΡΟΦΟΣ. Ἀχ, Παναγία μου! Τὸ ἴδιον σὰν τὴν κυρίαν μου, τὸ ἴδιον σὰν τὴν κυρίαν μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. Θλιβερὰ συμπάθεια, ὁδυνηρὰ ὁμοιότης.

ΤΡΟΦΟΣ. Ναι, ἔτσι εἶναι κ' ἐκείνη· κλαίει κ' ἀναστενάζει, ἀναστενάζει καὶ κλαίει. (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) — Σηκωθήτε ὀρθιοι, εἴν ἦσθε ἄνδρας. Ἐὰν ἀγαπᾶτε τὴν Ἰουλίαν, σηκωθήτε καὶ ἔχετε θάρρος. Γιατὶ αὐτὴ ἡ μεγάλη λύπη

Τί τρέλα νὰ ἀπελπίζεσθε; (Ὁ Ῥωμαῖος ἀναγνωρίζει τὴν τροφὸν καὶ ἐγείρεται.)

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἄ! τροφέ.

ΤΡΟΦΟΣ. Ἄ, κύριε, δυστυχῆ μου εὐπατρίδῃ. Ὁ θάνατος εἶναι τὸ τέλος ὅλων μας· κακεῖς δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸν ἀποφύγῃ.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Δὲν μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐπρόφερες τὸ ὄνομα τῆς Ἰουλίας; Τί σκέπτεται ἡ ἀγαπητῆ μου; Τί λέγει; Δὲν μὲ θεωρεῖ ὡς ἄθλιον δολοφόνου; Ἐκηλίδωσα δι' αἵματος τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς εὐδαιμονίας μας, τὴν νηπιότητα τῶν ἐρώτων μας· καὶ τὸ αἷμα τοῦτο εἶναι ἐνὸς τῶν στενοτέρων συγγενῶν της. Τί λέγει; πῶς εἶναι; Μυστηριώδης σύζυγος τοῦ μυστηριώδους καὶ ἀγρίου ἔρωτός μου!

ΤΡΟΦΟΣ. — Δὲν λέγει τίποτε, κύριε· δὲν κἀμνεῖ ἄλλο παρὰ νὰ κλαίῃ· πέφτει στὸ κρεβάτι της καὶ μένει ξαπλωμένη· ἔπειτα σηκώνεται ἔξαφνα καὶ φωνάζει: Τυπάλδε! Κατόπι φωνάζει τὸν Ῥωμαῖον καὶ ὕστερα ξαναπέφτει.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Τὸν Ῥωμαῖον! τὸ ὄνομά μου τὴν φονεῦει, εἶναι ἡ φοικκὴ σφαῖρα ἢ ἐκκερπομένη ἐκ τοῦ σωλήνος τοῦ ὕπνου καὶ ἡ δολοφονοῦσα τὴν ἀγαπητὴν μου. Τὸ ὄνομά μου εἶναι τὸ κατηραμένον ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ὅστις ἐφόνευσεν τὸν Τυπάλδου. (Πρὸς τὸν ἀδελφὸν Λαυρέντιον.) — Ἄ! εἰπέ μοι, ἀγαθὲ μου πάτερ, εἰπέ μοι ποῦ θὰ εὔρω τὸ ὑπαίσιον τοῦτο ὄνομα, εἰς ποῖον μέρος τοῦ σώματός μου πρέπει νὰ τὸ ἀναζητήσῃ τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο! Θὰ ἀναδιψίσω τὰ μισητὰ ταῦτα σπλάγχνα καὶ θὰ καταστρέψω πᾶν ὅ,τι καλεῖται Ῥωμαῖος. (Ἐλάγει ἐγχειρίδιον.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Στῆθι! κατεύρασον τὴν ἀπελπισίαν σου! Εἶσαι ἀνὴρ! Ὄταν σὲ παρατηρῶ, νομίζω ὅτι βλέπω ἄνδρα· μόνον ἡ γυνὴ κλαίει· μόνον τὸ μανιῶδες καὶ ἄλογον ζῶον ἐνδίδει εἰς τὰς παραφοράς του. Δὲν εἶσαι ἀξίος νὰ κληθῆς οὔτε γυνὴ οὔτε ἀγρίον θηρίον. Ῥωμαῖε, μὲ ἐκπλήττεις. Μὰ τὸν ἱερὸν χαρακτήρα μου, σὲ εἶχον κρίνει καλλίτερον, ἄλλην ἰδέαν εἶχον περὶ τῆς ἰσχύος σου, περὶ

τῆς μετριότητός σου, περὶ τῆς ψυχῆς σου. Σὺ εἶσαι ὁ φονεύσας τὸν Τυπάλδου, ὁ θέλων νὰ φονευθῆς ἀκολούθως, καὶ διὰ τῆς ἀξιοκατακρίτου ταύτης πράξεως νὰ φονεύσῃς ἐπίσης ἐκείνην ἣτις σὲ ἀγαπᾷ καὶ ζῆ διὰ σέ; Διατί βλασφημεῖς κατὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, κατὰ τῆς ὥρας καθ' ἣν ἐγεννήθης; Βλασφημεῖς σεαυτὸν. Ὅλα ταῦτα εἶσαι σὺ αὐτός. — Σύνελθε διὰ τῆς πράξεως ταύτης κατασχύνεις πᾶν ὅ,τι σοὶ ἔδωκεν ὁ Θεός. Ἡ ὑπαρξίς σου, ὁ ἔρωτός σου, ἡ διάνοιά σου, εἰς τί σὲ χρησιμεύουσιν ἢλα ταῦτα; Ὁμοιάσεις μὲ τοὺς φιλαργύρους ἐκείνους οἵτινες ἔχουσι πολλὰ καὶ οὐδὲν μεταχειρίζονται ἀρμυδίως καὶ προσηκόντως. Βλέπω σέ τις, θὰ σὲ ἐνόμιζεν εὐγενῆ καὶ γενναῖον· καὶ μολαταῦτα ἡ εὐγενῆς αὕτη μορφή εἶναι εἰκὼν ἐκ κηροῦ ἐστερημένη ἐνεργητικότητος καὶ ἀξίας. Ἀγαπᾷς, ὠρμισθῆς εἰς τὴν Ἰουλίαν ὅτι θὰ τὴν ἀγαπᾷς· ὁ ὄρκος οὗτος ἔσεται μάταιος καὶ κενός, ἔσεται ἐπιωρκία. Θὰ δολοφονήσῃς ἐκείνην πρὸς τὴν ὅποίαν ὠρκισθῆς ἔρωτα καὶ πίστιν. Ὁ νοῦς σου ἔπρεπε νὰ συμπληρώσῃ τὴν εὐγένειαν τῶν τρύπων σου καὶ τοῦ ἔρωτός σου· ἀλλ' ἀντὶ οὗτος νὰ τὴν κοσμήῃ τὴν ἀποπλανᾷ. Ἀναίσθητος καὶ τρελός, σὲ πληγώνει καὶ σὲ μωλωπίζει, ὡς ἡ πυρῆτις ἡ ἐμπειπιστευμένη εἰς ἀδέξιον στρατιώτην πληγώνει τὴν κάταχον ἀντὶ νὰ τὴν ὑπερασπίζεται. Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἀφυπνίσθητι, ἐγειρον τὴν ψυχὴν σου, ἔσο ἀνὴρ, ἡ Ἰουλίᾳ σου ζῆ· πρὸ ὀλίγου ἀπέθυησκες δι' αὐτήν. Δὲν εἶσαι εὐτυχής; Ὁ Τυπάλδος ἤθελε νὰ φονεύσῃ τὸν Ῥωμαῖον, ἀλλ' ὁ Τυπάλδος ἐφονεύθη. Δὲν εἶσαι καὶ πάλιν εὐτυχής; Ὁ νόμος ἀπειλῶνσε διὰ θανάτου σοὶ φέρεται ὡς φίλος καὶ ἀρκεῖται εἰς τὴν ἐξουσίαν σου. Δὲν εἶσαι εὐτυχής, μυριάκις εὐτυχής; Ἀλλὰ φέρεσαι ὡς παιδίον, ὡς νεῶνις τὴν ὅποίαν παραπολὺ ἐχάδενσαι οἱ γονεῖς της· ἐξανίστασαι κατὰ τῆς εὐδαιμονίας σου, καὶ φαίνεσαι ἀχάριστος κατὰ τῆς τύχης. Πρόσεξον, Ῥωμαῖε, πρόσεξον μὲ τοιοῦτου χαρακτήρα ἀπαθυήσκει τις ἐλεεινῶς. Πράξον ὅ,τι σὲ εἶπα, ὑπάγε πλησίον τῆς

Ἰουλίας· ἀνάβηθι εἰς τὸ δωμάτιόν της, παρηγόρησον αὐτήν. Ἄλλὰ πρόσεξον μὴ μείνης παρ' αὐτῇ μετὰ τὸ ἀνακλητήριον· παρελθούσης τῆς ὥρας ταύτης δὲν δύνασαι πλέον νὰ ἐξέλθης, νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν πόλιν καὶ νὰ φύγῃς εἰς Μαντούην. Μείνον ἐκεῖ, θὰ εὐρωμεν εὐνοϊκῆν τινα στιγμήν νὰ φανερώσωμεν τὸν γάμου σου, νὰ καταπραΰνωμεν τὴν οἰκογένειάν σου καὶ τὴν τῆς Ἰουλίας, νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν χάριν σου καὶ νὰ σὲ ἀνακαλέσωμεν ἐνταῦθα. ὦ! τότε θὰ ἐπανέλθῃς εὐτυχέστερος, μυριάκις εὐτυχέστερος παρ' ἧσον εἶσαι δυστυχῆς ἀναχωρῶν. (Πρὸς τὴν τροφόν.) — Προπορεύθητι, τροφὲ, καὶ ἐνθύμησόν με εἰς τὴν κυρίαν σου. Παρακίνησέ την νὰ κατορθώσῃ ὥστε ἡ οἰκογένειά της, τῆς ἧποίας ἡ κεφαλὴ κλίνει ὑπὸ τὸ βάρος τῆς θλίψεως, νὰ ἀποσυρθῇ ἐνωρίς· εἰπέ την ὅτι ἔρχεται ὁ Ῥωμαῖος.

Τροφός. — Θεέ μου! τί καλὰ ποῦ μιλάτε! Θὰ ἔμενα ἐδῶ ὅλη τὴ νύχτα γιὰ νὰ σᾶς ἀκούω. ὦ! τί θαυμασταῖς συμβουλαῖς! Νὰ τί θὰ εἶπῃ νὰ ἦναι κανένας σοφός. (Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.) — Καλέ μου κύριε, τρέχω νὰ ἀναγγείλω τὸν ἐρχομόν σας.

Ῥωμαῖος. — Ναί, καλὴ μου· εἶπέ εἰς τὴν Ἰουλίαν, εἰς τὸν ἔρωτά μου, νὰ ἐτοιμασθῇ νὰ μὲ ἐπιπλήξῃ πολὺ.

Τροφός. — Καλὰ ποῦ τὸ θυμήθηκα· (Δίδουσα αὐτῷ δακτυλίδιον.) Νὰ ἓνα δακτυλίδι ποῦ μοῦ εἶπε νὰ σᾶς δώσω. Ἄλλὰ κάμετε γρήγορα διατι εἶναι ἀργά· ἐλάτε γρήγορα. (Ἐξέρχεται.)

Ῥωμαῖος. (Κρατῶν τὸ δακτυλίδιον.) — Ἴδού τί μοι ἀποδίδει ὅλην τὴν εὐδαιμονίαν μου. ΛΥΓΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἐξέλθετε καλὴν νύκτα. — Ἐνθυμηθῆτε καλῶς τὴν θέσιν εἰς ἣν εἰρίσκεσθε· ἢ ἀναχωρήσατε πρὸ τοῦ ἀνακλητηρίου, ἢ ἐξέλθετε τῆς πόλεως περὶ τὰ χαράγματα, ὑπὸ ἄλλο ἔνδυμα. Μείνατε εἰς Μαντούην. Ὁ ὑπηρέτης σας, τὸν ὁποῖον θὰ δυνηθῶ νὰ εὐρω, θὰ σᾶς πληροφορήσῃ περὶ πάντων τῶν συμβησομένων εἰς Βερόνην. Ἐμπρός, νεανία μου, τὴν χεῖρά σου. Εἶναι ἀργά, ὑγίαινε, καλὴν νύκτα.

Ῥωμαῖος. — Πάτερ μου, θὰ ἐθλιβόμην

πολὺ ἀποχωριζόμενος ὑμῶν τόσο ταχέως εἰάν ἄλλη χαρὰ μείζων ὄλων τῶν ἡδονῶν δὲν ὠμίλει ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ δὲν μὲ ἐκάλει πλησίον τῆς Ἰουλίας. Ἰγίαινε. (Ἐνθεν ἐξέρχεται ὁ Ῥωμαῖος, ἐκεῖθεν ἡ ἀδελφὴ Λαυρέντιος.)

(Ἀκολουθεῖ.)

ΣΑΙΚΣΠΗΡ

ΙΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΟΣ

(Συνέχεια.)

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δωματίου
τοῦ Καπουλέτου.

[Εισέρχονται ἡ κυρία Καπουλέτου
καὶ ὁ Πάρις.]

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Κιὰ κὴν τροφήν ἔλα-
βου τὰ πράγματα, κύριε, καὶ δὲν ἐπύρο-
μεν καιρὸν νὰ ἀμιλήσωμεν εἰς τὴν θυ-
γατέρα μας. Ὁ ἐξαδελφός της Τυπάλδος
τῆ ἦτο προσφιλής, ὡς βλέπετε· καὶ ἐγὼ
ἐπίσης τὸν ἠγάπων... Ὅλοι εἴμεθα
θνητοί. — Ἡ νύξ εἶναι προκεχωρημένη·
δὲν θὰ καταβῆ πλέον ἀπόψε· εἰς τὴν
πίστιν μου, θὰ ἦμεθα πρὸ μιᾶς ὥρας
εἰς τὴν κλίνην ἐὰν δὲν εἴχομεν τὴν τιμὴν
τῆς ἐπισκέψεώς σας.

ΠΑΡΙΣ. — Ἡ στιγμή δὲν εἶναι κατάλ-
ληλος νὰ ἀμιλώμεν περὶ γάμων· τὸ
πένθος καὶ ὁ ἔρωσ δὲν συμβιβάζονται·
χαίρετε, κυρία. Εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ
ἀνακαλέσετε εἰς τὴν μνήμην τῆς θυγα-
τρός σας. (Κινεῖται διὰ νὰ ἐέλθῃ.)

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Ναι, κύριε, θὰ
τὴν ἐρωτήσω· ἀῆμιον ἐνωρίς θὰ μάθω τί
σκέπτεται. Τὴν ἐσπέραν ταύτην εἶναι
πολὺ μελαγχολικὴ, καὶ ἡ λύπη τὴν κρα-
τεῖ κλειδωμένην εἰς τὸ δωμάτιόν της.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. (Μετακλῶν τὸν Πάριον.) —
Εὐγενὴ κύριε, ἐγὼ θὰ τολμήσω, χωρὶς
ἄλλας διατυπώσεις, νὰ σᾶς βεβαιώσω
περὶ τοῦ ἔρωτος τῆς θυγατρός μου. Ἐν
παντὶ πράγματι ἀφίνει νὰ τὴν ὀδηγῆ ὁ
πατήρ της· οὕτω νομίζω, ἢ μᾶλλον εἶμαι
βέβαιος. — Σύζυγέ μου, πρὶν ὑπύγαιτε
νὰ ἀναπαυθῆτε, διέλθετε ἀπὸ τὸ δωμά-
τιον τῆς Ἰουλίας· πληροφορήσατε αὐτὴν
περὶ τῶν σκοπῶν καὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ κό-
μητος τὸν ὁποῖον καλῶ ἤδη υἱόν μου· θὰ
τῆ εἰπῆτε, ἐνθυμηθῆτέ το καλά, ὅτι τὴν
προσεχῆ τετάρτην, τὴν τετάρτην... Τὴ
ἡμέραν ἔχομεν σήμερον;

ΠΑΡΙΣ. — Δευτέραν.

ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΣ. — Δευτέραν . . . Ω! ὦ! Μὰ τὸν Θεόν, τὴν τετάρτην θὰ ἦναι πολὺ γρήγορα· ἄς ἀναβάλωμεν τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν πέμπτην. Λοιπὸν, κυρία Καπουλέτου, εἰπέτε εἰς αὐτὴν ὅτι τὴν πέμπτην θὰ νυμφευθῆ τὸν εὐγενεὴ κόμητα. — Ἐλοιπὸν, εὐγενεῖ Πάρι, εἰσθε εὐχαριστημένος; Βλέπετε ὅτι δὲν χάνω οὔτε στιγμήν. Ἔστὲ ἔτοιμος. Δὲν θὰ ἔχωμεν πολὺν κόσμον· ἓνα ἢ δύο φίλους μόνον. Ὁ πρόσφατος θάνατος τοῦ Τυτάλδου μᾶς ἀναγκάζει εἰς τοῦτο· ἦτο καλὸς συγγενὴς μας. Ἐὰν ἡ ἑορτὴ ἐγίνετο μεγαλοπρεπῶς, θὰ μᾶς ἐμέμφοντο ἐπὶ ἐλαφρότητι, ἐπὶ ἀδιαφορίᾳ· πέντε ἕξ συγγενεῖς, τίποτε περισσύτερον καὶ τὰ πάντα θὰ τελειώσουν. — Τὴν πέμπτην λοιπὸν, τί λέγετε;

ΠΑΡΙΣ. — Κύριε, λυποῦμαι ὅτι δὲν εἶναι αὐριοῦν πέμπτη.

ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΣ. — Πολὺ καλὰ! πολὺ καλὰ! Ἄς χωρισθῶμεν τὴν πέμπτην λοιπὸν. Ὑμεῖς, κυρία, ὑπάγετε νὰ τὴν προετοιμάσετε διὰ τὸν γάμον. (Πρὸς τὸν Πάριον.) — Χαίρετε, κύριε κόμη. (Πρὸς τοὺς υπηρετάς.) — Φέρετε δάδας, ἄς μὲ φωτίσουν καὶ ἄς βαδίσουν ἐμπρὸς. Τύσον εἶναι ἀργὰ ὥστε πλησιάζει ἡ αὐριον. Καλὴν νύκτα.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Ἐπρωτοδωμάτιον τῆς Ἰουλίας.

[Ἡ ἡὼς ἀρχίζει νὰ φωτίζῃ τὴν σκηνήν. Ἐσωτερικὸν παράθυρον ἀνοιγόμενον ἐπὶ ἐξώστατον.]

(Γωμάτος καὶ Ἰουλία.)

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἀπὸ τοῦδε ἀναχωρεῖς! ἀπὸ τοῦδε! Ἄλλ' ἀργεῖ ἀκύμη νὰ φανῆ ἡ ἡμέρα! Τὸ πεφυβισμένον οὖς σου ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε τὸ ἐωθινὸν ἤσμα τοῦ κορυδαλοῦ· ἦτο ἡ ἀηδὼν ἣτις ἐψάλλεν. Ἐρχεται πᾶσαι νύκτα καὶ ψάλλει ὑπὸ τὰ παράθυρά μου· κρύπτεται ὑπὸ τὸ φύλλωμα τῆς ραιᾶς ταύτης. Ἀγάπη μου! ἀγάπη μου! πῶστευσόν με, εἶμαι πολὺ βεβαία, ἦτο ἡ ἀηδὼν.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ὁχι, ἦτο ὁ κορυδαλὸς, ὁ πρόδρομος τῆς ἡοῦς! ὁ κορυδαλὸς καὶ

ὄχι ἡ ἀηδὼν. Βλέπεις, παμφιλτάτη, τὰς φωτεινὰς ἐκεῖνας ταινίας αἴτινες χαράσσουν τὸν ἀνατολικὸν ὀρίζοντα· τὰς ζηλοτύπους ταύτας φλόγας τὰς διασχίζουσας τὰ νέφη; Ἡ νύξ ἔκαυσε καὶ τὰ τελευταῖα αὐτῆς πυρὰ· ἡ φαιδρὰ πρῶτα ὀρθοῦται καὶ ἀκτινοβολεῖ εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ὄρεων. Ἡ πρέπει νὰ σὲ ἀφήσω καὶ νὰ ζήσω, ἢ νὰ μείνω ἐδῶ καὶ νὰ ἀποθάνω.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ὁχι, ὄχι, ἡ λάμψις ἐκεῖνη δὲν εἶναι ἡ λάμψις τῆς ἡμέρας· τὸ ἡξέυρω κάλλιστα· εἶναι μετέωρον τι, φαῦσις τις ἐκπηγάζουσα ἐκ τοῦ ἡλίου καὶ πρραγγέλλουσα αὐτὸν· εἶναι λάμψις φανταστικὴ μέλλουσα νὰ προπορεύεται σοῦ, κατὰ τὴν νύκτα ταύτην, καὶ νὰ σὲ ὀδηγήσῃ μέχρι τῆς Μαντουῆς. Μείνου, ὦ! μείνου ἀκόμη· διατὶ ἀναχωρεῖς τόσον ταχέως;

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἐχεις δίκαιον, μένω. Ἄς μὲ συλλάβωσιν, ἄς μὲ φονεύσωσιν! εἶμαι εὐτυχής· σὺ τὸ διατάττεις. Ὁχι, ἡ λευκόφαιος αὐτὴ λάμψις, δὲν εἶναι τὸ πρῶτον βλέμμα τοῦ ἡλίου· εἶναι ἡ σελήνη τῆς ὁποίας τὸ ὄχρον μέτωπον βλέπει μακρὰν τὰς καθέτους ἀκτῖνάς του. Ἐκεῖ ὑψηλὰ, ἐκεῖ ὑψηλὰ, ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς μας, δὲν εἶναι ὁ κορυδαλὸς ὁ πλήττων διὰ τοῦ παλμώδους ἤσματος του τὸν θάλον τοῦ οὐρανοῦ. Μένω ἐδῶ, εὐτυχής· ἀνεχώρου τοσαύτου τεθλιμμένου! Θάνατε, σὲ χαιρετίζω! ἔλθε, σὲ ἀγαπῶ· σὲ προσκαλεῖ ἡ Ἰουλία! — Ἀγαπητὴ τῆς ψυχῆς μου, ἄς συνομιλήσωμεν ἀκόμη· δὲν ἐφθασεν ἡ ἡμέρα.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἡ ἡμέρα ἐφθασεν, ἰδοὺ αὐτὴ, ἰδοὺ αὐτὴ· ὑπάγε, ἀναχώρησον, ἀφήσέ με, φύγε, φύγε γρήγορα! Οἱ τραχεῖς αὐτοὶ φθύγγοι, εἶναι τὸ ἤσμα τοῦ κορυδαλοῦ· αὐτὸς μᾶς διώκει. Ω! πῶς ἠδυνήθησαν καὶ εἶπον ὅτι ἡ φωνὴ τὸν ἦτο γλυκεῖα καὶ ἡ μελωδία του θελκτικὴ! Ἡ μισητὴ αὐτὴ φωνὴ μᾶς χωρίζει, διασπᾶ τοὺς συμπεπλεγμένους βραχίονάς μας, ἀγγέλλει τὴν ἐλευσίαν τῆς ἡοῦς καὶ σὲ ἀποσπᾶ ἐκ τῆς ἀγκάλῃς μου. Ὑπάγε, ὑπάγε! Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ὁ οὐρανὸς φωτίζεται.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν τὰ μέλλον μου σκοτεινοῦται.

[Εἰσέρχεται ἡ τροφός.]

ΤΡΟΦΟΣ. — Κυρία!

ΙΟΥΛΙΑ. Τί θέλεις;

ΤΡΟΦΟΣ. Κυρία, τώρα θὰ ἔρθῃ ἡ μητέρα σας καὶ θὰ σῶς εὖρη ἐδῶ. Ἐξήμερωσε προσέξτε, προσέξτε.

[Ἐξέρχεται.]

ΙΟΥΛΙΑ. (Ἀνοίγουσα τὸ παράθυρον τοῦ ἐξώστου.) — Παράθυρον, ἀνοίχθητι! — Φῶς τῆς ἡμέρας, εἰσελθε. — Καὶ σὺ, φῶς τῆς ζωῆς μου, ἀφῆσόν με!

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Καταβαίνει τοῦ ἐξώστου τεινῶν τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Ἰουλίαν.) — Ὑγλαίνε, ὕγλαίνε! — Ἀκόμη ἐν φίλημα καὶ καταβαίνω.

[τὴν ἐναγκαλιέσται, καταβαίνει καὶ γίνεται ἄφαντος.]

ΙΟΥΛΙΑ. (Προβάλλουσα τὰ σῶμα καὶ παρατηρούσα ὑπὸ τὸν ἐξώστην.) — Εἶναι δυνατόν νὰ ἀναχωρήσῃς οὕτω, ὦ αὐθέντα μου! ὦ φίλε μου! ὦ ἔρωσ μου! Πρέπει νὰ λαμβάνω εἰδήσεις σου κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας, διότι ἐκάστη ὥρα θὰ περικλείῃ πολλὰς ἡμέρας! Φεῦ! πόσον θὰ ἦμαι γραῖα, πόσον θὰ ἦμαι γραῖα, ὅταν ἐπαρῶ τὸν Ῥωμαῖόν μου!

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ὑγλαίνε, προσφιλῆς μου ἀγάπη! οὐδεμίαν εἰκαιρίαν θέλω παραμελήσει διὰ νὰ σοὶ πέμψω εἰδήσεις περὶ τοῦ πιστοῦ σου φίλου.

ΙΟΥΛΙΑ. — ὦ! πιστεύεις ὅτι θὰ ἐπαυλῶμεν ἀλλήλους;

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Δὲν ἀμφιβάλλω καὶ μετὰ πύσης εὐδαιμονίας, ὦ φίλη, θέλωμεν ὁμιλεῖν περὶ τῶν παρελθουσῶν δυστυχιῶν!

ΙΟΥΛΙΑ. — Θεέ μου! ἔχω ἐδῶ, εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὀλέθριον προαίσθημα. Τώρα ὅτε εἶσαι κάτωθεν τοῦ ἐξώστου τούτου, νομίζω ὅτι σὲ βλέπω πτώμα, εἰς τὸ βάθος τοῦ τάφου! Ἀρά γε με ἀπατώσιν οἱ ὀφθαλμοί μου; μοὶ φαίνεσαι ὠχρὸς.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἀγαπητῆ μου, πιστευσόν με ὅτι καὶ σὺ μαὶ φαίνεσαι ἐπίσης πολὺ ὠχρά. Ἡ θλίψις καλεῖ τὸ αἷμα καὶ ξηραίνει τὴν ζωὴν. — Ὑγλαίνε, ὕγλαίνε.

ΙΟΥΛΙΑ. — Τύχη, τύχη! ὅλοι ὁμιλοῦν περὶ τῆς ἰδιοτροπίας σου· διατί λοιπὸν

ἐνασχολεῖσαι περὶ τοῦ Ῥωμαίου μου δστις εἶναι αὐτὴ ἡ σταθερότης; ὦ! ἔσο ἀσταθῆς διὰ νὰ μοὶ τὸν ἀποδώσῃς· μὴ τὸν κρατῆς πλειότερον, καὶ ἀπάστειλόν μοι τὸν φίλον μου.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. [Ἐξώθεν.] — Ἰουλίαν, κόρη μου, ἐξύπνησες;

ΙΟΥΛΙΑ. — Τίς με καλεῖ; ἡ μήτηρ μου; δὲν εἶναι ἡ φωνὴ τῆς; Εἶναι πολὺ ἄργά διὰ νὰ ὑποθέσω ὅτι δὲν κατεκλίθη ἀκόμη, εἶναι πολὺ γρήγορα διὰ νὰ ὑποθέσω ὅτι ἐξύπνησεν ἤδη. Ποῖα αἰτία τὴν φέρει ἐδῶ;

[Εἰσέρχεται ἡ κυρία Καπούλετου.]

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. Λοιπὸν! τί ἔχεις, Ἰουλίαν;

ΙΟΥΛΙΑ. — Κυρία, πάσχω.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Πάντοτε κλαίεις τὸν θάνατον τοῦ ἐξιδέλφου σου! πάντοτε βρέχεις διὰ τῶν δακρυῶν σου ἀναίσθητον τάφον! Νομίζεις ὅτι θὰ τὸν ἀποσπάσῃς ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ θὰ τὸν ἀποδώσῃς εἰς ἡμᾶς διὰ τῶν πολλῶν κλαυθρῶν; Κόρη μου, μετρία θλίψις εἶναι ἀπόδειξις προσηλώσεως· ἄμετρος ἀπελπισία δεικνύει ὀλίγην φρόνησιν.

ΙΟΥΛΙΑ. — Εἶναι ἀπόλεια, μήτέρ μου, τὴν ὑπόλιν αἰσθάνομαι λίαν ζωηρῶς· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ τὴν κλαίω.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Δὲν θὰ τὸν ἀναξήσῃς κλαίονσα αὐτόν.

ΙΟΥΛΙΑ. — Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ κλαίω.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Εἶπέ μᾶλλον ὅτι κλαίεις ἐνθυμουμένη ὅτι τὸ τέρας ζῆ ἀκόμη.

ΙΟΥΛΙΑ. — Τέρας! περὶ τίνος ὁμιλεῖτε, μήτέρ μου;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Περὶ τοῦ Ῥωμαίου, περὶ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου, περὶ τοῦ δολοφόνου ἐκείνου.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἄ! ἄθλιος καὶ Ῥωμαῖος εἶναι δύο λέξεις ἰσυμβίβαστοι. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν συγχωρήσῃ! Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, τὸν συγχωρῶ ἐκ βάθους καρδίας. Αὐτὸς ἐν τούτοις, μῆνος αὐτὸς εἶναι ὁ αἷτιος ὅλης μου τῆς θλίψεως.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Ναί, ναί, λυπεῖσαι διότι ὁ προδότης αὐτός, ὁ φονεὺς αὐτός ὑπάρχει ἀκόμη ἐν τῇ ζωῇ.

ΙΟΥΛΙΑ. — Βεβαίως. — Διατί νὰ μὴν

ἦναι ἐδῶ; διατί αἱ χεῖρές μου νὰ μὴ ἀναλάβωσιν αὐταὶ τὴν ἐκδίκησιν;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Θὰ ἐκδικηθῶμεν, θὰ ἐκδικηθῶμεν. Μὴ κλαῖτε πλέον· ἔχω τοὺς σκοπούς μου. Ἄνθρωπος ἰδικός μου θὰ μεταβῆ πλησίον τοῦ ἀθλοῦ φυγάδος κατοικοῦντος εἰς Μαντούην· καὶ τὸ δηλητήριο μὲ τὸ ὄπιον θὰ τὸν ποτίσῃ θὰ τὸν στείλῃ μετ' ὀλίγον νὰ συντραφεύσῃ τὸν Τυπάλδου. Θὰ ἦσαι τότε εὐχαριστημένη;

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἐγὼ; Δὲν θὰ ἦμαι εὐχαριστημένη εἰμὶ ὅταν ἐπανίδω τὸν Ῥωμαῖον, — ὅταν τὸν ἴδω νεκρόν. Πόσον τὸ θλιβερόν αὐτὸ συμβάν μὲ ἐλύπησε βαθίως! πόσον ὑπέφερεν ἡ καρδία μου! Κυρίε, εὑρετε ἄνθρωπον θέλοντα νὰ κωμίσῃ δηλητήριο εἰς τὸν Ῥωμαῖον· εὑρετε αὐτόν· ἀναδέχομαι τὰ λοιπά. Ὁ Ῥωμαῖος θὰ κοιμηθῆ ἄρκετὰ καλὰ ἕμα λάβῃ τὸ ποτόν τοῦτο, σὰς ὑρκίζομαι. Ὄνομα εἰς τὸ ὄπιον σκιρτᾷ ὄλη μου ἡ καρδία, ὅταν τὸ ἀκούω καὶ σκέπτομαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ φθάσω μέχρις αὐτοῦ! Ὡ! πῶς νὰ μὴ δύναμαι νὰ τῆ ἀποδείξω ὄλην τὴν φιλίαν τὴν ὅποιαν μοὶ ἐνέπνευεν ὁ Τυπάλδος, ὅλα τὰ αἰσθήματα τὰ ὅποια μοὶ ἐμπνέει.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Εὐρὲ μέσον ἐκδικήσεως· ὁ ἄνθρωπος ὁ μέλλων ν' ἀναδεχθῆ εἶναι ἔτοιμος. — Ἀλλὰ, καλὰ ἦπου τὸ ἐνθυμήθην, προσφιλές μοι τέκνον, ἔχω φαιδρὰς εἰδήσεις διὰ σέ.

ΙΟΥΛΙΑ. — Εἰς τοιαύτην στιγμὴν ἡ χαρὰ ἔσεται εὐπρόσδεκτος. Ἀλλὰ ποίωι εἶναι, σὰς παρακαλῶ, αἱ εἰδήσεις αὐταί;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Ὁ πατήρ σου, τέκνον μου, εἶναι πατήρ καλός· σοὶ ἐπιφυλάττει μεγάλην εὐτυχίαν, ἡμέραν πανηγυρικὴν, ἣτις θὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ λησμονήσῃς εὐκόλως ὅλας σου τὰς θλίψεις, χαρὰν ἀπροσδόκητον, τὴν ὅποιαν δὲν ὑπέθετες καὶ τὴν ὅποιαν δὲν τραέβλεπον.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ποία εἶναι ἡ ἡμέρα αὕτη περὶ ἧς ὀμιλεῖτε, κυρία;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Εἶναι ἡ προσεχὴς πέμπτη, μικροῦλά μου. Ναί, τὴν πρώταν τῆς πέμπτης, εὐγενὴς τις κόμης,

ἀξιέραστος εὐπατρίδης, ὁ ἔντιμος Πάρις θὰ σέ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Πέτρου· σέ, κόρη μου, τὴν εὐτυχὴ καὶ φαιδρὰν σύζυγόν σου.

ΙΟΥΛΙΑ. — Φαιδρὰν! εὐτυχὴ! Ὡ! ὀμνῶ εἰς τὸν ἅγιον Πέτρον καὶ τὴν ἐκκλησίαν του ὅτι δὲν θὰ γίνῃ μήτε τὸ ἐν μήτε τὸ ἄλλο. Πολὺ ἐσπεύσατε, καὶ τοῦτο μὲ ἐκπλήττει. Μὲ νυμφεύουσι πρὶν ὃ μνηστήρ μου ἔλθῃ νὰ μὲ ὀμιλήσῃ περὶ τῶν σχεδίων του καὶ τῶν πόθων του. Μήτηρ μου, σὰς παρακαλῶ, εἰπέτε εἰς τὸν πατέρα μου καὶ εἰς τὸν κύριόν μου ὅτι δὲν ἔχω ἀκόμη διάθεσιν νὰ νυμφευθῶ. Θὰ νυμφευθῶ μᾶλλον τὴν Ῥωμαῖον τὸν ὅποιον ἀποστρέφομαι ἢ τὸν κόμητα Πάριν. Ἴδου καλαὶ εἰδήσεις τινόντι.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Ἴδου ἔρχεται ὁ πατήρ σου· ὀμιλήσον πρὸς αὐτόν καὶ θὰ εἰδῆς πῶς θὰ σέ δεχθῆ.

[Εἰσέρχονται ὁ Καπουλέτος καὶ ἡ τροφή.]

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Ἄ! ὦ! τῆ ἀληθεία, κλαίετε, κλαίετε ποταμηδόν. Τὴν ἐσπέραν, ἀφοῦ δύσῃ ὁ ἥλιος, ὑπάρχει δρόσος· ἀλλ' ὁ ἐξάδελφος ἔδυσεν, καὶ εἰς τὴν πίστιν μου ἡ δρόσος κατήντησε χείμαρρος. Διάβολε! ... δεσποινίς, χείμαρροι δακρύων! πάντοτε δάκρυα! τί κατακλυσμός! τί καταρράκται δι' ἐν μικρὸν σῶμα. Θέλεις νὰ μεταβάλῃς τοὺς ὀφθαλμούς σου εἰς ὠκεανὸν μὲ παλῖρροίαν καὶ ἄμπωτον, τοὺς στεναγμούς σου εἰς ἄνεμον σφοδρὸν, καὶ τὸ σῶμά σου εἰς λέμβου πλέουσαν ἐπὶ τῆς ἐκ δακρύων ταύτης θαλάσσης; Θὰ ναυαγήσῃς, τέκνον μου, ἐὰν τοῦτο ἐξακολουθήσῃ· χρειάζεται ὀλίγη γαλήνη, ἢ ἡ λεμβὸς θὰ καταβυθισθῆ καὶ ματαιούται τὸ ταξείδιον. (Πρὸς τὴν κυρίαν Καπουλέτου.) — Κυρία, ὑπεδείξατε εἰς τὴν Ἰουλίαν τοὺς σκοπούς μου;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Μάλιστα, κυρίε μου, ἀλλ' ἀνωφελὴς ὁ κόπος· αὕτη εὐχαριστεῖ καὶ ἄρνεῖται. Ἡ τρελή! ἤθελα νὰ εἶχε σάβανον ἀντὶ συζύγου.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Ἀδιάβολε, ἄς ἴδωμεν, ἄς ἴδωμεν τοῦτο ὀλίγον, γυναϊκά μου. Ἡ δεσποινίς εἶναι ὑπερήφανος, ἡ δεσποινίς ἄρνεῖται, ἡ δεσποινίς εὐχαρι-

στεῖ. Ἄ! ἄ! δὲν μὲ εὐγνωμονεῖ διότι τῇ ἐπρομήθευσα σύζυγον τοιοῦτον, τοιοῦτον αὐθέντην διὰ μίαν μικρὰν κόρην ὡς αὐτήν!

ΙΟΥΔΙΑ. — Δὲν εἶμαι ὑπερήφανος, πάτερ μου, εἶμαι πολὺ εὐγνώμων. Διατί νὰ ὑπερηφανευθῶ ἐπιτυγχάνουσα ἐκεῖνο ἄπερ μισῶ; Ἐκεῖνος ὅστις ἄξιόι ὅτι μὲ ἀγαπᾷ, καὶ τὸν ὅπουλον ἐγὼ ὑποστρέφομαι, δὲν ἐπιζητεῖ εἰμὴ τὰς εὐχαριστήσεις μου· τῷ τὰς προσφέρω.

ΚΛΗΘΥΛΕΤΟΣ. — Ἄ! αὐτὸ εἶναι, αὐτὸ εἶναι, τῇ ἀληθείᾳ· ἢ δεσποινὶς ὀμιλεῖ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς. Συζητεῖ εἶναι ὑπερήφανος, δὲν εἶναι ὑπερήφανος· εὐχαριστεῖ, δὲν εὐχαριστεῖ. — Κυρία λογικῆ, ἀφήσατε, σᾶς παρακαλῶ, τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὰς εὐχαριστήσεις σας, καὶ ἐτοιμασθήτε, ὠραία μου, διὰ τὸν γάμον τῆς προσεχοῦς πέμπτης. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν, δεσποινὶς, τὴν προσεχῆ πέμπτην μετὰ τοῦ κόμητος· ἔλθετε ἐκουσίως, ἢ θὰ σᾶς σύρω ἐγὼ. Ἄ, κατεργάρα, ἄ! μικρὴ ἀνόητη, θὰ ἰδῶμεν, θὰ ἰδῶμεν.

ΚΥΡΙΑ ΚΛΗΘΥΛΕΤΟΥ. — Θεέ μου! μήπως εἶσθε τρελός;

ΙΟΥΔΙΑ. (Γονυπετῆς πρὸ τοῦ πατρὸς της.) — Καλέ μου πάτερ, σᾶς ἱκετεύω γονυπετῆς· ἠσυχάσατε ὀλίγον, ἀκούσατε μόνον δύο λέξεις.

ΚΛΗΘΥΛΕΤΟΣ. — Εἰς τὸν διάβολον! ἀπειθῆς κόρη. Σὲ εἰδοποιῶ, ἀχρεῖα, ἢ θὰ ἔλθῃς τὴν πέμπτην εἰς τὸν γάμον, ἢ νὰ μὴ σὲ ἰδῶ πλέον. Διάβολε, διάβολε, μὲ τρώγει τὸ χέρι μου. (Πρὸς τὴν σύζυγόν του.) — Γυναϊκά μου, ἐλέγαμεν ὅτι ὁ Θεὸς σχεδὸν δὲν εὐλόγησε τὴν ἔνωσίν μας μὴ δεύς εἰς ἡμᾶς εἰμὴ αὐτὸ μόνον τὰ τέκνον· ὁ Θεὸς ἔπρεπε νὰ μᾶς τὸ λάβῃ ὑπίσω· εἶναι κατὰρα ἀντὶ εὐλογίας. Ἢ κακυῦργος! ἢ ἀθλία! ἢ ἔλεεινή!

ΤΡΟΦΟΣ. — Ὁ Θεὸς νὰ ἦναι μαζὴ της! πολὺ τὴν μαλώνετε, ἀφέντη· εἶσθε πολὺ σκληρὸς πρὸς αὐτήν.

ΚΛΗΘΥΛΕΤΟΣ. — Ἄ, ἄ! καὶ διατί, σᾶς παρακαλῶ, ὠραία μου κυρία; Σύμβουλε, κάμε μου τὴν χάριν νὰ σιωπήσῃς· ὑπάγε νὰ ὀμιλήσῃς μὲ ταῖς φιληνάδαις σου· πήγαινε, πήγαινε.

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ. — ΕΤΟΣ Δ΄.]

ΤΡΟΦΟΣ. — Αὐτὸ ποῦ λέγω δὲν εἶναι κανένα ἐγκλημα.

ΚΛΗΘΥΛΕΤΟΣ. — Καλὸ ξημέρωμα.

ΤΡΟΦΟΣ. — Δὲν εἴμπορεῖ λοιπὸν κανένας νὰ ὀμιλήσῃ;

ΚΛΗΘΥΛΕΤΟΣ. — Γραῖα τρελῆ, σιωπῆ! φύλαξε τὴν εὐγλωττίαν σου διὰ τὰς υμνοῦσας σου ὅταν πίνῃς· ῥακὶ μαζὴ τους· δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ σὲ ἀκούωμεν.

ΚΥΡΙΑ ΚΛΗΘΥΛΕΤΟΥ. — Εἶσθε πολὺ βέλαιος.

ΚΛΗΘΥΛΕΤΟΣ. — Διάβολε! θὰ μὲ κάμῃ νὰ παραφρουήσω. Ἡμέραν, νύκτα, μέσα, ἔξω, ἔξυπνος ἢ κοιμώμενος, εἰς τοὺς περιπάτους μου καὶ εἰς τὰ ὄνειρά μου, μίαν μόνην μέριμναν εἶχον, πῶς νὰ τὴν νυμφεύσω. Ἴδού τῇ δίδω ἓνα εὐπατρίδην καταγωγῆς ἡγεμονικῆς, ἐκτὸς πολλῶν καὶ ὠραίων ἰδιοκτησιῶν· νέος, ἀνατεθραμμένος ὡς πρέπει εἰς εὐγεσίαν, πλήρης παντοίων προτερημάτων· γαρβρὸς υἱὸν ὕλοι οἱ πατέρες ἠθέλου ἐπιθυμήσει διὰ τὴν θυγατέρα των· καὶ ἡ μικρὰ αὐτὴ κόρη ἀρχίζει νὰ κλαίῃ, νὰ θρηνηῖ, νὰ ἀπελπίζεται, ὅταν τῇ προσφέρουν ἀλόκληρον τύχην· καὶ σᾶς ἀποκρίνεται: Δὲν θὰ νυμφευθῶ, εἶμαι πολὺ μέγα· δὲν εἴμπορῶ νὰ ἀγαπήσω, συγχωρήσατέ με, σᾶς παρακαλῶ. Ἄ! ναί, μὴ νυμφεύσῃς, καὶ θὰ ἰδῆς ἂν σὲ συγχωρῶ· πήγαινε ὅπου θέλῃς, ἢ αἰκία μου σοῦ κλειεται· σκέψου, πρόσεξε, δὲν κενεϊθίζω νὰ χωρατεύω. Πλησιάζει ἡ πέμπτη, συλλογίσου καὶ ἀποφάσισον. Ἐὰν φαῖς εὐπειθῆς κόρη, σὲ δίδω σύζυγον εἰς ἓνα φίλον· εἰ μὲ ἀρνηθῆς, πήγαινε εἰς τὸν διάβολον, εἰς τὸ ἀνάθεμα, ὅπου θέλεις· ἐπαίτει τὸν ἄρτου σου, ἀπόθανον ἐκ πείνης εἰς τὰς ὁδοὺς· ὀμνύω εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν ψυχὴν μου ὅτι δὲν θὰ σὲ ἀναγνωρίσω ποτὲ διὰ θυγατέρα μου· οὐδεὶς ἐκ τῶν εἰς ἐμὲ ἀνηκόντων ἢ πλησιάζοντων με θὰ σοὶ παρέξῃ ὑπηρεσίαν τινα· ἐλήφθη ἀπόφασις, πρόσεξον· ἐνθυμήθητι· ἔδωκα τὸν λογον μου καὶ δὲν θὰ τὸν παραβῶ. (Ἐξέρχεται.)

ΙΟΥΔΙΑ. — Δὲν ὑπάρχει ἔλεος ἐκεῖ ἐπάνω, εἰς τὸν οὐρανόν; δὲν ὑπάρχει φύλαξ ἄγγελος ἀναγινώσκων τὴν θλίψιν

μου εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου; Μη-
τέρ μου, μητέρα μου, μὴ με ἀπωθήτε
ἕνα μόνον μῆνα, μίαν μόνην ἑβδομάδα
ἀναβολῆς, σὰς ἐξορκίζω. Μὴ τελέσετε
ἀκόμη τὸν γάμον, ἄλλως ἐτοιμάσατέ
τον εἰς τὸ ἐπιτάφιον μνημεῖον ὅπου ἀ-
ναπαύεται ὁ ἐξάδελφός μου Τυπάλδος.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΡΟΥΑΡΤΟΥ. — Μὴ με ὀμιλῆς
πλέον, μὴ με ζητῆς τίποτε, δὲν ἔχω τί-
ποτε νὰ σοὶ ἀποκριθῶ. Πράξε ὅ,τι θέ-
λεις, ἐτέλειωσε.

[Ἐξέρχεται.]

ΙΟΥΔΙΑ. — Ἄχ Θεέ μου! πτωχή μου
τροφός, τί νὰ κάμω; πῶς νὰ τοὺς ἐμπο-
δίσω; Ὁ σύζυγός μου ξῆ, ὁ οὐρανὸς ἔ-
χει τὸν ὄρκον μου· πῶς νὰ φανῶ ἀπι-
στος εἰς τὸν λόγον τοῦ ὁποῖου ἔδωκα,
ἐνόσω ὁ σύζυγός μου ἐπὶ τῆς γῆς δύνα-
ται νὰ τὸν ἀπαιτήσῃ ὡς ἀνήκοντα εἰς
αὐτόν; Παρηγόρησόν με, τροφέ, συμ-
βούλευσόν με. Θεέ μου! διατί ἡ μοῖρα
στήνει παγίδας εἰς κόρην τόσο νέαν καὶ
ἀσθενή ὡς ἐμέ; Ἄλλα, δὲν με λέγεις
τίποτε, τροφέ; Πῶς! μῆτε λέξιν πα-
ρηγαρίας; μῆτε λέξιν; Σὲ παρακαλῶ,
παρηγόρησόν με ὀλίγον.

ΤΡΟΦΟΣ. — Μὰ τὴν πίστιν μου, νὰ ἡ
παρηγορία· ὁ Ῥωμαῖος ἐξωρίσθη. Στοι-
χηματίζω ὅ,τι θέλετε ὅτι πατὴρ δὲν θὰ
ἔλθῃ νὰ σὰς ζητήσῃ. Ἐὰν τολμήσῃ νὰ
τὸ κάμῃ, τὸ πολὺ πολὺ θὰ τὸ κάμῃ κρυ-
φίως. Λοιπὸν, ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, κοκω-
νίτσα μου, δὲν ἔχετε πλέον ἄλλο νὰ
πράξετε κατὰ τὴν ἰδέαν μου παρά νὰ ὑ-
πανδρευθῆτε τὸν κόμητα Πάριν. Καὶ νὰ
σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν εἶναι πολὺ ὀ-
ραῖος καὶ ἀξιέραστος εὐπατρίδης. Τί
εἶναι ὁ Ῥωμαῖος ἐμπρὸς εἰς τὸν Πάριν;
μηδέν. Παρατηρήσατε τοὺς ὀφθαλμοὺς
τοῦ κόμητος; Οὔτε τοῦ ἀετοῦ δὲν εἶναι
τόσον λαμπροί, τίσον ζωηροί, τόσο δια-
περαστικοί. Εἰς τὴν πίστιν μου καὶ μὰ
τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου, ὁ δεύτε-
ρος γάμος σας εἶναι ἐπίσης καλὸς σὰν
τὸν πρῶτον, ἂν ὄχι καλλίτερος· ἐκτὸς
τούτου δὲν βλέπω καὶ τί βλάπτει, ἀφοῦ
ὁ πρῶτος σύζυγος ἀπέθανε διὰ σὰς.

ΙΟΥΔΙΑ. — Μὲ ὀμιλεῖς με εἰλικρίνειαν;

ΤΡΟΦΟΣ. — Σὰς ὀμιλῶ με τὴν ψυχῆν

μου, κυρία, με τὴν καρδίαν μου σὰς ὀ-
μιλῶ, ἢ νὰ τὰς τιμωρήσῃ ὁ Θεὸς καὶ
τὰς δύο.

ΙΟΥΔΙΑ. — Ἀμήν.

ΤΡΟΦΟΣ. — Διατί λέγετε ἀμήν;

ΙΟΥΔΙΑ. — Ναι, διότι πολὺ με παρη-
γόρησες. Ἐχει καλῶς, ὑπαγε! ὑπαγε
νὰ εὐρῆς τὴν μητέρα μου· εἶπέ την ὅτι
λυπούμενη διότι δυσηρέστησα τὸν πα-
τέρα μου, μετέβην εἰς τοῦ πατρὸς Δαυ-
ρευτίου ὅστις θὰ με ἐξομολογήσῃ καὶ
θὰ με συγχωρήσῃ.

ΤΡΟΦΟΣ. — Πηγαίνω· ἡ ὄρα ἡ καλή·
ἔχετε δίκαιον, κυρία.

[Ἐξέρχεται ἡ τροφός.]

ΙΟΥΔΙΑ. — Ὑπαγε, κατηραμένη γραῖα,
ὑπαγε, κακὴ σύμβουλος· δὲν ἤξεύρω
εἰν σὲ ἀποσρέφωμαι περισσότερο διότι
με παρακινεῖς εἰς ἐπιτακίαν, ἢ διότι
τολμᾷς νὰ ὑβρίξῃς τὸν κύριον τῆς ζωῆς
μου καὶ νὰ τὸν προσβάλλῃς διὰ τοῦ αὐ-
τοῦ στόματος διὰ τοῦ ὁποῖου τοσάκις
τὸν ἐπήνεσες καὶ τὸν ὑψώσες ὑπεράνω
ἄλλου τοῦ κόσμου. Ὑπαγε, ἀτιμὸς σύμ-
βουλος, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης οὐδὲν
κοινὸν ὑπάρχει μεταξὺ ἐμοῦ καὶ σοῦ.
Τρέχω πρὸς τὸν ἀγαθὸν πνευματικὸν
διὰ νὰ ζητήσω τὴν συνδρομὴν του· εἰν
δὲν γνωρίζῃ θεραπείαν τινὰ, τότε μοὶ
μένει ἐν ἄστυλιν, ἀπυθνήσκω.

[Ἐξέρχεται.]

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

ΣΑΙΚΣΠΗΡ

ΙΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΟΣ

(Συνέχεια.)

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Τὸ σπήλαιον τοῦ ἀδελφοῦ
Δαυρεντίου.

[Εἰσέρχονται ὁ ἀδελφός Δαυρεντίος καὶ ὁ Πάρις.]

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Τὴν πέμπτην εἶπατε, κύριε; εἶναι πολὺ γρήγορα.

ΠΑΡΙΣ. — Τοιαύτη εἶναι ἡ θέλησις τοῦ κυρίου Καπουλέτου, τοῦ πειθεροῦ μου. Ἡ ἐπισπεύσις αὐτῆ μοὶ ἐφάνη ἐπικίνδυνος· ματαίως προσεπάθησα νὰ φέρω πρόσκομμά τι.

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἀγνοεῖτε ἀκόμη, εἶπατε, τοὺς σκοποὺς τῆς μνηστῆς σας. Ἀληθῶς ἀκολουθεῖτε πολὺ τυλμηρὰν ὁδόν· ὅλα αὐτὰ δὲν μὲ πολυαρέσουν.

ΠΑΡΙΣ. — Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἑξαδέλφου τῆς Τυπάλδου, ἡ Ἰουλία εἶναι βεβυθισμένη εἰς θλίψιν τὴν ὁποίαν οὐδὲν δύναται νὰ νικήσῃ· ἀπωθεῖ πᾶσαν παρηγορίαν καὶ δὲν θέλει νὰ τῇ ἠμιλῶσι περὶ ἔρωτος. Ὡς ἤξεύρετε, ἡ Ἀφραδίτη οὐδὲν μείδιᾷ ἐν μέσῳ τῶν δακρύων. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν πατέρα, αὐτὸς τὴν ἐπιτιμᾷ, καὶ δὲν θέλει νὰ τὴν βλέπῃ οὕτω παραδεδομένην εἰς τὴν θλίψιν. Νομίζει ἐν τῇ συνέσει του, ὅτι διὰ νὰ σταματήσῃ τὸν ῥυθὸν τῆς ὑπερτάτης θλίψεως πρέπει νὰ σπεύσῃ τὴν ἑνωσίν μας· λέγει ὅτι ἡ μοναξία ὑξύνει τὰς θλίψεις ἐφ' ὧν σταματᾷ ὁ λογισμὸς τῆς θυγατρὸς του, καὶ ὁ γάμος οὗτος θὰ κατορ-

θώσῃ τοῦλάχιστον νὰ τὴν περισπάσῃ. Τώρα γνωρίζετε, πάτερ μου, τὰ αἷτια τῆς ἐπισπεύσεως ταύτης.

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. (Κατ' ἰδίαν.) — Φεῦ! ἤξεύρω κάλλιστα τὰ αἷτια τὰ ὁποῖα θὰ τὴν ἀναχαιτίσωσι. (Πρὸς τὸν Πάριον.) — Κόμη, ἰδοὺ ἡ μνηστὴ ἐρχομένη εἰς τὸ κελίδιον μου.

[Εἰσέρχεται ἡ Ἰουλία.]

ΠΑΡΙΣ. — Εἶμαι εὐτυχῆς, κυρία, συναντῶν ὑμᾶς ἤτις μετ' ὀλίγου θὰ γίνετε σύζυγός μου.

ΙΟΥΛΙΑ. — Κύριε, αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγετε θὰ γίνῃ ἴσως ὅταν νυμφευθῶ.

ΠΑΡΙΣ. — Ἡ εὐτυχία αὐτῆ μοὶ ἐπιφυλάσσεται τὴν πέμπτην θὰ γίνω σύζυγός σας.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ὅ,τι πρέπει νὰ γίνῃ θὰ γίνῃ.

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Λόγαι τοῦ Εὐαγγελίου.

ΠΑΡΙΣ. — Ἠλθατε βεβαίως νὰ ἐξομολογηθῆτε εἰς τὸν καλὸν αὐτὸν καλόγηρον;

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἐὰν σᾶς ἀπεκρινόμην, τότε ὑμεῖς, κόμη, θὰ καθίστασθε πνευματικὸς μου.

ΠΑΡΙΣ. — Εἰπέτε του λοιπὸν ὅτι μὲ ἀγαπάτε.

ΙΟΥΛΙΑ. — Θὰ περιορισθῶ εἰς τὰ νὰ σᾶς εἶπω ὅτι τὸν ἀγαπῶ.

ΠΑΡΙΣ. — Εὐαρεστηθῆτε νὰ τοῦ εἰπῆτε τὸ αὐτὸ καὶ δι' ἐμέ.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ὑποθέσατε ὅτι ἐγένετο τοῦτο, ἡ ὁμιλογία αὐτῆ γινομένη κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας θὰ εἶχε πλειοτέραν ἀξίαν ἢ ἐνώπιον ὑμῶν.

ΠΑΡΙΣ. — Φεῦ! διατί χαράττουσι τὰς ὥραιας παρειάς σας τὰ δάκρυα ταῦτα;

ΙΟΥΛΙΑ. — Δὲν πρέπει νὰ τὰς φεισθῶ ἕνεκα τῆς καλλονῆς των, καὶ συγχωρῶ τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα τὰ ἀσχημίζουσι.

ΠΑΡΙΣ. — Τὰς ὑβρίζετε· καὶ αὐτὰ τὰ δάκρυα εἶναι ὀλιγώτερον ὑμῶν σκληρά.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ὅχι, κύριε, δὲν ὑπάρχει ὑβρις· ἠμιλῶ περὶ ἑμαυτῆς, καὶ πρὸς ἐμὲ μόνον ἀποτείνομαι.

ΠΑΡΙΣ. — Ἰουλία, συκοφαντεῖς τὴν καλλονὴν σου, ἤτις ἀνήκει εἰς ἐμέ.

ΙΟΥΛΙΑ. — Εἰς ὑμᾶς, ἐὰν θέλετε· τὸ

κατ' ἐμὲ τὴν ἀπαρνοῦμαι. (Πρὸς τὸν ἀδελφόν Λαυρέντιον.) — Ἀγαθὲ πάτερ, ἔχετε εὐκαιρίαν; Θέλετε νὰ ἐπανέλθω τὸ ἑσπέρας, μετὰ τὸν ἑσπερινόν;

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Αἶ ὦραί μου εἶναι ἰδικαί σου, σκεπτικὸν καὶ τεθλιμμένον τέκνον. (Πρὸς τὸν Πάριον.) — Κύριε, θὰ σὰς παρακαλέσωμεν νὰ μᾶς ἀφήσετε μόνους.

ΠΑΡΙΣ. — Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ταραξῶ τὴν μνηστῆν μου κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων της. Ἰουλία, τὴν πέμπτην, ἔνωρίς, ἢ φωνή μου θὰ σὰς ἐξυπνίσῃ. Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὑγίαινε (τὴν ἐναγκαλιζέται) καὶ εἶθε τὸ συζυγικὸν τοῦτο φίλημα νὰ μείνῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου σου.

[Ἐξέρχεται.]

ΙΟΥΛΙΑ. (Πρὸς τὸν μοναχόν.) — ὦ, κλείσατε τὴν θύραν! ἔπειτα, ἐπανέλθετε, πάτερ μου, ἐπανέλθετε νὰ κλαύσετε μετ' ἐμοῦ. Δὲν ὑπάρχει πλέον θεραπεία, οὔτε ἐλπίς, οὔτε βοήθεια.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἄ, Ἰουλία, γνωρίζω ὅλην τὴν θλίψιν σου. Ἠξεύρω τὰ πάντα καὶ εἰς μάτην κοπιᾷζει τὸ πνεῦμά μου διὰ νὰ εὕρῃ θεραπείαν τινά. Ἠξεύρω ὅτι τὴν προσεχῆ πέμπτην νυμφεύεσαι τὸν κόμητα Πάριον· Ἠξεύρω ὅτι οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ δύναται νὰ ἀναβάλητὴν ἀπαισίαν ταύτην στιγμήν.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἰερεῦ, μὴ μὲ ἐπιναλαμβάνης ὅσα ἤκουσες, εἴν δὲν ἔχῃς θεραπείαν τινά νὰ μοῦ προσφέρῃς; Ἡ σοφία σου δὲν σοὶ ὑπαγορεύει οὐδεμίαν συνδρομήν κατὰ τῶν δεινῶν μου; Ἄ! τότε κύλεισόν με σοφῆν, ἐπιδοκίμασόν με, εἴν τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο ἄπερ πάλλει ἢ χεῖρ μου δὲν γίγῃ πάραυτα τὸ καταφύγιόν μου. Ὁ Θεὸς συνέδεσε τὴν καρδίαν μου μὲ τὴν τοῦ Ῥωμαίου, σὺ ἤνωσας τὰς χεῖράς μας. Πρὶν ἢ ἡ χεῖρ αὕτη τὴν ὅποιαν τῷ ἔδωκας διὰ τελετῆς ἱεράς, κατακτηθῆ ὑπὸ ἄλλου ἀνδρός· πρὶν ἢ ἡ ἐπίσκοπος καρδία μου ἐξαυστῆ κατὰ τοῦ νομήμου κυρίου μου, τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο θὰ ἀφανίσῃ καὶ τὰς δύο. Ἐρεῦνησον ἐν τῇ μακρᾷ πείρασον· συμβούλευσόν με εὐρὲ φάρμακον εἰς τὰ παρόντα δεινά μου, ἢ ὁ μεταξὺ τῆς τύχης καὶ ἐμοῦ

διαιτητῆς ἔσεται ὁ σίδηρος τὸν ὅποιον κρατῶ. Αὐτὸς θὰ κόψῃ τὸν δεσμόν τὸν ὅποιον τὰ μακρά σου ἔτη καὶ ὁ βαθὺς νοῦς σου ἀδυνατοῦσι νὰ λύσωσιν ἐντίμως. Μὴ διστάξῃς· σπεῦσον νὰ ἀπακριθῆς. Ἐάν οἱ λόγοι σου δὲν ἦναι βοήθεια κατὰ τῶν θλίψεών μου, ποθῶ νὰ ἀποθάνω.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Μὴ σπεύδῃς, κόρη μου· διαβλέπω ἄκτινά τινα ἐλπίδος· ἀλλ' ἢ ἀπόφασιν τὴν ὅποιαν ἀπαιτεῖ ἢ ἐκτελεσθησομένη πρῶξις εἶναι ἐπίσης ἀπελπιστικὴ ὅσον τὸ ἐγκλημα τὸ ὅποιον θέλω νὰ ἐμποδίσω. Εἰπέ μοι, ἔχεις ἀκλόνητον ἀπόφασιν νὰ φανευθῆς μᾶλλον διὰ τῆς ἰδίας σου χειρὸς ἢ νὰ συζευχθῆς τὴν κόμητα Πάριον; ἔχει ἀρκετὴν ἰσχὺν ἢ θέλησιν σου; Ἐάν οὕτως ἔχῃ τὸ πρᾶγμα θὰ ἀποφύγῃς τὸ ἐπαπειλοῦν σε αἰσχος παραδεχομένη ἐπισφαλές τι μέσον, σχεδὸν τὸν θάνατον· θὰ τὸν ἴδῃς κατὰ πρόσωπον καὶ θὰ τὸν περισφίγῃς διὰ νὰ τὸν διαφύγῃς. Θὰ τολμήσῃς; ἔχω φάρμακόν τι νὰ σοὶ προσφέρω.

ΙΟΥΛΙΑ. — ὦ! ἀντὶ νὰ συζευχθῶ τὸν Πάριον προτιμῶ νὰ μὲ εἰπῆτε: Ἰουλία, πρέπει νὰ κρημνισθῆς ἀπὸ τὰς ἐπάλλξεις τοῦ πύργου τοῦτου, νὰ βαδίσῃς εἰς τὰς ἐρήμους ταύτας ὁδοὺς τὰς ὁποίας περιτρέχουσιν οἱ κλέπται, νὰ ἀνορθωθῆς ὅπου ἀναβρίχωνται οἱ ὄφεις, νὰ συμμερισθῆς τὴν ἄλυσαν τῆς ἀγρίας ἄρκτου, νὰ μείνῃς τὴν νύκτα κεκλεισμένη εἰς τὸ σπήλαιον τῶν νεκρῶν, νὰ ταφῆς ὑπὸ τὰ λευκανθέντα ὄστα τὰ ὅποια θορυβοῦσιν ἀλληλοσυγκρουόμενα, ἐν μέσῳ τῶν συντριμμάτων τῶν κεκαλυμμένων ὑπὸ ἀκαθάρτου αἵματος καὶ τῶν κίτριμισάντων κρανίων εἰς τὸ ὄστερφυλάκιον· εἰπέτε μοι ταῦτα, ἢ εἰπέτε μοι νὰ ῥιφθῶ εἰς πρόσφατον τάφον, καὶ νὰ περικαλυφθῶ μὲ τὸ σάβανον, καὶ νὰ ἐναγκαλισθῶ τὸ πτώμα. Προτείνετε μοι πᾶν ὅ,τι τρημακτικόν, πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐπιφέρῃ φρίκης ἀνασκίρτησιν· θὰ ὑπακούσω ἀδιστακτως, ἀφύβως· θὰ ὑπακούσω διὰ νὰ μείνω πιστὴ σύζυγος τοῦ τρυφεροῦ καὶ μόνου ἐρωτός μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἐχεις τόσον ἀκλόνη-

τον ἀπόφασιν; Τότε ἄκουσον· ἐπίστρεψον παρὰ τῷ πατρί σου, ἔσο φαιδρᾶ, εἶπε ὅτι συγκατατίθεσαι εἰς τὸν γάμον τοῦτου. Ἀύριον εἶναι τετάρτη φρόντισον νὰ κατακλιθῆς μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν σου, αὐριον τὸ ἑσπέρας. Ἀπομάκρυνον τὴν τροφόν σου καὶ λάβε τὴν φιάλην ταύτην· ὅταν κατακλιθῆς, πιετὸ περιεχόμενον ἀπεσταλλαγμένον ὑγρὸν. Ἀμέσως, εἰς ὅλας τὰς φλέβας σου θὰ διαχυθῆ παγερόν ψυχρός· ὅλη ἡ ζωτικὴ δύναμις σου θέλει ἀποναρκωθῆ· ὁ ἀποκοιμισθεὶς σφυγμὸς θὰ παύσῃ πάλλων· οὔτε δύναμις θὰ ἔχῃς πλέον οὔτε θερμότητα· ἡ ζωὴ θὰ φαυλῆ σβεσθεῖσα· τεφρῶδες χρῶμα θὰ καλύψῃ τὰ ῥόδα τῶν χειλέων σου καὶ τῶν παρειῶν σου· τὰ βλέφαρά σου θὰ καταβιβασθῶσιν, ὡς εἰν ἐτελείωσεν ἡ ἡμέρα τῆς ὑπάρξεώς σου, ὡς εἰν ὁ θάνατος ἐπέθηκεν ἐπὶ σοῦ τὴν ἀλευρίαν σφραγίδα του· τὰ μέλη σου δὲν θὰ ἔχουν πλέον τὴν συνήθη εὐκαμψίαν, δὲν θὰ ὑπακούωσιν εἰς τὴν θέλησίν σου, θὰ ἦναι ψυχρὰ, νεκρὰ καὶ σκληρὰ, καὶ τὸ φαινόμενον τοῦτου πτώμα θὰ ἦσαι σὺ. Θὰ μείνῃς οὕτω ἐπὶ τεσσαράκοντα δύο ὡρας· ἔπειτα θὰ ἐξυπνήσῃς δροσερὰ καὶ εὐτυχῆς ὡς μετὰ γλυκῆν καὶ ἡρεμῶν ὑπνῶν. Ὅταν θὰ ἀνατελλῇ ἡ πρωτὰ τῶν γάμων, ὁ μνηστήρ θὰ σὲ εὔρῃ νεκρὰν ἐν τῇ κλίτῃ σου· θὰ θελήσῃ νὰ σὲ ἀφυπνίσῃ, πλὴν εἰς μάτην. Ἐπειτα, ὡς συνειθίζεται ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, θὰ σὲ θέσωσιν ἐντὸς φερέτρου, μὲ πρῶτωπον ἀποκεκαλυμμένον, καὶ κοσμημένην διὰ τῶν ὡραιότερων κοσμημάτων σου, διὰ νὰ σὲ καταθέσωσιν ὑπὸ τοὺς ἀρχαίους θόλους ὅπου ἀναπαύεται ἅλη ἡ γενεὰ τῶν Καπουλέτων. Ἐγὼ ἐν τούτοις θὰ γράψω εἰς τὸν Ῥωμαίου διὰ νὰ τὸν πληροφορήσω περὶ τῶν σχεδίων μας· θὰ ἔλθῃ· θὰ ἐπιγρυπνήσωμεν ὁμοῦ πλησίον σου, καὶ ἅμα ἐπαναλάβῃς τὰς αἰσθήσεις σου, ἐπωφελούμεθα τῆς νυκτός διὰ νὰ σὲ παραλάβῃ εἰς Μαντούην. Καὶ οὕτω θὰ σωθῆς, θὰ ἐλευθερωθῆς ἐκ τῶν δεσμῶν καὶ τῆς καταθλίψεως τὴν ὅποιαν θέλουν νὰ σοὶ ἐπιβάλωσιν· ἀλλὰ σκέφθητι μήπως ἰδιοτροπία τις, φά-

βος τις ψυχρῶν τὸ θάρρος σου καὶ ζαματήσῃ τὴν χειρὰ σου.

[Τῇ ἐγγεφύζει φιάλην πλήρη ναρκοτικῶν.]

ΙΟΥΛΙΑ. — Δότε, ὦ! δότε μοὶ τὸ δηλητήριον τοῦτου· περὶ τίνας φόβου μοὶ ὁμιλεῖτε;

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἐμπρός, θάρρος, γενναιότης· καὶ ἡ ἀπόφασις αὕτη δύναται νὰ σὰς σώσῃ. Ἀναχωρήσατε· θὰ στείλω ἕνα τῶν καλογήρων μας εἰς Μαντούην διὰ νὰ εἰδοποιήσω τὸν σύζυγόν σας.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ὡ ἔρω, δός μοι δύναμιν, καὶ ἡ δύναμις αὕτη ἄς μὲ ἀποδώσῃ τὴν εὐδαιμονίαν. Ἐγίαινε, προσφιλεῖ καὶ σεβάσμιε πάτερ. (Ἡ Ἰουλιὰ ἀποσύρεται ἐκ τοῦ ἐνός μέρους, καὶ ὁ μοναχὸς ἐκ τοῦ ἄλλου.)

ΣΚΗΝΗ Β΄

Αἰθουσα ἐν τῷ μεγάρῳ τῶν Καπουλέτων.

[Ἐπιέρχονται ὁ Καπουλέτος, ἡ κυρία Καπουλέτου, ἡ τροφὸς καὶ πολλοὶ ὑπηρέται.]

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — (Ἐρατῶν γάρτην καὶ ἐγγεφύζει αὐτὸν εἰς ὑπνρέτην.) — Ἰδοὺ ὁ κατάλογος τῶν πρεσβεκημένων· ὑπάγε πρὸς εὔρεσίν των.

[Ὁ ὑπηρέτης ἐξέρχεται.]

(Πρὸς ἕνα ἄλλον.) — Σὺ, τρέξε νὰ εὔρῃς εἰκοσι καλοὺς μαγείρους.

Β΄. ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Σὰς ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ ἦναι καλοὶ καὶ ἄξιοι. Ἐὰν δὲν ἤξεύρουσι τὸ ἐπάγγελμά των...

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Πῶς θὰ μὲ βεβαιώσῃς ὅτι ἤξεύρουσι τὸ ἐπάγγελμά των;

Β΄. ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Θὰ τοὺς δοκιμάσω, καὶ ἤξεύρω ἐγὼ πῶς δοκιμάζουν τοὺς μαγείρους.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Ἐλα, ἔκουμπίσου. (Ὁ ὑπηρέτης ἐξέρχεται.) — Τὴν φορὰν ταύτην θὰ μᾶς λείψουν πολλὰ πράγματα. — Ἐ λοιπόν! ἐπήγε ἡ κόρη μου εἰς τοῦ ἀδελφοῦ Δαυρεντίου;

ΤΡΟΦΟΣ. — Μάλισα, ἀφέντη, μάλισα.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Ἀγαθὴ τύχη, Ἐλπίζω ὅτι ὁ καλόγηρος θὰ τὴν φέρῃ εἰς

τὸν νοῦν της. Ἐχει πείσμα μικροῦ κορασίου.

[Ἐισέρχεται ἡ Τουλία.]

ΤΡΟΦΟΣ. — Νά την, ἀφέντη, ἐπιστρέφει ὅλη χαρούμενη ἀπὸ τὸ κελλί τοῦ πνευματικοῦ της.

ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΣ. — Ἄ! ἄ! μικρὰ πεισματάρα! Ποῦ ἦσο ἕως τόρα;

ΙΟΥΛΙΑ. — Εἶς ἓνα ἄγιου ἀνθρώπου ὅστις με ἐδίδαξε νὰ μετανοήσω διὰ τὴν ἀπειθειάν μου. Ὁ σεβασμιος ἀδελφός Δαυρέντιος με διατάττει νὰ πῶ εἰς τοὺς πόδας σας, καὶ νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην. Συγχωρήσατέ με, πάτερ μου, αἱ ἐπιθυμίαι σας θὰ ἦναι πάντοτε διαταγαὶ δι' ἐμέ.

ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΣ. — Καλὰ, κάλλισα! Ζητήσατε τὸν κόμητα, πρέπει νὰ μάθῃ τὰ διατρέχοντα· αὐριοῦ τὴν πρωτὰν θέλω ὅλα νὰ ἦναι συμφωνημένα, τελειωμένα καὶ ἀνεκκλήτως.

ΙΟΥΛΙΑ. — Κατὰ τύχην συνήντησα τὸν νέον κόμητα εἰς τὸ κελλιοῦ τοῦ ἀδελφοῦ Δαυρεντίου· ἔδειξα πρὸς αὐτὸν ἐνδιαφέρον ὅσον μοι ἐπέτρεπεν ἡ κοσμιότης, καὶ ἡ συνεδίαιξις ὑπῆρξεν οἰκιακῆ χωρὶς νὰ ὑπερβῇ τὰ ὄρια τῆς ἐπιφυλάξεως.

ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΣ. — Ἄ! εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος, δόξα σοι ὁ Θεός. Ἰουλία, ἐγέρθητι, ὅλα θὰ γίνουσι ὅπως ἔπρεπε νὰ γίνουσι. Θέλω νὰ ἴδω τὰς κόμητα, πρέπει νὰ με τὸν εὔρετε. Τί ἄγιος καὶ σεβασμιος ἀνθρώπος εἶναι αὐτός ὁ ἀδελφός Δαυρέντιος! εἰς τὴν πίστει μου εἶναι εὐλογία διὰ τὴν πόλιν τῆς Βερρόνης.

ΙΟΥΛΙΑ. — Παραμάννα, ἔλα μαζί μου θὰ με βοηθήσῃς νὰ ἐκλέξω τὰ κοσμήματα τὰ ὁποῖα θὰ με χρειασθῶν αὐριοῦ.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΥ. — Ὅχι, ὄχι πρὸ τῆς πέμπτης, ἔχομεν καιρὸν.

ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΣ. — Κάμε β,τι σοῦ λέγουν, παραμάννα· συνόδευσέ τὴν κόρη μου διότι θέλω νὰ γίνῃ αὐριοῦ ὁ γάμος.

[Ἐξέρχονται ἡ Τουλία καὶ ἡ τροφός.]

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΥ. — Μόλις μᾶς μένουν ὀλίγαι ὥραι διὰ τὰς προετοιμασίας μας· ἴδού μετ' ὀλίγον ἡ νύξ.

ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΣ. — Θὰ φροντίσω καὶ ἐγώ, θὰ φροντίσω καὶ ἐγώ. Σᾶς ἐγγνώμαι, γυναϊκά μου, ὅτι ὅλα θὰ τελειώσουν καλῶς. Ἐπάγετε νὰ εὔρετε τὴν Ἰουλίαν καὶ βοηθήσατέ την νὰ στολισθῇ. Ἐγὼ δὲν θὰ κατακλιθῶ, ἀφήσατέ με νὰ ἐνεργήσω. Ἀναδέχομαι σήμερον τὴν ἐπιστασίαν τῆς οἰκίας. — Καὶ λοιπὸν ὄλοι οἱ ἀνθρώποι μου εἶναι ἔξω! — Θὰ ἐξέλθω καὶ ἐγὼ καὶ θὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τὸν κόμητα Πάριον διὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσω νὰ ἦναι ἑτοιμος. Εἶμαι φαιδρός καὶ εὐκίγητος, καὶ εἶμαι εὐτυχής διότι αὐτὴ ἡ μικρὰ κόρη ἐπανήλθεν εἰς τὰ λογικά της.

[Ἐξέρχονται.]

ΣΚΗΝΗ Γ'

Κοιτῶν τῆς Ἰουλίας.

[Ἐισέρχονται ἡ Τουλία καὶ ἡ τροφός.]

ΙΟΥΛΙΑ. — Ναί, οὕτω πρέπει νὰ κοιμηθῶ. Ἄφησέ με μόνην αὐτὴν τὴν νύκτα, καλὴ μου παραμάννα, σὲ παρακαλῶ. Πρέπει νὰ προσευχηθῶ, πολὺ νὰ προσευχηθῶ πρὸς τὸν Θεόν· ἔχω ἀνάγκην ὅλου τοῦ οὐρανοῦ ἐλέους· εἶθε νὰ εἰσακουσθῶ τέλος. Ἠξεύρεις ὅτι εἶμαι δυστυχής, καὶ ὅτι ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ θλίψις πληροῦσι τὴν ψυχὴν μου.

[Ἐισέρχεται ἡ κυρία Καπουλάτου.]

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΥ. — Τί κάμνεις, τέκνον μου; Θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω;

ΙΟΥΛΙΑ. — Ὅχι, κυρία· πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον διὰ τὴν αὐριωὴν τελετὴν, τὰ ἠτοιμάσαμεν. Σᾶς παρακαλῶ, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μείνω μόνη, καὶ ἡ τροφός μου νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς τὰ δωμάτιά σας. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἐσυμφωνήθη πολὺ ταχέως. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἔχετε πολλὴν ἐργασίαν.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΥ. — Καλὴν νύκτα λοιπὸν! Πλαγιάσου καὶ ἀναπαύθητε διότι ἔχεις ἀνάγκην, κόρη μου.

[Ἡ κυρία Καπουλάτου καὶ ἡ τροφός ἐξέρχονται.]

ΙΟΥΛΙΑ. — Χαῖρε, μητέρα μου. — Πότε θὰ ἐπανιδωθῶμεν; ὁ Θεὸς τὸ ἠξεύρει.

Θανάσιμον ῥίγος ὑπεισδύει εἰς τὰς φλέβας μου, καὶ ἡ θερμὴ τῆς ζωῆς φαίνεται ἔγγυς νὰ παγώσῃ ἐν ἐμοί. — Παραμάννα! — Ἀλλὰ τί τὴν θέλω; Τί θὰ μὲ χρησιμεύσῃ; Ἡ σκηνὴ ἢ μέλλουσα νὰ διαδραματισθῇ ἐδῶ εἶναι παλὺ λυπηρὰ. — Ἐλθέ, δηλητήριον! (ἐξέρχεται τὸ κλῆριον τῆς τῶ φιαλίδιον ὅπερ τῆ ἔδωκεν ἡ ἀδελφὴ Λαυραίνος.) Ἀλλ' εἰὰν τὸ ποτόν τοῦτο δὲν φέρῃ καρμίον ἐνέργειαν! Θὰ μὲ νυμφεύσωσι διὰ τῆς βίας. Ἐγὼ! νὰ νυμφευθῶ τὸν κόμητα Πάριν! Ὅχι, ὄχι, ἀδύνατον. Ἀλλ' εἰὰν τὸ ποτόν ὅπερ μοὶ ἔδωκεν ὁ καλόγηρος ἦναι θανατηφόρον δηλητήριον! Ἐὰν τὰ τέχνασματόν προητοίμαζε τὸν θάνατόν μου! Ἐὰν ἐφοβεῖτο μήπως γνωσθῇ ἡμέραν τιὰ τὸ μυστηριώδες μέρος ὅπερ ἔλαβεν εἰς τὸν μετὰ τοῦ Ῥωμαίου γάμου μου, καὶ τὸν μεμφθῶσι διὰ τὴν πράξιν ταύτην. Ἐὰν ἔχῃ οὕτω! (Πάριν.) Φοβοῦμαι. (Παρίν.) Ἀλλ' ὄχι, ἀλλ' ὄχι, ἔχω ἄδικον· εἶναι ἄνθρωπος ἄγιος, καὶ δοκιμασμένος. Ὅχι, δὲν θὰ παραδεχθῶ τὴν κακὴν αὐτὴν σκέψιν. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι κατακλιθεῖσα ἔπαξ ἐν τῷ τύφῳ, ἀφυπνισθῶ πρὸ τῆς ὥρας καθ' ἣν πρέπει νὰ μὲ ἐλευθερώσῃ ὁ Ῥωμαῖος. Ὡ! εἶναι τρομερὰ ἡ σκέψις αὕτη, τρομερὰ. Δὲν θὰ ἀποπνιγῶ ἢ δυστυχῆς εἰς τὸ ἀκάθαρτον ἐκεῖνο ἄντρον, ὅπου ὁ ξωτικὸς καὶ καθαρὸς ἀἷρ οὐδέποτε εἰσέρχεται! Ἐὰν ἀποθάνω ἐκεῖ ὑπὸ ἀσφυξίας πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ῥωμαίου μου! Ἄ! — Ἡ εἰς ζήσω, τί θὰ γίνω; Ὁ θάνατος, ἢ νύξ, ὁ τρόμος ἢ ἄμπνείει τὰ μέρος ἐκεῖνο θέλουσι βαρύνει ἐπ' ἐμοῦ ὑπὸ τοὺς θόλους ἐκείνους· εἰς τὸν φρικώδη βωμὸν ὅπου πρὸ χρόνων ὑπάρχουσι συσσωρευμένα τὰ ὄστιά τῶν προγόνων μου· ὅπου ὁ Τυπάλδος αἱματόφυρτος εἰσέτι, ὁ Τυπάλδος τὸν ὅπου μὸλις καλύπτει ἡ γῆ, εἶναι κατακειμένος εἰς τὸ νέον φέρετρόν του· εἰς τὰ ὑπόγεια ἐκεῖνα, ὅπου, ὡς λέγουσι, συναθροίζονται τὰ φαντάσματα καὶ αἱ σκιαί, καθ' ὥρισμένας ὥρας τῆς νυκτός, τί θὰ γίνω; Δὲν εἶναι φόβος μήπως παραφρονήσω; Ἄτμοι μεμιασμένοι, ὄρυγμοὶ φρικώδεις, στεναγμοὶ, εἰδεχθῆ θεάματα

ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων θ' ἀνοιχθῶσι οἱ ὀφθαλμοί μου, καὶ ἅτινα δύνανται νὰ ἐπιφέρωσι παραφροσύνην εἰς ἄνθρωπον πλήρη ζωῆς καὶ ὑγείας! Ὡ φρίκη, φρίκη! τί θὰ γείνω; τί θὰ γείνω ὅταν ἀφυπνισθεῖσα εὐρεθῶ περικεκυκλωμένη ὑπὸ τῶν φρικαλεοτήτων τούτων; Θὰ πέσω· αἱ παράφρονες χεῖρές μου θὰ παίξωσι μὲ τὰ ὄστιά τῶν προγόνων μου· θὰ ἀποσπάσωσι ὑπὸ τὴν λάρνακά των τὰ εὐρωτιώδη λείψανα τοῦ Τυπάλδου· ὁ σκελετὸς ἐνὸς δεσπότη, γενόμενος ῥόπαλον, θὰ συντρίψῃ τὴν κεφαλὴν μου τὴν ὅπου τὸσαι λύπαι θὰ στερήσωσι τοῦ λογικοῦ αὐτῆς. Ὡ! νομίζω ὅτι τὸν βλέπω, νομίζω ὅτι τὸν βλέπω. Ἐἶναι ὁ ἐξ ἀδελφίης μου Τυπάλδος καταδιώκων τὸν Ῥωμαῖον τοῦ ὁποίου τὸ φονικὸν ξίφος ἐβυθίσθη εἰς τὸ στήθος του. Τυπάλδε, στήθι, ἔλεος! λυπήσου με! (Δραμῶναι τὸ φιαλίδιον καὶ τὸ φέρει εἰς τὰ χεῖλη τῆς.) Ἐρχομαι, συζυγέ μου, ἐξήτουν σὲ καὶ διὰ σὲ τὸ πίνω. (Κενῶναι τὸ φιαλίδιον, ρίπτεται ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἀποκοιμάται.)

ΣΚΗΝΗ Δ΄

Αἰθουσα ἐν τῇ οικίᾳ τοῦ
Καπουλέτου.

(Εἰσέρχονται ἡ κυρία Καπουλέτου καὶ ἡ τροφίνα.)

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Παραμάννα, λάβε τὰ κλειδιά (τῆ ὄδοι ὁρμηθὸν κλειδίων) καὶ πήγαινε νὰ φέρῃς ἄρωματικά.

ΤΡΟΦΟΣ. — Στὸ μαγειριὸ γυρεῦσαι κανέλλα καὶ γαρούφαλα· τρέχω νὰ φέρω. (Εἰσέρχεται ὁ Καπουλέτος.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Ἐμπρός, κινηθῆτε, κινηθῆτε! τὸ ὠρολόγιον κτυπᾷ, ὁ χρόνος περνᾷ, εἶναι τρίτη ὥρα. (Πρὸς τὴν τροφίνα.) — Καλὴ μου παραμάννα, ζήλον, ἐπιστάτησε τοὺς μαγείρους, φρόντισε δι' ὅλα· μὴ σὰς μέλει διὰ τὰ ἔξοδα.

ΤΡΟΦΟΣ. — Τὰ τὰ τὰ τὰ... Καλὲ κυρία, πηγαίνετε νὰ πλαγιάσετε. Ἀῦριον θὰ ἦσθε ἄρρωστος, εἰς τὴν τιμὴν μου αὐταῖς ἢ ἀγρυπνίαις θὰ σὰς βλάψουν. ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Παντάσασιν πολλὰς

νύκτας ἐπέρασα ἄγρυπνος, καὶ ὄχι διὰ σπουδαίαν αἰτίαν· καὶ ἐν τούτοις καθόλου δὲν ἔπαθεν ἡ ὑγεία μου.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — *Ναί, ἤξεύρομεν ὅτι ἐκάματε τὰ δικά σας εἰς τὸν καιρὸν σας, τὸ ἤξεύρομεν· ὁ κύριος ἔμενευ ἄγρυπνος! ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς θὰ ἀγρυπνήσωμεν.*

[Ἐξέρχεται μετὰ τῆς τροφῆς]

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — *Τὶ ξηλότυπος γενεά! ἡ ξηλοτυπία ἐνσαρκωμένη! Ὅλοι ὁμοιάζουσι. (Εἰσέρχονται πολλοὶ ὑπηρέται, κοκτοῦντες σουβλῖα, ζαυσόξυλα, κλάβια.) Τὶ βαστάζετε, σεῖς;*

Δ'. ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — *Εἶναι γιὰ τὸ μαγεργό. Καλὰ καλὰ δὲν ἤξεύρω τί εἶναι.*

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — *Ξεκουμπισθῆτε γλήγορα· ὅλοι στὸ ποδάρι· αὐτὰ τὰ ξύλα εἶναι πολὺ χλωρά· πηγαίνετε νὰ φέρετε ἄλλα· φέρετε καλὰ κούτσουρα. Ἀκούεις ἐσὺ, γελοῖε, πήγαινε νὰ εὔρης τὸν Πέτρον· ἐκεῖνος θὰ σοῦ εἰπῇ ποῦ νὰ εὔρης.*

[Ὁ πρῶτος ὑπηρέτης ἐξέρχεται.]

Β'. ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — *Θὰ τὰ εὔρου μόνους· δὲν εἶναι τόσο κούτσουρα ὅσον τοὺς νομίζετε.*

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — *Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρη ἂν ὃ γελοῖος αὐτὸς δὲν μοῦ ἀπακρίνεται μὲ λογοπαίγνια· ἐμπρός, κίησις, ζωηρότης, κύριε Κούτσουρε· ὁ μνηστήρ θὰ ἔλθῃ μὲ τοὺς μουσικούς του· ἡ νύξ παρέρχεται· μὲ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἦναι ἐδῶ περὶ τὰ χαράγματα. (Ἀκούονται αἱ ἤχοι μακρινῆς ἀρμονίας πλησιαζούσης ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἀγγελιοῦσης τὴν ἀφίξιν τῆς μνηστήρας.) Διάβολε! αὐτὸς εἶναι! Ἐμπρός, παραμάνα, γυναῖκί μου, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μου.*

[Εἰσέρχεται ἡ τροφὴ.]

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — *Γρήγορα, ἐξύπνισε τὴν Ἰουδίαν, ἐνδυσέ την, ὑπάγω νὰ συνομιλήσω μίαν στιγμὴν μὲ τὸν Πάριν. Ταχύτερον, ταχύτερον, δὲν πρέπει ὁ σύζυγος νὰ περιμένῃ. Τρέξε, ἀκούεις;*

[Ἐξέρχεται ἔθων τὴν τροφὴν καὶ ἀνατρέπων τοὺς ὑπηρέτας.]

(Ἀκολουθεῖ.)

ΣΑΙΚΣΠΗΡ**ΙΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΟΣ**

(Συνέχ. καὶ τέλος, ὡς φυλλ. Η΄.)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Ὁ κοιτῶν τῆς Ἰουλίας.

[Ἡ Ἰουλία φαίνεται ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, ὠχρὰ καὶ ἀκίνητος. Ἡ τροφὸς πλησάξει τρέχουσα].

ΤΡΟΦΟΣ. — *Κυρία! κυρία! κοκκουλίστα! — Ἰουδία! μικρὴ μου κόρη! Ἐμπρὸς, τεμπέλα μου, ἐξύπνα, εἶναι ὥρα.*

Διάβολε, πῶς κοιμᾶται! ἔμπρός, μικρὴ μου κυρία, φιλιτάτη μου κόρη, ὄραλα ἄρραβωνιαστικὴ. (Τὴν λαμβάνει ἐκ τοῦ βραχιονοῦ, καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ). Μήτε λέξιν ἂν σὰς ἀρέσῃ. Ἐπῆρε ὕπνου γιὰ δεκαπέντε ἡμέρας. Τί ἀναισθησία εἶναι αὕτη! Εἶναι ὁ πλεον παράδοξος ὕπνος ὅπου εἶδα ποτέ. Καὶ ὁμως πρέπει νὰ τὴν ἐξυπνήσω. Κυρία, κυρία, ἔρχεται ὁ ἄρραβωνιαστικὸς, ἀκούετε; Θέλετε νὰ σὰς εὕρῃ εἰς τὸ κρεββάτι; (Λαμβάνει τὴν Ἰουλίαν εἰς τοὺς βραχιονοὺς της, τὴν ἀνακαθίζει ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ τὴν ἀρνείει νὰ κέσῃ πάλιν ὡς πῶμα). Ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἐκδιωχθῆ! Τί σημαίνει τοῦτο! καὶ πέφτει πάλιν σὰν νὰ ἦταν νεκρὴ. Κυρία, κυρία! Ἄχ Θεέ μου, Θεέ μου, τί δυστυχία! εἶναι κρύα, εἶναι ἀποθαμμένη. Βοήθεια, βοήθεια! Ἄς ἔλθῃ κανεὶς· ἡ κυρία μου ἀπέθανεν. Ἄχ τί δυστυχία! διατί ἐγεννήθηκα. (Πρὸς τὰ παρακλήσια). — Ὅλιγο ξύδι, φέρετε ὀλίγο ξύδι. Αὐθέντα, κυρία, τρέξατε ὅλοι.

[Ἡ Κυρία Καπουλέτου τρέχουσα.]

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Τί σημαίνει αὐτός ὁ θόρυβος;

ΤΡΟΦΟΣ. — Δυστυχὴς ἡμέρα! δυστυχὴς ἡμέρα!

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Τί ἔχεις λοιπὸν;

ΤΡΟΦΟΣ. — Κυττάξατε, κυρία! (Τῆ δεικνύει τὴν κλίνην καὶ τὴν ἀκίνητον Ἰουλίαν). Δυστυχία! δυστυχία!

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Ἐψίστε Θεέ! Ἰουλία, τέκνον, μοναχοκόρη μου, ἰδέ με, ἀναγεννήθητι, ἀνοιξον τοὺς ὀφθαλμοὺς σου. Θέλεις νὰ ἀποθάνω καὶ ἐγώ; Βοήθεια, βοήθεια! παραμίνα, φώναξε βοήθεια.

[Εἰσέρχεται ὁ Καπουλέτος.]

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Ἐ λοιπὸν; τί εἶναι, τί τρέχει; Πάρετε τὴν Ἰουλίαν· ἐφθασεν ὁ σύζυγός.

ΤΡΟΦΟΣ. (Θρηνησά). — Ἀπέθανεν! ἀπέθανεν! Ἄχ Θεέ μου, Θεέ μου, ἀπέθανε.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Θεέ μου, Θεέ μου! ἀπέθανεν! ἀπέθανεν!

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — (Πλησιάζων τὴν κλίνην ὅπου εἶναι ἐξηπλωμένη ἡ Ἰουλία). — Ἄχ!

ἄς τὴν ἰδῶ! Ἀλλοίμονον! ἀλλοίμονον! πόσον εἶναι ψυχρά. Τὰ μέλη της ἐσκληρύνθησαν καὶ τὸ αἷμά της ἐπάγωσεν. Ἡ ζωὴ πρὸ πολλοῦ ἀφῆκε τὰ χεῖλη της. Ὁ θάνατος τὴν ἐπέσει, καὶ τὸ ἑλνκύτερον ἄνθος τῶν ἀγρῶν μας προσεβλήθη ὑπὸ παγετοῦ ὅστις τὸ ἐμάρανε. Κατηραμένη τύχη! Δυστυχὴ γέρον!

ΤΡΟΦΟΣ. — Ὡ ἀθλία ἡμέρα!

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Φρικώδης ὦρα!

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Δὲν εἴμπορῶ νὰ ὁμιλήσω· ἐδέθη ἡ γλώσσά μου, καὶ ὁ θάνατος ὅστις τὴν ἀνήρπασεν ἀπὸ τῆς γῆς μου ἀφῆρεσε τὴν σκέψιν καὶ τὴν ὁμιλίαν.

[Εἰσέρχονται ὁ ἀδελφὸς Λαυρέντιος καὶ ὁ Πάρις φορῶν ἐνδύματα γάμου καὶ προπορευομένων τῶν μουσικῶν.]

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Εἶναι ἐτοίμη ἡ μνηστὴ; τὴν περιμένουσαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Εἶναι ἐτοίμη, εἶναι ἐτοίμη! . . . Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπανέλθῃ πλεόν ποτέ! (Πρὸς τὸν κόμητα Πάριν). — Ὡ νιέ μου, κατὰ τὴν νύκτα ταύτην τὴν προηγουμένην τῶν γάμων σου, τέρας τι εἰσεχώρησεν εἰς τὴν κλίνην τῆς μνηστῆς σου· ἄνθος ὡς ἦτο, τὴν ἐδρεψεν ἡ χεὶρ τοῦ σκελέθρου. Ἰδοὺ πῶς τὴν κατέστησε. Τὸ φάσμα τοῦ θανάτου εἶναι ὁ γαμβρός μου· εἶναι ὁ κληρονόμος μου· μοῦ ἤρπασε τὴν κόρην μου· μοῦ τὴν ἤρπασε. Θὰ ἀποθάνω, καὶ θὰ τοῦ ἀφήσω τὰ πάντα.

ΠΑΡΙΣ. — Καὶ λοιπὸν περιέμεινα τόσον χρόνον, ἐπεθύμησα μὲ τόσον πόθον τὴν ὥραν ταύτην, διὰ νὰ ἴδω τοιοῦτο θέαμα!

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Πικρὰ ἡμέρα, ἄτιμος ἡμέρα, ἡμέρα ἀποτροπαία, ὦρα κατηραμένη! ἢ μᾶλλον κατηραμένη ὄλων ἡσας ὁ χρόνος συνεπλήρωσεν εἰς τὴν μακρὰν καὶ ἐπίπονον περιουδειαν του. Ἐρμόνον τέκνον εἶχον, ἐν πτωχῶν τέκνον τὸ ὅποσον μὲ ἠγάπα· ἐν μόνον ὄν ὅπερ ἦτο ἡ παρηγορία μου καὶ ἡ χαρὶ μου, καὶ ἐν τούτοις ὁ θάνατος μὲ τὸ ἀνήρπασε.

ΤΡΟΦΟΣ. — Ὡ! τί ἡμέρα, τί ἡμέρα, τί θλίψις, τί τρομερὰ θλίψις! ἢ πλεόν

μαύρη ημέρα, ἢ πλέον πικρὴ θλίψις! Θεέ μου! Θεέ μου!

ΠΑΡΣ. — Ἀπατυχία, ἀπελπισία, διαζύγιον, καταδίκη, ὀλοσχερῆς καταστροφή! — Ω θάνατε! πόσας ἐλπίδας ἀπατᾷς; πόσου ἔρωτα καὶ ζωὴν καταστρέφεις δι' ἐνὸς μόνου κτυπήματος! Λάβε τὴν ζωὴν μου καὶ τὸν ἔρωτά μου, λάβε με μετ' αὐτῆς, τὰ πάντα σοὶ ἀνήκουσι.

ΚΑΠΟΥΑΚΤΟΣ. (Ἀποσπῶν τὴν πολλὰν κορμὴν τοῦ.) — Κόρη μου, δυστυχῆς μου κόρη! ἀποθανοῦσα ὡς μάρτυς, ἀποθανοῦσα μὲ τὰ δάκρυα καὶ μὲ ἀπελπισίαν! καὶ ὁ θάνατος ἦλθε νὰ τὴν ἀρπάξῃ καὶ νὰ φονεύσῃ τὴν εὐδαιμονίαν μας ἐν μέσῳ τῆς τελετῆς τῶν γάμων. Τέκνον μου, κόρη τῆς ψυχῆς μου, ἀποκρίθητι: Σὺ εἶσαι ἡ ψυχὴ μου. Ἀποκρίθητι: ἀπέθανες; ἀπέθανες τῶντοντι; Φεῦ! ναί, τῶντοντι ἀπέθανε, καὶ μετ' αὐτῆς ὅλη ἡ εὐδαιμονία μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Σιωπή! ἡσυχία! δὲν αἰσχύνεσθε παραδιδόμενοι οὕτω εἰς τὴν ἀπειρον αὐτὴν θλίψιν; Μήπως ἡ ἀπελπισία εἶναι φάρμακον τοῖν ἀνιάτων κακῶν; Ἐστὲ λογικώτεροι. Ἡ νεαρὰ καὶ ἀγνή αὐτὴ κόρη δὲν ἀνῆκεν εἰς ἡμᾶς μόνου. Ὁ Θεὸς ἦτο πατήρ της ὡς ὑμεῖς· τὴν ἔλαβε πάλιν ὀλόκληρον. Ὁ Θεὸς τὴν ἐπαναφέρει πλησίον τοῦ ἕωσι τὴν ἀγαπᾷ. Ἡδύνασθε νὰ τὴν διαφυλάξτε ἀπὸ τὸν θάνατον ἐὰν τὴν διετηρήτε πλησίον σας; Ὁχι. Λοιπὸν! ἢ οὐρανὸς θὰ τὴν διαφυλάξῃ ἀπὸ ὅλα τὰ παθηματικὰ τῆς ζωῆς. Τρεῖς ὄντις τὴν ἠγωνιάτε, τί ἐξηγεῖτε; τὴν εὐδαιμονίαν της, τὴν υἱωσύνην της, τὴν δόξαν της; Τώρα εἶναι ἐν τῇ αἰωνίᾳ δόξῃ, ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν σας, πλησίον τοῦ Θεοῦ· καὶ κλαίετε! Ω! ἡ ἀγάπη σας λοιπὸν ἦτο μίσος; Τὴν βλέπετε εὐτυχῆ, καὶ ἡ εὐτυχία της σᾶς καθιστᾷ παράφρονας! Μακρὸς γάμος καὶ μακρὸς βίος εἶναι μακρὰ θλίψις. Εὐτύχημα νὰ ἀποθάνη τις νέος. Δε στερεῖσθε τὰ δάκρυά σας. Θέσατε ἐπὶ τοῦ πτώματος τούτου τῆς καλλονῆς ἥτις μέλλει νὰ ἐξαφανισθῇ τὴν ἐκ λιθαινοσίδων ἀνθοδέσμη. Ἄς κοσμηθῶσιν αὐτὴν διὰ τῶν ὡραιότατων ἐνδυμάτων της, καὶ

ἄς τὴν φέρωσι κατὰ τὴν συνήθειαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν! τὰ δάκρυά μας ρέουσιν, εἴμεθα ἀσθενεῖς, ἡ φύσις τὰ ἀπαιτεῖ· ἀλλ' ὁ ὀρθὸς λόγος γελᾷ διὰ τὰ δάκρυά μας, καὶ ὁ οὐρανὸς τὰ καταδικάζει.

ΚΑΠΟΥΑΚΤΟΣ. — Πρὸ ὀλίγου διωργανίζαμεν ἑορτᾶς, τώρα πρέπει νὰ διοργανίσωμεν κηδείαν. Δὲν θὰ ἤχησῃ πλέον παιδρὰ μουσικὴ ἤχησατε κώδωνες πένθιμοι. Δὲν ὑπάρχουσι πλέον γαμήλια γεύματα· ἐτοιμάσατε τὸ σιωπηλὸν δειπνίου τοῦ πένθους. Παύσατε ἐπιθαλάμιοι καὶ χαρμόσυτοι ὕμνοι· ἄσατε τὸ νεκρικὸν Ἄμωμοι ἐν ὁδῷ. Τὰ ἄνθη τὰ ὁποῖα ἐμελλοῦ νὰ κοσμήσωσι τὸ μέτωπον τῆς νύμφης θὰ κοσμήσωσι τὸ πτώμα καὶ τὸ φέρετρον.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Κύριε, ἀποσυρθῆτε εἰς τὰ δωμάτιόν σας. Κυρία, συνοδεύσατε τὸν σύζυγόν σας· ἀναχωρήσατε, κύριε κόρη· ἄς ἐτοιμασθῇ ἕκαστος νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν κηδείαν τῆς ὡραίας ταύτης νεάνιδος. Ὁ Θεὸς σᾶς τιμωρεῖ, ἀγνωστὸν διὰ ποῖον ἁμάρτημα· μὴ τὸν ἀψηφῆτε, μὴ ἐξάπτετε τὴν ὀργὴν του διὰ τῆς ἀπειθείας καὶ τῆς ἀντιστάσεως.

[Ἐξέρχεται ἐνταῦθεν ὅλοι οἱ λοιποὶ ἐξέρχονται αὐτὸν ἐκτός των μουσικῶν καὶ τινῶν ὑπηρέτων.]

Εἰς ΜΟΥΣΙΚΟΣ. — Εἰς τὴν πίστιν μου, δὲν ἔχουμεν ἄλλο νὰ κάμωμεν παρὰ νὰ μαζώκουμε πλυμένα καὶ ἄπλυτα καὶ νὰ φευγόμεν.

ΤΡΟΙΟΣ. — Ἐμπρὸς, καλοὶ μου ἄνθρωποι, φύγετε, φύγετε, καλοὶ μου ἄνθρωποι· εἴμεθα πολὺ λυπημένοι, καθὼς βλέπετε, πολὺ λυπημένοι.

Οἱ ΜΟΥΣΙΚΟΙ. — Καλὰ, καλὰ, γερόντισσά μου λυπημένη. (Ἡ τροφὴ ἐξέρχεται.)

[Εἰσέρχεται ὁ Πέτρος.]

ΠΕΤΡΟΣ. — Θὰ μοῦ παίξετε κατὶ εὐθυμου, ἀγαπητοὶ μου μουσικάντιδες.

[Γάλλει.]

Εὐθυμῶ,

Εὐθυμῶ,

Εὐθυμῶ ἀπὸ καρδίας.

Παιζατέ μου αὐτὸν τὸν ἤχον, σᾶς παρακαλῶ.

 ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'.

 Δημοσία πλατεία τῆς
 Μαντούης.

[Εισέρχεται ὁ Ῥωμαῖος.]

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Πρέπει νὰ πιστεύσω τὰς πολυθέληττους προαιθήσεις ὅσας μοὶ ἀφήκεν ὁ ὕπνος; Πρέπει νὰ πιστεύσω εἰς τὰ ἰσραῖα ἐκεῖνα ὄνειρα καὶ τὰ φαιδρὰ οἰανίσματά των; Ναι, βεβαίως θὰ ἔλθῃ καλὴ τις εἰδησις· ναι, ἡ ψυχὴ μου ἐλευθέρη καὶ ἐλαφρὰ κάθηται ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς ὡς κυριαρχίης. Ἀπὸ τῆς πρώτης ταύτης, αἰσθάνομαι νέαν ἐλα-

στικότητα, ὄρμην καρδίας ἀναρπάξουσάν με ἐκ τῆς γῆς καὶ πληροῦσάν με σκέψεων ἀνεκλαλήτων. Ἐν τῷ ὄνειρόν μου, ἤμην νεκρὸς· παράδοξον πρῶγμα, ὄνειρου παράδοξον, ἤμην νεκρὸς καὶ εἶχον γυῖσιν τοῦ θανάτου μου. Ἡ ἀγαπητή μου ἐπλησίαζε τὸ πτώμά μου, καὶ τὰ φιλήματα τῶν χειλέων της μοῖ καθίστων τὴν ζωὴν τοσοῦτον ἡδονικὴν καὶ τοσοῦτον ἰσχυράν, ὥστε ἐπίστευσα ὅτι ἀνεγεννώμην βασιλεὺς τοῦ κόσμου! Ἄ! ποία ἀπαράμιλλος εὐδαιμονία! Τί εἶναι λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἔρωσ τοῦ ὁποίου τὸ φῶσμα εἶναι πλήρες ἐλπίδων καὶ ἡ σκιά παραφορά;

[Ἐισέρχεται ὁ Βαλθάσαρ.]

Ἄ! εἰδήσεις ἐκ Βερόνης! — Δουπὼν, Βαλθάσαρ, ἔχεις ἐπιστολὴν ἐκ μέρουσ τοῦ ἀδελφοῦ Δουρεντίου; Ἡ Τουλία μου ὑγιαίνει; πῶς εἶναι ὁ πατήρ μου; Δός μοι εἰδήσεις περὶ τῆς ἀγαπητῆς μου γρήγορα, εἰδήσεις περὶ αὐτῆς! Δός μοι. Δὲν ὑπάρχει δυστυχία εἰς τὸν κόσμον εἰάν ἦναι εὐτυχῆς ἡ Τουλία.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. (Θλιβερῶς). — Κύριε, ἐστὲ εὐχαριστημένους, εἶναι εὐτυχῆς μὴ παραπονήσθε διὰ τίποτε. Κοιμᾶται τὸν τελευταῖον της ὕπνου εἰς τὸ κοιμητήριον τῶν Καπουλέτων. Ἐκεῖ ἀναπαύεται τὸ σῶμά της, ἡ δὲ ἀθάνατος ψυχὴ της εὐρίσκεται μετὰ τῶν ἀγγέλων τοῦ οὐρανοῦ. Ἦμην παρὼν ὅταν κατέθεσαν τὸ λείψανόν της μετὰ τῶν λειψάνων τῶν προγόνων της. Ἀμέσως ἀνεχώρησα διὰ νὰ σᾶς εἰδοποιήσω. — Ἄ, κύριε, αἱ εἰδήσεις εἶναι πάλυ θλιβεραὶ, συγχωρήσατέ με διότι εἶμαι ἐγὼ ὁ κυμιστής· ἐνθυμηθῆτε ὅτι μὲ διατάξατε τοῦτο ὅταν ἀνεχωρήσατε ἐκ τῆς Βερόνης.

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Μετὰ τινος σιωπῆν). — Ἄ! αὐτὰ εἶναι ὅλα. Πολὺ καλά! Εἰμαρμένη, σὲ προκαλῶ! (Διὰ πασοῖς). (Πρὸς τὸν Βαλθάσαρ). — Εἰξεύρεις πού διαμένω· ἔχω ἀνάγκην μελάνης, χάρτου, — ἱππων. — ἀναχωρῶ τὴν ἐσπέραν ταύτην.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. — Αὐθόνητα, συγχωρήσατέ με· δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω πύτω. Τὸ πρόσωπόν σας εἶναι ὡχρὸν, οἱ χαρακτήρες

σας συνεσπασμένοι· εἰς τὰ βλέμματά σας δεικνύονται ἀπειλαί.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἀπατάσαι. — Ἀφησέ με, σὲ λέγω. Κάμε ὅ,τι σὲ διατάττω. — Δὲν ἔχεις ἐπιστολὴν ὑπὸ τὸν ἀδελφὸν Δουρεντίου;

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. — Καμμίαν, ἀγαπητέ μου αὐθέντα.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἀδιάφορον, ὕπαγε! Ἴππους γρήγορα, σὲ ἀκολουθῶ. Τουλία, θὰ κοιμηθῶ τὴν ἐσπέραν ταύτην πλησίον σου! Τί νὰ πράξω; θὰ εὐρεθῶσι τὰ μέσα. (Σκέπτεται). Μέσα θανάτου! Ἄ, ἔρχεσθε ταχέως δταν σᾶς καλῆ ἡ ἀπελπισία. (Νέα πασοῖς). Ἐνθυμοῦμαι ὅτι πρὸς τοῦτο τὸ μέρος ὑπάρχει γέρωσις πολλῶν φάρμακα καὶ καταγινόμενος εἰς τὴν χημείαν, εἰς δυστυχῆς τὸν ὁποίου παρετήρησα· ἔδρευε βότανα· εἶχεν ὄφρῦς πυκνὰς καὶ ῥάκη τινὰ εἰς τὸ σῶμα. Ἦτο ἰσχυρὸς, καὶ ἐφαίνοντο τὰ ὀστά του· ἡ δυστυχία τὸν ἔχει φθείρει· ἐφαίνεται ὁ σκελετός του. Εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, τὸ πτωχικὸν ἐργαστήριόν του, μία χελώνη καὶ εἰς ὄφεις ἐκρέμαντο μετὰ τινων εἰδεχθεστάτων ἰχθύων. Ὁ ἐλεεινὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἐξέθετεν ἐπὶ τῆς τραπέζης του δὲν ἤξεύρω πούλα πενιχρὰ συντρίμματα τὰ ὁποία προσεπάθει ὕσον ἠδύνατο νὰ ἐπαινέσῃ· φιάλαι κεναὶ, φιαλίδια συντετριμμένα, σπόροι ἀπεξηραμένοι, ἀκατονόμαστοι ἐλεεινότητες· μικρὰ ἀγγεῖα ἐκ πηλοῦ· κυτίω ἀνόμοια καὶ κενα. Ἄ! τί πτωχέλα! εἶπον διερχόμενος. Ἐὶν ἤθελέ τις ν' ἀγαράσῃ δηλητήριον, ἰδοὺ τὸ ἄντρον τοῦ πτωχοῦ ῥακενδύτου· οἷτε αὐτῆς ὁ νόμος τῆς Μαντοῦης, ὅστις τιμωρεῖ μὲ θάνατον τὸν ἐνοχον, θὰ τοῦ ἐτρόμαξε. (Πασοῖς). Εἶπον τοῦτο. Αἱ λέξεις αὐταὶ ἦσαν πρόδρομοι ἀναγκαίως πράξεως σήμερον· καὶ αἱ ἀνάγκαι τοῦ πεινῶντος τούτου γέροντος θὰ ὑπηρετήσωσι τὰς ἰδικὰς μου. Ναί, ἐνθυμοῦμαι, ἰδοὺ ἡ οἰκία του! ἰδοὺ αὐτή! — Εἶναι ἡμέρα ἑορτῆς· ὁ πτωχὸς ἐκλείσει τὸ ἐργαστήριόν του. (Καίσι). Ἐ! ἔμπορε! ἔ!

[Ἐισέρχεται ἱερὸν βοτανολόγος.]

ΕΜΠΟΡΟΣ. — Τίς με καλεῖ ; ποῖος φωνάζει τόσο δυνατά ;

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἐλθέ ἐδῶ, πλησίασου. Φαίνεται πολὺ πτωχός. Ἴδου, λάβε αὐτὰ τὰ τεσσαράκοντα δουκάτα· θέλω μίαν δόσιον δηλητηρίου· ἀλλὰ δηλητηρίου τόσοσιν τρομεροῦ, τόσοσιν ταχέως, τόσοσιν βιαίου, ὅστε ἅμα εἰσαχθῆ εἰς τὰς φλέβας τοῦ ἀνθρώπου τοῦ βαρυνθέντος τὸ ζῆν νὰ τὸν ρίπτῃ νεκρὸν ἐν τῷ ἅμα· θέλω ἡ ζωτικὴ πνοὴ νὰ διαφύγῃ ἐκ τοῦ σώματος ταχύτερον, μᾶλλον ἀκαριαίως παρ' ὅτι ἡ σφαῖρα, ὠθουμένη ὑπὸ τῆς ἀναφλεχθείσης πυρίτιδος ἐξέρχεται τοῦ ἐξερευγομένου αὐτὴν τηλεβόλου.

ΕΜΠΟΡΟΣ. — Ἐχω τοιαῦτα θανάσιμα δηλητήρια. Ἄλλ' ὁ νόμος τῆς Μαντούης ἐπιβάλλει θάνατον εἰς ὄντινα τολμήσῃ νὰ τὰ πωλῇ.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Σὺ, τοῦ ὁποῖου τὸ σῶμα εἶναι γυμνόν· σὺ, τὸν ὅποιον διαβιβρῶσκει ἡ πείνα, φοβεῖσαι τὸν θάνατον ; Ἡ πείνα εἶναι ἐπὶ τῶν παρείδων σου· οἱ βουλημιῶντες ὀφθαλμοὶ σου δεικνύουσι τὴν θλίψιν καὶ τὴν ἀπελπισίαν σου. Ῥάκη τινὰ κρέμανται ἐκ τῆς ὀστεώδους ράχεώς σου. Τί εἶναι διὰ σέ ὁ κόσμος ; Φίλος ; Ὁχι. — Καὶ οἱ νόμοι ; ἐχθροὶ σου. — Ἐχει ὁ κόσμος νόμον τινὰ δυναμένον νὰ σέ καταστήσῃ πλούσιον ; μήτε ἓνα ! — Παῦσον νὰ ἦσαι πτωχός, σύντριψον τὸν νόμον ὅστις σέ καταδικάζει εἰς τοῦτα. (Προσέρχον αὐτῷ βαλάντιον). — Λάβε αὐτὰ τὰ χρήματα.

ΕΜΠΟΡΟΣ. — Ἡ δυστυχία μου συγκατατίθεται ἀλλ' ὄχι καὶ ἡ θέλησίς μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Καὶ μήπως πληρῶνω τὴν θέλησίν σου ; ἐγὼ πληρῶνω τὴν δυστυχίαν σου.

[Ὁ ἔμπορος μεταβαίνει εἰς τὸ ἐργαστήριόν του διὰ νὰ λάβῃ μικρὸν ὄλεα, τὸ φέρει καὶ τὸ δίδει εἰς τὸν Ῥωμαῖον].

ΕΜΠΟΡΟΣ. — Διαλύσατε τοῦτο ἐντὸς ῥενστοῦ, πῖετε, καὶ εἰάν ἔχετε δύναμιν εἴκοσι ἀνθρώπων, θὰ πέσετε ἀμέσως νεκροί.

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Δίδων αὐτῷ τὸ βαλάντιον). — Λάβε τὰ χρήματά σου· εἶναι δηλητηρίου

τῆς ψυχῆς· δηλητηρίου ἑκατοντάκις φονικώτερον τοῦ ἀθλίου τοῦτου μίγματος τὸ ὁποῖον δυνατὰ νὰ μείνῃ εἰς τὰ ἐργαστήριόν σου χωρὶς νὰ ζητηθῆ. Ἵπαγε, δὲν μοὶ ἐπώλησας δηλητηρίου· σὺ τὸ ἠγόρασες, ἐγὼ τὸ ἐπώλησα. Χαῖρε ! εὐρὲ ἄρτου, καὶ προσπάθησον νὰ παχύνῃς. (Ὅτε τὸ δηλητηρίου εἰς τὸ θυλάκιόν του). — Πολύτιμος οὐσία ! Ἐξαιρετὸν τουρκικόν ! ἔλθε, ἀκολούθει με· θὰ σέ μεταχειρισθῶ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Ἰουλίας.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κελλίου τοῦ ἀδελφοῦ Δαυρεντίου.

[Ὁ ἀδελφός Ἰωάννης εἰσερχόμενος μετὰ προσυλλέξεως].

ΙΩΑΝΝΗΣ. — Ποῦ εἴσθε, σεβάσμιε ἀδελφὲ τοῦ τάγματος τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου ; ποῦ εἴσθε ;

[Εἰσερχεται ὁ ἀδελφός Δαυρέντιος].

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ Ἰωάννου. (Παρατηρῶν αὐτόν). — Ἐρχεσθε ἐκ Μαντούης ; καλῶς ἦλθατε ! — Καὶ ὁ Ῥωμαῖος τί λέγει ; ἔγραψε τὰς σκέψεις του ἀντὶ νὰ σᾶς τὰς ἐμπιστευθῆ ; Ἐχετε ἐπιστολήν ; Δότε μοι αὐτήν.

ΙΩΑΝΝΗΣ. — Πρῶτον μετέβην πρὸς ἀναζήτησιν ἐνὸς τῶν ἀδελφῶν ὅστις ὡς ἠλπίζα ἠθέλε με συνοδεῦσει εἰς Μαντούαν, καὶ ὅστις κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ ἐπισκέπτεται τοὺς ἀσθενεῖς. Οἱ ἄρχοντες τῆς πόλεως μᾶς εὗρον ἀμφοτέρους εἰς τινὰ οἰκίαν τὴν ὁποίαν ὑπωπεύοντο ὡς προσβληθεῖσαν ὑπὸ τῆς πανώλους· καὶ φοβηθέντες μήπως τὴν μεταδώσωμεν, ἐκλείσαν τὰς θύρας καὶ μᾶς ἐμπόδισαν τὴν ἐξοδον. Οὕτω λοιπὸν ἀπέβη ἄνευ ἀποτελέσματος ἡ σπουδὴ μου· δὲν ἠδυνήθην νὰ μεταβῶ εἰς Μαντούαν.

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Καὶ τίς λοιπὸν ἔφερε τὴν ἐπιστολήν μου εἰς τὸν Ῥωμαῖον ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. — Οὐδεὶς· ἰδοὺ αὐτή. Δὲν ἠδυνήθην νὰ εὗρω κανένα ταχυδρόμου θέλοντα νὰ τὴν λάβῃ καὶ τὴν μεταφέρῃ, τόσοσιν ἡ μετάδοσις ἐτράμαξε τοὺς πάντας.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἴδου ἀλεθρία ἀποτυχία! Ὁμνῶ εἰς τὴν ἱερότητα τοῦ μοναστηρίου μας ὅτι δὲν ἦτο ἐπιστολή κοινῆς φιλοφροσύνης, ἀλλ' ἦτο σπουδαίου καὶ σοβαροῦ ἀγγελμα. Τρομερὰ δυστυχία δύνανται νὰ προκύψωσιν ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου. Ἀδελφὲ Ἰωάννη, τρέξετε νὰ μὲ εὑρετε ἕνα σιδηροῦν μοχλόν, καὶ φέρετέ τον ἐδῶ εἰς τὸ κελλίον μου. Σπεύσατε.

ΙΩΑΝΝΗΣ. — Ἀδελφὲ, τρέχω, θὰ τὸν ἔχετε πάραυτα.

[Ἐξέρχεται].

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Δὲν μὲ μένει ἄλλο νὰ πράξω εἰμὴ τούτο. Ἀγωμεν εἰς τὸν τάφον τῶν Καπουλέτων. Ἡ Ἰουλία, ἡ ὡραία Ἰουλία, θὰ ἀφυπνισθῇ ἐντὸς τριῶν ὥρων. Πολὺ θὰ δυσαρεστηθῇ ἐὰν μάθῃ ὅτι δὲν εἰδοποίησα τὸν Ῥωμαίου περὶ ὄλων τῶν συμβάντων. Ἀλλὰ θὰ γράψω εἰς Μάντουαν καὶ μέχρις οὗ ἔλθῃ ὁ Ῥωμαῖος, θὰ τὴν φυλάττω εἰς τὸ κελλίον μου. Πτωχὸν τέκνον! ζῶν καὶ νεκρὸν! κεκλεισμένου ἐν τῷ τάφῳ, ὑπὸ τὸ σάβανον τοῦ θανάτου!

[Ἐξέρχεται].

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Τὸ θέατρον παριστᾷ
κοιμητήριον.

[Εἶναι νύξ. — Φαίνεται εὐρύχωρον μνημεῖον χρησιμεύον ὡς ταφὴ εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τῶν Καπουλέτων].

(Εἰσέρχεται ὁ κόμης Πάρις ἀκολουθῶν ὑπὲρ τὴν φέρωντα θῆρα καὶ κάμιστρον ἀνθέων.)

ΠΑΡΙΣ. — Ἀκόλουθε, δὲς μοι τὴν θῆρα καὶ μείνον ἔξω. Ἀλλ' ὄχι, σβέσον τὸ φῶς· δὲν θέλω νὰ μὲ ἴδωσι. Θὰ κρυβῆς ὑπὸ τοὺς σμίλακας ἐκεῖνους τοῦ κοιμητηρίου, προσέχων τὸ οὖς, καὶ χωρὶς νὰ κινήθῃς ἀπὸ τὴν θέσει σου. Ἡ γῆ εἶναι μαλακὴ, πολλάκις ἀνακινήθεισα ὑπὸ τῆς δικέλλης· ὅλα τὰ πλήττουτα αὐτὴν βήματα θὰ φθάνωσιν εἰς τὰς ἀκούς σου. Ἐὰν ἀκούσῃς τῆ, σύριξον· εἰς τὸ σύν-

θημα τοῦτο, θὰ ἐννοήσω ὅτι πλησιάζει τις. Ὑπαγε, κόμης, ὅτι σὲ διατάττω, καὶ δὲς μοι τὸ κάμιστρον τοῦτο μὲ τὰ ἄνθη.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ. — Νὰ μείνω μόνος εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦτο! σχεδὸν φοβοῦμαι! Ἄς δοκιμάσωμεν ἐν ταῦτοις.

[Ἀποσύρεται εἰς ἀπόστασιν τινα. *Ὁ Πάρις πλησιάζει εἰς τὰς βαθμίδας αἵτινες φέρουσιν εἰς τὸ νεκρικὸν ὑπόγειον, γονυπετεὶ πρὸ τῆς θύρας, καὶ σκορπίζει ἄνθη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου.]

ΠΑΡΙΣ. — Γλυκὴ μου ἄνθος! ὡραία μου μνηστή! ἴδου ἄνθη διὰ τὴν νυμφικὴν στρωμνὴν σου! Τάφε λατρευτὲ, ἐγκλείεις ἐν τῷ μαρμαρίνῳ περιβόλῳ σου πᾶν ὅ,τι τελειότερον ὑπῆρξεν ἐν τῷ κόσμῳ. Ὡ ὡραία Ἰουλία! σήμερον σύντροφε τῶν ἀγγέλων, δέχθητι ἐκ τῆς χειρὸς μου τὸν φόρον τοῦτου, τὸν τελευταίου, φεῦ! Ζῶσαν σὲ ἐτίμησα, νεκρὰν ἔρχομαι νὰ τιμήσω τὸν τάφον σου καὶ νὰ κοσμήσω αὐτὸν διὰ τῶν ἀνθῶν τούτων. (Ἀκούεται συριγμός). — Ἐσύριξεν ὁ ἀκόλουθός μου. Ἐρχεται τις. Τίς ἄρα γὰρ νὰ ἦναι ὁ κατάρατος ὅστις ἔρχεται νὰ μὲ διαταράξῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς λατρείας μου; Φέρεθ' ἄρα. Νύξ, κρύψον με πρὸς στιγμὴν. (Κρύπτεται ὑπὸ τὸν τάφον).

[Εἰσέρχεται ὁ Ῥωμαῖος μετὰ τοῦ Βαλλάσαρ κρατοῦντος θῆρα καὶ ἄξινην].

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Πρὸς τὸν Βαλλάσαρ). — Δὲς μοι τὴν ἄξινην· δὲς μοι ἐπίσης καὶ τὸν μοχλόν. Ἴδου, λάβε αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν· θὰ τὴν ἐγχειρίσῃς εἰς τὸν παρέρα μου λίαν πρωτῶ. Τώρα δὲς μοι τὸ φῶς καὶ ἄκουσον. Ἐὰν ἀγαπᾷς τὴν ζωὴν, μείνε ἐκεῖ ἐν ἀποστάσει. Πᾶν ὅ,τι ἴδῃς ἢ ἀκούσῃς, σὲ διατάττω νὰ μὴ μὲ διακύψῃς. Θὰ καταβῶ εἰς τὴν κλίτην τοῦ τελευταίου ὑπνίου· θέλω νὰ ἴδω ἀκόμη τὴν ἐρωμένην καὶ σύζυγόν μου· θέλω ἐπίσης νὰ λάβω ἀπὸ τὸν δάκτυλον τῆς νεκρᾶς παλῦτιμου δακτύλιου, δακτύλιου προσφιλέ, ὅστις θὰ μὲ χρησιμεύσῃ, τοῦ ὁποίου ἡ χρῆσις εἶναι ἱερά. — Μὲ ἤκουσας· ὑπαγε! Ἀλλὰ μὴ ἐπανέλθῃς, δυστυχῆ! μὴ ἐπιστρέψῃς νὰ κατασκοπεύσῃς τῆς πράξεός μου. Μὴ τὸν οὐρανὸν! ἐὰν παρακούσῃς, ἡ χεὶρ μου θέλει

σὲ σχίσαι εἰς μυρία τεμάχια καὶ θὰ σκορπίσω εἰς τὸ ἀπληστον τοῦτο κοιμητήριον τὰ σπαίροντα μέλη σου. Ὑπαγε, ἢ στιγμή εἶναι τρομερὰ, καὶ ἔχω ἄγρια σχέδια! ἑκατοντάκις ἀγριώτερα, θηριωδέστερα, τρομερώτερα, μᾶλλον ἀνοικτίρμονα τῆς πεινώσης τίγρεως, ἢ τῶν κυμάτων τῆς μυκωμένης θαλάσσης.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. — Ἀναχωρῶ, αὐθέντα, δὲν θὰ σὰς διαταράξω.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Εὐγε! ἐκ τούτου ἀναγνωρίζω τὴν φιλίαν σου. (Ἦρ διδὲι νομισματά.) Δάβει ταῦτα· ζῆθι καὶ ἔσο εὐτυχής! Χαῖρε, τέκνον μου!

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. (Κατὰ μόνος). — Ἐναντίον τῆς διαταγῆς ταύτης, θὰ κρυβῶ ὀπισθεν τινὸς ἐκ τῶν μνημείων τούτων· αἱ χειρονομίαι του μὲ ἐτρόμαξαν καὶ ἡ ὄμωλιά του μοὶ ἐπέπνευσεν ἀμφιβόλιας.

[Ἀποσύρεται].

[Ὁ Ῥωμαῖος ἀνεγείρει τὴν θύραν τοῦ μνημείου διὰ τοῦ σιδηροῦ μοχλοῦ ὃν ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Βαλθάσαρ].

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Χάσμα τοῦ θανάτου! τέρας ἀπληστον καὶ χαίνου! ἀποτρόπαιο βάραθρον, ἀνοιχθῆτι, ἀνοιξον τὸ καταχθόνιον τοῦτο στόμα! θέλω νὰ ἴδω τὰ ἔγκατα ἐκεῖνα ἅτινα κατέπιον τὸ πλουσιμότερον πλάσμα ὑπερπαρήγαγεν ἡ γῆ! Ὑποχώρησον εἰς τὰς προσπαθείας μου. Θὰ σοὶ δώσω χωρὶς νὰ θέλῃς πολλὰ ἄλλα θύματα νὰ καταπίῃς.

[Πλησιάζει ὁ Πάρις καὶ τὸν παρατηρεῖ].

ΠΑΡΙΣ. — Ἀναγνωρίζω αὐτὸν τὸν ἀνθρωπον· εἶναι ὁ ὑψηλόφρων Μουτέγος, ὁ φονεὺς τοῦ Τυπάλλου, ὁ ἐξάδελφος ἐκείνης τῆς ὁποῖαν ἠγάπων. Λέγουσιν ὅτι τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο πλάσμα ἀπέθανεν ἐκ τῆς λύπης ἣν ἠσθιάσθη ἕνεκα τοῦ φόνου τούτου. Καὶ ἔπειτα ἔρχεται ἐδῶ νὰ ὑβρίσῃ τὰ πτώματα. — Θὰ τὸν ἐμποδίσω. Θὰ συλλάβω αὐτὸν τὸν ἀνθρωπιν. (Πλησιάζει τὸν Ῥωμαῖον καὶ τὴν ἑρπύσει ἐκ τοῦ βραχίονος.) Ἐργάτα τοῦ σκότους! ἀγευῆ Μουτέγε! παῦσον τὸ ἀσεβὲς σου ἔργον. Θέλεις λοιπὸν νὰ ἐξακολουθήσῃς τὴν ἐκδίκησιν σου καὶ πέραν τοῦ τάφου; Ἀθλίε! ὁ νόμος σὲ καταδικάζει· σὲ

συλλαμβάνω, ὑπάκουσον, ἀκολούθει με. Πρέπει νὰ ἀποθάνῃς.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Νὰ ἀποθάνω; Πρέπει, τὸ ἠξέυρω καλῶς. Ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ ἀποθάνω. Ἀλλὰ, καλέ μου νεανία, ὁ ὀμιλῶν σε εὐρίσκειται ἐν ἀπελπισίᾳ· μὴ τὸν ἐρεθίσῃς. Φύγε μακρὰν ἀπ' ἐδῶ· ἄφησόν με. Ἐπιθυμῶ τοὺς μὴ ὑπάρχοντας ἄς σὲ ἦναι τρομερὰ τὴ λείψανα αὐτῶν. ὦ! σὲ παρακαλῶ, σὲ παρακαλῶ, μὴ βαρύνῃς τὴν ἐνοχον κεφαλὴν μου διὰ νέου ἁμαρτήματος, μὴ μὲ ὠθῆς πρὸς τὴν μαρίαν! Ὑπαγε, ὑπαγε. Μὰ τὸν οὐρανόν! μὲ εἶσαι προσφιλέστερος καὶ ἐμοῦ τοῦ ἰδίου· ἔμαυτὸν μόνον αἰτιῶμαι τὰ ὄπλα μου δὲν ζητοῦσιν ἄλλο θῦμα! ὦ! μὴ μὲνης πλησίον μου. Ὑπαγε· ζῆθι, καὶ εἶπέ μίαν ἡμέραν ὅτι ὑφείλεις τὴν ζωὴν εἰς τὸ ἴλεος ἐνὸς παράφρονος.

ΠΑΡΙΣ. — Ἀψηφῶ καὶ σὲ καὶ τὰς ἀπειλάς σου. Ἐγκληματία, σὲ συλλαμβάνω.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἄ! μὲ ἀψηφεῖς! μὲ προκαλεῖς! (Σύρει τὸ εἶδος του καὶ ὀρμᾷ κατ' αὐτοῦ.) Ὑπερασπίσθητι, παιδίον! (Ὁ κόμης Πάρις σῆρει τὸ εἶδος του. Κτυπώνται. Ὁ ἀκόλουθος ἐμφανίζεται ἐξερχόμενος τῆς κρύπτης του.)

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ. — Ἄ, Θεέ μου! κτυπῶνται! Ἄς ὑπάγῃ νὰ φωνάξω. (Ἐκέρχεται ταχέως. Ὁ κόμης Πάρις πάλαι πληγείς ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου.)

ΠΑΡΙΣ. — Ἄ, ἀπέθανον! Μουτέγε, εἰν ὑπάρχει οἶκτος ἐν τῇ ψυχῇ σου, ἀνοιξον τὸν τάφον· θέσον με πλησίον τῆς Ἰουλίας.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Μὰ τὴν ψυχὴν μου θὰ τὸ πράξω. (Κλίνει ἐπὶ τὸ πτώματός.) — Ἄς προσπαθῆσω νὰ ἀναγνωρίσω τὴν μαρφήν ταύτην. Εἶναι ὁ συγγενὴς τοῦ Μερκουτίου, ὁ κόμης Πάρις, καλὸς εὐπατρίδης. Ἐνῶ ὠδοποιῶμαι, ὁ ὑπηρέτης μου μὲ ὠμίλησε περὶ τοῦ γάμου τοῦ Πάριδος καὶ τῆς Ἰουλίας. Ἡ ψυχὴ μου, ἐν μέσῳ τῶν τρικυμιῶν τούτων, δὲν ἤκουεν ὅσα ἐκεῖνος ἔλεγε. Τὸν ἤκουσα; ὠμειρεύθην; Μήπως εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἰουλίας μὲ καταλαμβάνει ἡ παραφροσύνη; (Λαμβάνει τὴν χεῖρα τοῦ πτώματος.) — Δὸς μοι τὴν χεῖρά σου· ἡ δυστυχία μᾶς ἐρένοαψεν ἀμφοτέρους εἰς τὴν βίβλου τῆς

Ἐλθέ, σοὶ ἐπιφυλάσσω θριαμβευτικὸν τάφον. Εἶναι φῶς ἐκεῖ ὅπου ἀναπαύεται ἡ Ἰουλία· ἡ καλλονὴ τῆς διαχέει αἶγλην ὑπὸ τοὺς θόλους τούτους· εἶναι αἴθουσαι δι' ἐστιάσεις ἡγεμόνων, διὰ συναθροίσεις βασιλέων. (Καταθέτει τὸν Πάριν εἰς τὸ ὑπόγειον τῶν Καπουλέτων.) — Πτώμα, ἀναπαύθητι ἐδῶ. Ἐτερον πτώμα σὲ ἐνταφιάζει. (Σταματῆ πλησίον τοῦ αἱματοφόρου σώματος τοῦ Πάριδος.) — Αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν εὐτυχή. Οἱ θνήσκοντες, δὲν αἰσθάνονται πρὶν ἢ ἐκπνεύσωσι στιγμήν χαρᾶς, ἀστραπὴν πρὸ τοῦ θανάτου, ὡς λέγουσιν οἱ περιποιούμενοι αὐτούς; Ἰδοὺ ἡ ἐρμὴ ἀστραπή. Φεῦ! ποῖα ἀστραπή! ποῖον ὄνομα διὰ τοιοῦτο πρᾶγμα! (Παρατηρεῖ τὸ ψυχὸν σῶμα τῆς Ἰουλίας.) — Καὶ σὺ, παμφιλιάτη μου! ἀγάπη μου! σύζυγέ μου! τὸ κέντρον τοῦ θανάτου ἐρύξῃσεν ὄλον τὸ μέλι τῆς νεαρᾶς ζωῆς σου καὶ ἡ καλλονὴ σου ἀκτινοβολεῖ εἰσέτι καὶ μειδιᾷ πρὸς τὸν θάνατον τὸν ὁποῖον καταφρονεῖ. Ὅχι, Ἰουλία! δὲν ἐνικήθης. Ἐπὶ τῶν πορφυρῶν χειλέων σου καὶ τῶν λαμπρῶν παρεῖδων σου, βασιλεύει καὶ θριαμβεῖ ἡ καλλονὴ. Τὸ ὠχρὸν λάβαρον τοῦ θανάτου δὲν ἐκυμάτισεν ἐπὶ τοῦ πτώματός σου· ἡ ζωὴ καὶ ἡ ὑγεία τὸ προστατεύουσι διὰ τῆς πυρίνης σημαίας των. (Βλέπει τὸ σῶμα τοῦ Τυπάλλου.) — Τυπάλλε! — Εἶσαι σὺ τὸν ὁποῖον βλέπω ἐκεῖ περιτετυλεγμένον εἰς τὸ αἱματοφόρον σάβανον; Συνέτριψα τὴν νεότητά σου ἢ ἰδίᾳ χεῖρ ἣτις σὲ ἐπληξε, θὰ πληξῇ καὶ τὸν φονέα σου. Τί καλλίτερον δύναμαι νὰ πράξω διὰ σέ; Συγχώρησόν με λοιπὸν, ἐξάδελφε! (Θλίβει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ σώματος τῆς Ἰουλίας.) — Α! Ἰουλία προσφιλέη! διατί εἶσαι τοσοῦτον ὠραία ἀκόμη; Πρέπει ἄρα γε νὰ πιστεύσω ὅτι ἠρᾶσθη τῆς καλλονῆς σου ὁ ἄρχων τῶν σκιῶν, ὁ βασιλεὺς τοῦ μηδενός; ὅτι δὲν ἠθέλησε νὰ σὲ μαράνη; ὅτι τὸ τέρας τοῦ θανάτου σὲ κρατεῖ ἐδῶ εἰς τὰ ζοφερά ταῦτα ὑπόγεια προωρισμένην διὰ τὰς ἡδονάς του; Τρέμω καὶ διὰ τοῦτα μένω πλησίον σου. Ποτέ, ποτέ δὲν θὰ ἐγκαταλείψω τὸ σκοτεινὸν ὑντρον ἐν ᾧ ἀναπαύεσαι. Θὰ μένω ἐδῶ μετὰ τῶν

σκωλήκων. (Κάθηται πλησίον τῆς Ἰουλίας.) Ἰδοὺ ἡ θέσις ἢ ἐκλεχθεῖσα διὰ τὴν αἰώνιαν ἀνάπαυσίν μου. Χαῖρε, εὐθρυπτου σῶμα, θνητὸν βίαιος κουρασθὲν ὑπὸ τοῦ κόσμου. Θὰ ἀποσεῖσω τὸν δεσμόν σου καὶ τὸν τῆς μοίρας τῆς καταδικακούσης με. Ὡ ὀφθαλμοί μου, ρίψατε ἀκόμη ἐν τελευταῖον βλέμμα! Ἀκόμη ἓνα ἐναγκαλισμὸν, Ῥωμαῖε, τὸν τελευταῖον! Ὡ χεῖρή μου, δὲν θὰ εἰσπνεύσετε πλέον τὴν ζωὴν. Ἀκόμη ἐν φίλημα ἔρωτος καὶ πίστεως, διὰ νὰ σφραγίσω τὴν αἰώνιαν συνθήκην ἣτις μὲ παραδίδει εἰς τὴν ἀπειρον αἰωνιότητα. (Φέρει εἰς τὰ χεῖρή του τὸ ἐν τῷ φιλλῷ περιεχόμενον ἐπιτητήριον.) — Ἐλθέ σὺ, ἀπαίσιε καὶ ἀσφαλῆ ὁδηγέ, πικρὸν καταφύγιον. Ἐλθέ, πρῶρεῦ τῆς ἀπελπισίας, συντριψάν ἐπὶ τῆς τελευταίας ταύτης ὑφάλου τὴν ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς ζωῆς ἀτοκαροῦσαν λέμβον μου. (Πίνει τὸ ἐπιτητήριον.) — Προσίνω ὑπὲρ σοῦ, Ἰουλία! — Ὁ γέρον ἔμπορος δὲν ἐψευσθη. . . τὸ δηλατήριον τοῦτο ἐνεργεῖ ταχέως. (Θλίβει τὴν Ἰουλίαν εἰς τὰς ἀγκάλας του.) — Ἀκόμη ἐν φίλημα, τὸ φίλημα τοῦ θνήσκοντος. (Ἐκπνεῖ κρατῶν ἐνηγκαλισμένην τὴν Ἰουλίαν.) (Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ κοιμητηρίου φαίνεται εἰσπερχόμενος ὁ ἀδελφεὸς Λαυρέντιος κρατῶν φανῶν, ἀξίνην καὶ μοσχλὸν σιδηροῦν.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ὁ μέγας ἀγγελιοῦ Φραγκίσκος εἶη ἡμῖν βοηθός. Παύσεις ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης οἱ γηραιοὶ πόδες μου προσέκοψαν εἰς τάφους; — Τίς εἶναι ἐκεῖ; ποῖος εἶσαι σὺ ὅστις ἐν ὧρα νυκτὸς εὐρίσκεισαι μὲ τοὺς νεκρούς;

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. — Εἶναι φίλος, εἴμαι ἐγὼ, ὁ Βαλθάσαρ ὅστις σὰς γνωρίζει καλῶς.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ εἶη ἐπὶ σοῦ. Εἶπέ μοι, τέκνον μου, ποῖον εἶναι ἐκεῖνο τὸ μνημεῖον ὅπερ φωτίζει ματαίως τοὺς κατοίκους τοῦ τάφου καὶ τὰ ἑσπερημένα ὀφθαλμῶν κρῆνια; Μήπως εἶναι τὸ μνημεῖον τῶν Καπουλέτων;

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. — Ναι, καλῆ πάτερ. Ὁ κύριός μου, ὁ φίλος σας, εἶναι εἰς τὸ μνημεῖον ἐκεῖνο.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ποῖος εἶναι ὁ κύριός σου;

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. — Ὁ Ῥωμαῖος.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Εἶναι πρό πολλῆς ὥρας ἐκεῖ;

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. — Πρό ἡμισείας ὥρας τοῦλάχιστον.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἐλθέ μετ' ἐμοῦ, θὰ εἰσέλθω ἐκεῖ.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. — ὦ! δὲν τολμῶ. Ὁ κύριός μου νομίζει ὅτι δὲν εἶμαι πλέον ἐδῶ. Μὲ ἀπηγόρευσεν, ἐπὶ ποιῶν θανάτου, νὰ μείνω καὶ νὰ κατασκοπεύσω τὰς πράξεις του· ἢ ὀργή του θὰ ἦτο τρομερά.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἐλοιπὸν, μείνε· θὰ ὑπάγω μόνος. Ὁ φόβος ἤρχισε νὰ μὲ καταλαμβάνη. Τρέμω μήπως συμβῆ μέγα τι δυστύχημα.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. — Εἶχον ἀποκοιμηθῆ ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ἐπιταφίου ἐκείνου σμίλακος. Ἐκεῖ ὄνειρεύθην ὅτι ὁ κύριός μου καὶ εἰς εὐπατρίδης ἐμονομάχουν, καὶ ὅτι ἐφονεύθη ὁ ἀντίπαλος τοῦ κυρίου μου.

[Ὁ ἀδελφὸς Λαυρέντιος κάμνει βήματά τινα πρὸς τὸ ὑπάγειν τῶν Καπουλέτων.]

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. (Καλεῖν.) — Ῥωμαῖε; — Αἶμα!... ὦ οὐρανέ! ποῖα φρικώδης κηλὶς μολύνει τὸ μάρμαρον τῆς εἰσόδου! Καὶ αὐτὰ τὰ δύο ξίφη, ἄνευ κυρίου, τῶν ὁποίων ἡ λεπίς εἶναι αἱματόφυρτος, διατὶ εὐρίσκονται ἐδῶ, ἐν μέσῳ τῆς εἰρήνης τοῦ θανάτου; (Εἰσέρχεται εἰς τὸ ὑπάγειν.) — Ῥωμαῖε; — Εἶναι ὠχρός! — Ἄλλο πτώμα! — Ἄ, εἶναι ὁ Πάρις, κυλιόμενος εἰς τὸ αἷμά του! Εἰς ποίαν λοιπὸν τρομερὰν ὕβριν ἤλθον ὅλα ταῦτα τὰ σκληρὰ συμβεβηκότα; (Πλησιάζει τὴν Ἰουλίαν.) — Ἡ Ἰουλία ἐκινήθη.

(Ἡ Ἰουλία ἀφυπνίζεται βαθμηδόν.)

ΙΟΥΛΙΑ. (Διακρίνουσα τὸν ἀδελφὸν Λαυρέντιον.) — Ἄ, ἤλθες, ἀγαθὲ μοναχέ, στήριγμά μου, ἀποκρίθητι. — Ποῦ εἶναι ὁ Ῥωμαῖός μου; — Ἐνθυμῶμαι... ναι!... Δὲν ἔπρεπε νὰ ἦμαι ἐδῶ... Ἄλλ' εἶ-

μαί... εἶμαι ἐδῶ. — Ὁ Ῥωμαῖος, ὁ Ῥωμαῖός μου, ποῦ εἶναι λοιπὸν;

(Ἀκούεται θόρυβος.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Σιωπή! ἀκούω θόρυβον! — Κόρη μου, κόρη μου, ἄς ἀφήσωμεν τὸ ἄντρον τοῦτο τοῦ θανάτου, τῆς ληθαργίας καὶ τῆς φρικώδους μεταδόσεως! ἄς ἐξέλθωμεν. Θεὶα χεῖρ, δύναμις τὴν ὁποῖαν οὔτε νὰ ἀψηφήσωμεν οὔτε νὰ καταρασθῶμεν δυνάμεθα, κατέστρεψε τὰς ἐλπίδας μας. Ἐλθέ, ἐλθέ, Ἰουλία! ὁ Ῥωμαῖος, ὁ σύζυγός σου, εἶναι ἐδῶ, εἰς τὰς ἀγκάλας σου ἀπέθανεν! Ὁ κόμης Πάρις ἀπέθανεν ὡσαύτως! Ἐλθέ, κόρη μου· θὰ σὲ εἰσάξω εἰς τὰς ἀδελφὰς ἱεροῦ τινος μοναστηρίου. Μὴ ἐρωτᾷς, μὴ ὀμιλῆς. Ἡ ὥρα ἐπείγει, οἱ φύλακες δύνανται νὰ μᾶς ἐννοήσωσιν. ὦ προσφιλὴς Ἰουλία, πρέπει νὰ ἔλθῃς. (Ὁ θόρυβος διπλασιάζεται.) Ἄδύνατον νὰ μείνωμεν δὲν τολμῶ πλέον.

(Ἀναχωρεῖ.)

ΙΟΥΛΙΑ. — Λοιπὸν, ἄφες με· ἐγὼ, μένω ἐδῶ. — Τί εἶναι τοῦτο; (Λαμβάνει τὸ πιάλιον ἐκ τῶν ψυχρῶν χειρῶν τοῦ Ῥωμαίου.) — Φιάλιον εἰς τὴν χεῖρα ἐκείνου τὸν ὁποῖον τόσον ἠγάπων, τοῦ πιστοῦ μου φίλου! Ἄ! τὸ βλέπω, τὸ δηλητήριον ἐπέρανε τὴν νεαρὰν ζωὴν του. (Παρατηρεῖ τὸ πιάλιον καὶ τὸ ἀναστρέφει.) — Ὁ φιλάργυρος, τὸ ἔπιεν ὅλον!... δὲν μὲ ἀφῆκε τίποτε! μήτε ρανίδα ἐκ τοῦ πικροῦ τούτου ρευστοῦ δυναμένην νὰ μὲ βοηθήσῃ ὅπως ἐξέλθω τοῦ κόσμου. (Ῥιπτεται ἐπὶ τὸ πτώμα τοῦ Ῥωμαίου.) — Ἄς φιλήσω τὰ χεῖλη ταῦτα! μένει ἴσως ἐπ' αὐτῶν ὀλίγον δηλητήριον. Θὰ τὸ συλλέξω, καὶ θὰ ἀποθάνω εὐτυχῆς. Πόσον εἶναι θερμὰ τὰ χεῖλη σου!

(Ἐπὶ τὴν χεῖρα.)

Ἄ, ΦΥΛΑΞ. — Ἀπὸ ποῦ; ἀπ' ἐδῶ; Ὁδήγησέ μας λοιπὸν.

ΙΟΥΛΙΑ. (Ἀπὸ ἰσχυρῆς.) — Θόρυβος, ἔρχονται. — ὦ! μετ' ὀλίγον θὰ ἦμαι νεκρά. (Ἀρπάζει τὸ ἀγκυριδίον τοῦ Ῥωμαίου.) Καλὸ καὶ εὐεργετικὸ σῆμα, ἰδοὺ τὸ στήθός μου! λάβε το ὡς θήκη σου!

Κρύφου εντός· μείνου εκεί βεβυθισμένος και ἄς ἀποθάνω!

(Πίπτει πάλιν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Ῥωμαίου και ἔκτανει. Φθάνουσιν οἱ φύλακες μετὰ τοῦ ἀκολουθοῦ τοῦ Πάριδος.)

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ. — Ἐδῶ ἦτα· ἰδέτε ἐκεῖ ὅπου λάμπει ἡ δὰς ἐκείνη.

Α' ΦΥΛΑΞ. — Ἐπάρχει αἷμα κατὰ γῆς. Διατρέξατε τὸ κοιμητήριον, ζητήσατε πανταχοῦ· ὑπάγετε, εἰν εὔρετέ τινα, ὁδηγήσατέ του ἐδῶ.

(Ἐξέρχονται φύλακες τινες.)

Α' ΦΥΛΑΞ. — Τί θλιβερόν θέσμα! Ἴδου ὁ κόμης Πάρις δολωφονηθεὶς· ἐκεῖ, ἢ Ἰουλία πληγείσα ὑπὸ ἐγχειριδίου· εἶναι θερμῆ ἀκόμη και ὁ θάνατός της φαίνεται πρόσφατος· ἐν τούτοις πρὸ δύο ἡμερῶν εἶχε ταφῆ εἰς τὰ ὑπόγεια ταῦτα.

(Πρὸς ἓνα φύλακα.) — Ἐπαγε νὰ εἰδοποιήσης τὸν πρίγκηπα. (Πρὸς ἓνα ἄλλον.) — Σὺ, ὑπαγε εἰς τὸ μέγαρον τῶν Καπουλέτων. (Πρὸς ἓνα ἄλλον.) — Σὺ δέ, ὑπαγε νὰ ἐξυπνήσης τοὺς Μοντέγους. — Σεῖς οἱ ἄλλοι ἐξακολουθήσατε τὰς ἀναζητήσεις σας. Ἴδου ἡ αἱματόβρεκτος γῆ, ἰταῦ και τὸ πτώμα· ἀλλὰ τίς θὰ μᾶς εἴπη τὴν αἰτίαν τούτων δυστυχιῶν; τίς θὰ μᾶς δώσῃ θλιβερὰς λεπτομερείας;

(Ἐισέρχεται ὁ Βαλιάταρ μετ' ἄλλων φύλακων.)

ΕἰΣ ΦΥΛΑΞ. — Φέρω τὸν ὑπηρέτην τοῦ Ῥωμαίου, τὸν ὁποῖον εὔρομεν εἰς τὸ κοιμητήριον.

Α' ΦΥΛΑΞ. — Φυλάξατέ του μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ πρίγκηπος.

(Ἄλλοι φύλακες φέρουσι τὸν ἀδελφὸν Δουρέντιαν.)

ΕἰΣ ΦΥΛΑΞ. — Ἴδου εἰς καλόγηρος τὸν ὁποῖον εὔρομεν τρέμοντα, κλαίοντα και θρηνοῦντα· ἐκράτει αὐτὴν τὴν ἀξίνην και αὐτὸν τὸν μυχλόν· ἤρχετο πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ κοιμητηρίου.

Α' ΦΥΛΑΞ. — Πολύ παράδοξα εἶναι ὅλα αὐτά· φυλάττετέ του και αὐτόν.

(Ἐισέρχεται ὁ πρίγκηψ μετὰ τῆς ἀκολουθοῦ του.)

ΠΡΙΓΚΗΨ. — Ποία αἰτία τόσον σοβαρὰ σᾶς ἠνάγκασε νὰ ταραξέτε τὴν ἑωθινήν μου ἡσυχίαν; Ποία τρομερὰ δυστυχία ἀνοίγει λοιπὸν τὴν ἡμέραν ταύτην;

(Ἐισέρχονται ὁ Καπουλέτος, ἡ σύζυγός του και ἡ ἀκολουθία των.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Τί κραυγαὶ! τί θόρυβος! διατί ὅλα ταῦτα;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Εἰς τὰς ὁδοὺς ἀκούε αἱ ὁ λαὸς φωνάζων; ὁ Ῥωμαῖος! — Ἡ Ἰουλία! — Ὁ κόμης Πάρις! και φαίνονται ὅλοι οἱ πολῖται τεταραγμένοι νὰ διευθύνωνται πρὸς τὸ κοιμητήριον τῆς οἰκογενείας μας.

ΠΡΙΓΚΗΨ. — Και σεῖς, διατί στευάζετε τόσον γοερῶς;

Α' ΦΥΛΑΞ. — Ἐψηλότατε, ἰδου τὰ σώματα τοῦ κόμητος Πάριδος, πληγέντος ὑπὸ ξίφους τοῦ Ῥωμαίου, ἐκπνεύσαντος πρὸ ὑλίγου τῆς Ἰουλίας, θανούσης πρὸ πολλῶν ἡμερῶν, και ἐν τούτοις θερμῆς ἀκόμῃ τὸ ξιφίδιον τοῦτο εἶναι βεβαμμένον εἰς τὸ ἀχνίζον αἷμά της.

ΠΡΙΓΚΗΨ. — Αναζητήσατε πανταχοῦ· εὔρετε τὴν πηγὴν ὅλων τούτων τῶν φόνων.

Α' ΦΥΛΑΞ. — Ἴδου εἰς μοναχὸς και εἰς ὑπηρέτης τοῦ Ῥωμαίου, οἵτινες ἀμφότεροι ἐκράτουν ἐργαλεῖα κατάλληλα νὰ ἀνεγείρωσι τοὺς λίθους τῶν τάφων.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Ὡ Θεέ! πλησιάσατε, κυρία Καπουλέτου τὸ αἷμα ρέει ἐκ τῆς πληγῆς τῆς θυγατρὸς μας· τὸ πλῆξαν αὐτὴν ξιφίδιον ἠπατήθη ὡς πρὸς τὸ θῦμα· ἀφήκε τὴν θήκην τοῦ Μοντέγου διὰ νὰ σταματήσῃ εἰς τὸ στήθος τῆς κόρης μου.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Α! ποῖον θέσμα! νομίζω ὅτι ἀκούω τὸν κώδωνα τοῦ θανάτου καλοῦντα εἰς τὸν τάφον τὰς λευκάς μου τρίχας.

(Ἐισέρχεται ὁ Μοντέγος ἀκολουθούμενος ὑπὸ πολλῶν ἐκ τῶν ἀνθρώπων των.)

ΠΡΙΓΚΗΨ. — Ἐλθέ, κύριε Μοντέγε· ἠγέρθης ἐνωρίς διὰ νὰ ἴδῃς τὸν υἱόν σου, τὸν κληρονόμον σου, εἰς τὸν τάφον.

ΜΟΝΤΕΓΟΣ. — Φεῦ! ἀθῆντα μου, ἡ σύζυγός μου ἀπέθανε τὴν νύκτα ταύτην ἢ ἔξορτα τοῦ υἱοῦ της Ῥωμαίου τὴν ἐπλήρωσε θλίψεως και τῇ ἀφῆρεσε τὴν ζωὴν! Ποία ἄλλη ἀκόμη δυστυχία ὀπλίζεται κατὰ τῆς γηραιῆς μου ἡλικίας;

ΠΡΙΓΚΗΨ. — Ἴδὲ και θὰ τὸ μάθῃς.

ΜΟΝΤΕΓΟΣ. (Βλέπων τὸ πτώμα τοῦ υἱοῦ του.) — Ὡ τέκνον ἀπειθεῖς, ὅπερ προλαμ-

βάνεις τὸν πατέρα σου εἰς τὸν τάφον.
 Ὡς Ῥωμαῖε, ὅστις αὐτε εἴην με ἤκουσας.

ΠΡΙΓΚΙΝ. — Κρατήσατε τοὺς θρήνουσας. Πρέπει νὰ σαφηνισθῶσι τὰ πάντα. Πρέπει νὰ μάθωμεν τὴν πηγὴν τῶν τοσοῦτων σκοτεινῶν φόνων, καὶ νὰ ἐκτυλίξωμεν τὴν παράδοξον ταύτην ἱστορίαν. Ὅταν μάθω τὰ πάντα, καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ θρηνήσω μεθ' ὑμῶν, καὶ θὰ πευθηφορήσω μεθ' ὑμῶν... Ἀλλὰ μίαν στιγμήν. Ἄς σιωπήσῃ καὶ ἄς πρᾶυθῇ ἡ θλίψις σας. Φέρετε ἐδῶ τοὺς δυο ὑπύπτους.

(Προάγουσι τὸν ἀδελφὸν Λαυρέντιον καὶ τὸν Βαλθάσαρ).

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἐπ' ἐμοῦ πρέπει νὰ πέσωσιν αἱ κυριώτεραι ὑπόνοιαι· ὁ τόπος, ἡ ὄρα, αἱ περιστάσεις συντρέχουσιν εἰς τὸ νὰ με κατηγορήσωσι διὰ τὸν φρικώδη τοῦτου φόνου. Φεῦ! τίποτε δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐμπεδίσω. Ἴδού ἐγὼ εἶμιμος νὰ εἶπω τὰ πάντα. Θὰ κατηγορήσω ἑμαυτὸν καὶ θὰ δικαιολογηθῶ. Τὸ στόμα μου καταδικάζον με θὰ μὲ συγχωρήσῃ.

ΠΡΙΓΚΙΝ. — Ὅμιλοι λοιπόν· εἶπέ ὅσα ἤξεύρεις.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Θὰ ἦμαι σύντομος, διότι ἡ ὀλίγη προῆ καὶ αἱ ὀλίγαι ἡμέραι ὅσαι μοὶ μένουσι δὲν ἀρκοῦσι πρὸς μακρὰν καὶ ἐπίπονον διήγησιν. Τὸ πρῶμα τοῦτο, εἶναι ὁ σύζυγος τῆς Ἰουλίας· ἡ ἐκτάδην ἐκεῖ κειμένη γυνή, εἶναι ἡ ἀφωσιωμένη σύζυγος τοῦ Ῥωμαίου· ἐγὼ τοὺς ἐστεψα. Ἡ ἡμέρα τῆς μυστικῆς ταύτης ἐνώσεως ὑπῆρξεν ἐπίσης ἡ ἡμέρα ἣτις ἀπεφάσισε περὶ τῆς τύχης τοῦ Τυπάλδου, τοῦ οὐοῦ ἢ ἀπαίσιας θάνατος ἐξώρισεν ἐκ τῆς πόλεως ταύτης τὸν νεαρὸν σύζυγον. Δι' αὐτὸν, καὶ ὄχι διὰ τὸν Τυπάλδου, ἐθλίβετο ἡ καρδία τῆς Ἰουλίας. Ἀλλ' ὑμεῖς (πρὸς τὸν Καπούλετον) νομίζοντες ὅτι θὰ διεσκεδάζατε τὴν θλίψιν τῆς ἠθελήσατε νὰ τὴν ἀναγκάσετε νὰ νυμφευθῇ τὸν κόμητα Πάριον. Τότε ἦλθε νὰ μὲ εὔρη, μὲ ἐξώρκισε, μὲ τὴν ἀπελπισίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, νὰ τὴν ἀπαλλάξω, διὰ τινος μέσου, ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἐκείνου γάμου, ἄλλως ἠπειλεῖ

ὅτι θὰ ἐφανεύετο πρὸ τῶν ποδῶν μου. Τῆ ἔδοκα τότε ναρκατικὸν τι ποτὸν προετοιμασθῆν διὰ τῆς τέχνης μου, καὶ τοῦ ὑποίου τοῖσχυρὸν ἀποτέλεσμα δὲν ἐβράδυνε νὰ τῆ ἐπιφέρῃ ὅλα τὰ φαινόμενα τοῦ θανάτου· συγχρόνως ἔγραψα πρὸς τὸν Ῥωμαῖον νὰ ἔλθῃ κατὰ τὴν ἀπαίσιαν ταύτην νύκτα διὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν Ἰουλίαν ὅπως ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ πλαστοῦ τάφου τῆς, καθ' ἣν στιγμήν ἐμελλε νὰ παύσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δηλητηρίου. Ἀπρόοπτον τι συμβῆν ἐκράτησε τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννην, τὸν ὑποίου εἶχον ἐπιφορτίσει νὰ μεταβιβάσῃ τὴν ἐπιστολήν μου, καὶ τὸν ἠνείγκασε νὰ μὲ τὴν ἐπαναφέρῃ χθὲς τὸ ἑσπέρας. Τότε, ἀπεφάσισα νὰ μεταβῶ μόνος ὑπὸ τοὺς θόλους τούτους διὰ νὰ κατοπτεύσω τὴν στιγμήν τῆς ἐξεγέρσεώς της καὶ νὰ τῆ παρέξω ἄσυλον εἰς τὸ κελλῖον μου μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἠθελον δυνηθῆ νὰ εἰσποιήσῃ τὸν Ῥωμαῖον. Ἐλθὼν ἐδῶ, εἶδον τὸν εὐγενῆ Πάριον καὶ τὸν πιστὸν Ῥωμαῖον, ἀμφοτέρους ἐκτάδην καὶ νεκροὺς!... Ἡ Ἰουλία ἀφυπνίζεται, τὴν ἐξορκίζω νὰ φύγῃ, νὰ ὑπαστῇ μετ' ἐγκαρτερήσεως τὸ τραῦμα ταῦτα τοῦ οὐρανοῦ... ἀψυδίδις θόρυβος μὲ ἀναγκάζει νὰ μακρυνθῶ τοῦ τάφου. Ἡ Ἰουλία, ἀπηλπισμένη, ἀρνείται νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, καὶ βεβαίως κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ἐκτυπήθη διὰ τοῦ ἐγχειριδίου. Ἴδού ὅσα ἤξεύρω. Ἡ τροφὸς τῆς γυνωρίζει τὴν μυστικὴν ἐκείνην ἐνωσιν. Τώρα, εἴην ἡμεῖς ἐνοχος, ἄς ἐκτίσωσι τὸ σφάλμα μου αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ δυνετος βίου μου· τὰς κρυάφω ὡς ἀλακαῦτωμα εἰς τὴν ἀστυρῆτητα τῶν νομῶν.

ΠΡΙΓΚΙΝ. — Πρὸ πολλοῦ σὲ γνωρίζωμεν ὡς ἄγιον ἄνθρωπον. Πᾶν εἶναι ὁ ὑπηρέτης τοῦ Ῥωμαίου; Ἄς ἴδωμεν τί θὰ μᾶς εἴπῃ.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. — Ἴδού ἐγὼ. Ἦλθα διὰ νὰ δώσω εἰς τὸν κύριόν μου εἰδήσεις περὶ τῆς Ἰουλίας τὴν ὀπίαν ἐνόμιζα ἀποθανοῦσαν. Ἀμέσως ἐμίσθωσε ταχυδρομικὴν ἄμαξαν, μετέβη εἰς Βερύτην, εἰσῆλθεν εἰς τὸ καιρητήριον τοῦτο ὅπου

εὑρισκόμεθα, μὴ ἐνεχείρισε διὰ τὸν πατέρα του τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, καὶ μὲ ἀπηγόρευσε ἐπὶ ποιῆ θανάτου νὰ μείρω πλησίον του ὑπὸ τοὺς θόλους τούτους. Ἐπροχώρησεν ἐντὸς καὶ τοῦ ἀφῆκα μόνου.

ΠΡΙΓΚΗΝ. — Δός μοι αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν, θά τὴν ἀναγνώσω. Καὶ ὁ ἐκάλουθος τοῦ κόμητος, ὅστις ἐξύπνησε τοὺς φύλακας, τοῦ εἶπαι; — Ἄ! ἄ! (Πρὸς τὸν ἀκόλουθον). — Ἀπακρίθητι, σύ! Τί ἔκαμνεν ἐδῶ ὁ κύριός σου;

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ. — ἤρχετο μὲ ἄνθη εἰς τὰς χεῖρας νὰ τὰ διασπείρῃ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μηστῆς του. Μὲ διέταξε νὰ μὴ τὸν πλησιάσω, καὶ ὑπήκουσα. Ἄνθρωπός τις εἰσῆλθε κρατῶν φῶς καὶ προσεπάθησε νὰ θραύσῃ ἓνα τάφον. Ὁ κύριός μου ἔσυρε τὸ ξίφος· ἐγὼ ἔφυγα δρομαῖος καὶ ἐκάλεσα τοὺς φύλακας.

ΠΡΙΓΚΗΝ. — Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης φαίνεται ὅτι ὁ καλόγηρος λέγει τὴν ἀλήθειαν. Ἴδου ὅλη ἡ ἱστορία τῶν ἐρώτων καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ Ῥωμαίου περὶ τοῦ θανάτου τῆς μεάνιδος. Λέγει ὅτι ἀφοῦ ἠγάπησε παρ' ἐνὸς πτωχοῦ βοτανοπώλου ἀγνωστὸν πύλον δηλητήριον, μετέβη εἰς αὐτὸ τὸ κοιμητήριον διὰ νὰ ἀποθάῃ καὶ νὰ κοιμηθῆ πλησίον τῆς Ἰουλίας. Αὐτὸ γράφει. — Ποῦ εἶναι τώρα αὐτοὶ οἱ ἐχθροί; Καπαυλέτε! Μουτέγε! πλησιάσατε! ἔλθετε! Ἴδέτε πῶς τὰ μίσσησας εἶναι κατηραμένα. Ἴδέτε πῶς ὁ Θεὸς τιμωρεῖ. Σὰς πλήττει ἐν μέσῳ τῆς χαρᾶς σας· ὁ ἔρωσ ἐκδικεῖται τὴν ἀνθρωπότητα τὴν ὑποίαν ἀτιμάζουσιν αἱ ἐκδικήσεις σας. — Καὶ ἐγὼ, διότι ἐκλείσα τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὰς παράφρονας ἐμιδᾶς σας, ἀπώλεσα δυο ἀνδρας ἐκ τῆς οἰκογενείας μου. Ὅλοι ἐτιμωρήθημεν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Ὁ Μουτέγε, ἀδελφέ μου, θέσω τὴν χεῖρά σου ἐντὸς τῆς ἰδικῆς μου· μὴ ἀπορρίπτῃς τὴν παράκλησίν μου. Δέν σοι ζητῶ ἄλλο τι.

ΜΟΝΤΕΡΟΣ. — Ἐγὼ θά σοὶ δώσω περισσότερα. Θέλω νὰ κατασκευασθῇ χρυσοῖν ἔγαλμα διὰ νὰ διατηρῇ τὴν εἰκόνα τῆς θυγατρὸς σου. Ἐμίσω ἡ Βερόνη

εἶναι Βερόνη, θέλω ὥστε ποτὲ γυναικεῖα χαρακτηριστικὰ νὰ μὴν ἦναι πολυτιμότερα καὶ προσφιλέστερα τῶν τῆς ἀφωσιωμένης, τῆς πιστῆς Ἰουλίας.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Ὁ Ῥωμαῖος θὰ ἀναπαυθῆ πλησίον τῆς, ὡς αὐτὴ αἰώνιος καὶ λαμπρὸς. Φεῦ! ἐξ ὄλων τῶν θυσῶν δσας ἀπήτησε τὸ πρὸς ἀλλήλους μίσος, αὐταὶ εἶναι αἱ μᾶλλον ἐλάχισται.

ΠΡΙΓΚΗΝ. — Ἡ θλιβερά αὐτὴ πρῶτα θὰ μᾶς φέρῃ εἰρήνην τελείαν καὶ παραμυθητικὴν. Ὁ ἥλιος δὲν θὰ θελήσῃ νὰ φωτίσῃ διὰ τῶν ἀκτίων του τόσον σκληρὰν ἡμέραν. Ἄλλοι θὰ τιμωρηθῶσι, ἄλλοι θὰ συγχωρηθῶσι. Διότι οὐδέποτε βεβαίως ἠκούσθη τέλος οἰκτρότερον τοῦ τελους τῆς νεαρᾶς Ἰουλίας καὶ τοῦ συζύγου τῆς Ῥωμαίου.

(Τέλος.)